

Ned Butline

Vnthuquan.net, 2009.

Buffalo Bill

Chương 1

Ngày xưa ngày xưa ở vùng Iowa

Có đấy, vào năm 1846, loại thiệp báo ngày sinh đã có rồi mà, và chắc hẳn ta có thể tìm được một tấm thiệp báo hỉ viết theo kiểu thi pháp như sau:

ông và bà isaac Cody Vui mừng loan báo cùng quý vị ngày ra đời của con trai chúng tôi, Cháu bé william Frederick Tôi thậm chí còn tưởng tượng ra được tờ giấy Bristol xinh xắn ấy có viền một chuỗi những chú ngựa, những con bò rừng bison và nhiều động vật khác nữa, vì quả thật là những loài thú này đều đã đi kèm đưa bé trai đó ngay từ ngày nó mới chào đời. Hiện nay, có thể một vài nhà chiêm tinh học đã về hưu còn khẳng định thêm rằng, sinh hạ vào tháng Hai dương lịch, sẽ chịu ảnh hưởng do ký hiệu Hoàng đạo, chòm sao Bảo Bình, ngôi sao chiếu mệnh của nó, vốn mang theo, cái khát vọng điên rồ của sự mạo hiểm, bản năng thích phiêu lưu, và... khoái như điên những sự đổi mới.

Chính tại nông trang đơn sơ của song thân nó, không mấy cách xa dòng sông Mississippi, là nơi nó đã trải qua những năm tháng đầu đời, giữa các anh chị em của nó, những người mà nó đã hết lòng hiếu thuận. Dù nó trêu ghẹo họ suốt ngày, chẳng khác gì lũ nhóc con trai

đồng trang lứa với bản tính lanh lợi và hoạt bát, nhưng không có ai dễ bụng oán giận nó cả, cũng bởi vì nó luôn tỏ ra là một đứa bé biết điều và cái chính là nó tỏ ra rất mực yêu quý họ.

Ngay khi mới chập chững biết đi, bố của nó đã đưa nó đến chuồng ngựa, nơi nó sớm làm quen với họ hàng nhà ngựa; chẳng mấy chốc, người ta đã cho nó tự chọn lấy chú ngựa tơ mà nó thích nhất và, trên lưng tuấn mã, nó lên đường theo đuổi giấc mơ của mình.

Vài năm sau đó, ở độ tuổi mà theo lệ thường mấy đứa con trai đều ngoan ngoãn dạo chơi với mẹ chúng, thì ta lại bắt gặp cậu bé của chúng ta tại bìa rừng, đếm không xuể là bao nhiêu lần, đang chơi trò săn bắn hoặc đấu đá với những kẻ thù tưởng tượng. Mạnh mẽ, đầy dũng khí và gan dạ, chưa gì ta đã nhìn thấy khắc họa trong cậu hình ảnh một người đàn ông táo bạo và thích phiêu lưu mạo hiểm mà cậu sẽ trở thành trong tương lai.

Trong các trò chơi của mình, trông cậu giống một thổ dân da đỏ: cậu đứng thẳng người ngay.đơ như một chữ I, một cái mũ gắn đầy lông vũ được đội trên đầu một cách kiêu hãnh, và cái đuôi mũ buông dài xuống tận đất; trên tay, một cây cung tự chế được làm với tất cả tình cảm của cậu, và những mũi tên như chực chờ được bắn ra...

Một hôm cậu đang nghỉ ngơi trong sân, lúc ấy không có bố mẹ cậu ở đó, Bill (tên gọi tắt của William) chợt thoáng thấy một tên da đỏ, thứ thiệt, ngay kế bên chuồng ngựa. Tên da đỏ này có lẽ gây quá ít động tĩnh hay sao ấy? Hoặc chẳng cậu bé Bill của chúng ta đang bận chìm trong các suy tư của cậu nên đã không nhận thức được gì? Nhưng điều ấy thì ta sẽ chẳng bao giờ biết rõ cả; dù sao, đối với Bill, sự bất ngờ quả là trọn vẹn.

Rón rén, tên da đỏ lách mình ra khỏi chuồng ngựa, lôi theo sợi dây

cương của chú ngựa yêu quý của Bill. Như một phản xạ, Bill nhanh như chớp nhảy ra khỏi ghế và giật mạnh khẩu súng ra khỏi móc treo trên vách tường phòng sinh hoạt, kê lên nhắm thẳng hướng tên trộm! Kinh ngạc vì thấy một thằng nhóc mà lại dám đương đầu với hắn, tên da đỏ thoát đầu cất tiếng cười gần với vẻ khinh khi; nhưng, trước vẻ bình tĩnh và quyết đoán của Bill, hắn không còn mảy may nghi ngờ là đang gặp rắc rối to trước một đối thủ mạnh. Hắn buông sợi dây cương và bỏ chạy thực mạng. Vả chăng đó là điều tốt nhất mà hắn nên làm! Bill bất giác cảm thấy ớn lạnh vì sự táo bạo của mình... sau đó! Chỉ mãi sau đó thôi, khi mối nguy hiểm đã trôi qua.

Bill hồi ấy mới lên 7, và đấy là lần chạm trán đầu tiên của cậu với một thổ dân da đỏ. Nhưng tất nhiên là không phải lần cuối cùng đâu, như chúng ta sắp sửa thấy đây!

Ít lâu sau, chúng ta lại bắt gặp William đang chờ đợi mấy cô em gái trong sân. Cậu đã rủ họ cùng tham gia một cuộc chơi trốn tìm cho vui và thế là cậu thúc hối mọi người lên đường cho mau: phải khởi hành sớm trước khi sức nóng khiến chuyến cuộc bộ đường trường của họ diễn ra trong sự nhọc nhằn; thế nhưng lũ con gái cứ dây dưa - như đó là một cố tật của chúng, phải công nhận là vậy - và cậu thấy sốt ruột. Tuy vậy, các cô nàng cần phải làm cho xong những gì mình đã bắt đầu chứ: một cô giúp mẹ rửa chén đĩa, vì không thể có chuyện bỏ đi mà để lại cho bà mọi việc; cô còn lại, luôn luôn biết lo xa, chuẩn bị một cách chu đáo những cái bánh Sand-wish cho bữa trưa của họ, lần lượt chất chúng thành chồng trong cái giỏ lớn đan bằng mây, nằm cạnh những chai nước giải khát lấy ra từ hầm rượu. Ngày sẽ rất dài, không khí khô rất khi họ rong ruổi trên nhiều cây số: vì thế phải lo xa dự trữ một lượng lương thực đủ để ăn uống no nê và lấy lại sức

trước khi trở về..- Đi nào! Đi nào! Anh đã chán ngấy cái cảnh lúc nào cũng phải đợi các em rồi! Các em hãy nhanh tay nhanh chân lên chút nữa đi, Bill réo gọi họ, với một thoáng bức bối trong giọng nói.

Ông bố, về phần mình, đang sửa soạn xuất phát với Sam, đưa con trai trưởng, trợ thủ đắc lực của ông trong công việc đồng áng. Trước khi rời khỏi nhà, ông hỏi:

- Các con tính làm gì hôm nay vậy? Đã lên kế hoạch cả chưa?
- Con cho rằng chúng ta nên giả định một cuộc tập kích chống lại bọn mọi da đỏ ạ, đó là câu trả lời, đầy vẻ phẫn chấn.

Khỏi cần nghi ngờ, đấy là trò chơi tâm đắc nhất của Bill!

- Đừng làm các em gái của con phải sợ chứ, Bill! Hãy nương nường với chúng chút xíu. Hãy nhớ rằng phụ nữ là những tạo vật mảnh mai và nhạy cảm, lại rất dễ nổi giận. Vì thế hãy an bài cho họ một cuộc sống hiền hòa, con hiểu chứ...

Đúng lúc đó, Helen và Lydia từ trong nhà đi ra, mỗi cô nàng đều ôm trong tay con búp bê cứng của mình. Với tay kia, bàn tay rảnh rang, hai cô cầm quai giỏ và đóng đưa qua lại như một bình xông hương. Bill báo cho họ biết những ý định của cậu:

- Này các em, các em sẽ giả làm đoàn lữ hành hướng về phía Tây và, lúc nào các em nhìn thấy anh thì hãy lập tức quay các cỗ xe ngựa của các em thành hình bán nguyệt... như một bức tường thành vậy! Các em cứ tưởng tượng anh là một thổ dân da đỏ định tấn công các em. Hiểu chưa nào?

Bọn con gái gật đầu đồng tình với vẻ nửa như an tâm nửa như cam chịu.

- Tốt, thế thì các em hãy bắt đầu lên đường, băng ngang rừng cây, thẳng tiến hướng dòng sông chảy phía kia kìa. Mà nhất là, dẫn theo

con Turk, nó sẽ bảo vệ các em!

Turk, con chó già nua của gia đình Bill. Tuy nó không đặc biệt to lớn mà cũng chẳng đặc biệt bảnh chòe, nhưng lại tỏ ra can đảm không thua gì một tay thợ săn lão luyện: khi có nó trong đoàn, bọn trẻ chẳng việc gì phải sợ cả! Bill thương nó tới mức cậu không ngại đánh lộn với bất luận kẻ nào dám đưa ra một nhận xét châm biếm Turk.

Thế là Turk theo sau các cô chủ nhỏ của nó, có lúc quệt cả cái đuôi ngẩng ngẩng vào những cặp giò nhỏ nhắn của họ. Chốc nữa, bọn trẻ sẽ gặp lại nhau ở đâu đó, típ tấp trên ngọn đồi kia.

Giờ hẹn đã được ấn định vào giữa trưa.

Bill nhanh tay chuẩn bị cái mà cậu đặt tên là "khí tài chiến tranh" của cậu, một cái gậy đầy những mắt u lên, cung và tên, rồi cậu bắt đầu rảo bước, băng qua đám thảm thực vật. Từ mãi xa, Bill đã thấy thấp thoáng những chiếc đầm màu đỏ của hai cô em gái xuyên qua các tàn lá..Thế nhưng Bill chẳng cần theo dõi hai đứa nó chi cho mất công. Chúng nó quen thuộc vùng lân cận có thua gì cậu đâu, vì vậy chúng chẳng thể nào đi lạc được.

Trong lúc Bill đang dần bước một cách bình thản, hoàn toàn chìm trong trò chơi của mình thì bất ngờ từ đâu đó xuất hiện trước mặt cậu ba đứa con trai cùng tạc tuổi cậu: đó là những tên da đỏ trẻ con, gầy trơ xương, với gương mặt màu đồng, trong tay có một mớ tập vở, hình như chúng vừa từ trường của các nhà truyền giáo trở về. Chúng nói được một chút tiếng Anh.

Nhờ lẹ làng núp sau một thân cây, Bill có thể tha hồ mà quan sát chúng. Chúng đi lướt qua, miệng không ngớt chuyện trò vui vẻ, và vẫn đang bị Bill bí mật theo dõi từ xa. Như cảm thấy có ai đó đang rình rập, đứa trẻ đi sau cùng bất ngờ quay ngoắt lại và, bàn tay khum

khum che ngang mắt, dò xét khắp lượt chung quanh, hết như một tên lính canh thực thụ! Bill vội ngồi thụp xuống để khỏi bị nhìn thấy; uyển chuyển như một con rắn, cậu len lỏi lại gần bọn trẻ giữa đám cỏ cao vút của cánh đồng xanh rì. Bọn nhóc da đỏ vẫn còn đó, phía trước cậu. Lúc này, một tên trong số chúng đang khom người xuống để lượm vật gì đó. Nhưng cái gì mới được chứ?

Chính là một cái giỏ đựng lương thực của hai cô em gái! Huýt một tiếng sáo rõ to ra vẻ đắc ý, tên nhóc vừa may mắn nhặt được "của trời cho" ấy khẤ với hai đứa bạn toàn bộ thức ăn mà chúng sắp được thưởng thức. Thế là với vẻ mặt hớn hở, cả ba đứa đã xúm lại lục lọi kiểm tra bên trong giỏ.

Nếu cái làn ở đó, Bill tự nhủ, lòng thầm nghĩ mà đầu óc nóng bừng bừng, thì hai con bé hẳn phải ở gần đây! Nhưng là ở đâu chứ? Ngủ thiếp đi, trong rừng cây tái sinh kể bên, mệt lả vì đợi mình quá lâu chẳng? Hay đang mải hái hoa tặng mẹ? Phải lên đường tìm hai đứa nó ngay mới được!

Lúc này, bọn nhóc da đỏ đã tiến lại gần Bill, kẻ vừa bất giác đứng bật dậy; bọn nhóc nhìn cậu trên trời trong lúc thích cùi chỏ lẫn nhau. Tim cậu bắt đầu đập loạn xạ như hiệu trống làng: cậu liền quơ lấy cái cung của mình và giương cung về phía bọn nhóc lúc này vẫn đứng chôn chân tại chỗ vì hốt hoảng. Một mũi tên phóng ra - một mũi tên không có mũi nhọn, yên chí đi bạn - và trúng ngay đứa cao nhất bọn, khiến tên nhóc này khiếp vía, đánh rơi cái giỏ đang xách trên tay. Hai tên nhóc kia liền lao ngay đến kẻ tấn công khiến Bill vội vã gọi Turk đến cứu nguy cho mình. Một trận ẩu đả đúng nghĩa bắt đầu diễn ra: Bill nhặt cây gậy đặt dưới chân mình lên và dùng nó "phang" vào vai một trong các đối thủ của mình vì thế cả ba liền giật lấy cây gậy của

cậu. Nào tay nào chân bọn trẻ quần lầy nhau trong một màn xấp lá cà hăng máu..Ngay giữa đám hỗn loạn, Bill bỗng nhoẻn một nụ cười: xem ra mọi chuyện này còn kịch tính hơn cả vụ tấn công giả định nữa! Cảnh này, nhìn từ xa, chẳng phải ngoạn mục lắm sao! Đúng phóc loại kịch bản mà cậu ta, một ngày kia, muốn được trình diễn tại rạp hát... khi cậu đã lớn!

Nhưng ta hãy trở lại với hiện tại thôi: Wil-liam Cody đâu phải loại người sẵn sàng để mặc cho mình bị o ép bởi bất cứ thứ gì, còn nói chi đến chuyện chấp nhận chịu đầu hàng. Nhanh như cắt, Bill vùng lên và chiếm ưu thế trên ba tên nhóc láu cá:

- Các người đã là tù binh của ta, cậu đồng dạc tuyên bố.

Trong thời gian diễn ra mọi sự kiện kể trên, con Turk xuất hiện tại hiện trường và vừa xoay vòng vòng quanh nhóm đấu sĩ vừa sửa ăng ẳng vì khoái trá: đấy là một cách riêng của nó để reo hò chiến thắng!

- Canh giữ bọn chúng cho kỹ nhé, Turk yêu quý của ta, và đừng để chúng đào thoát, cậu chủ vừa dặn dò vừa vuốt ve con chó một cách âu yếm.

Helen và Lydia cũng chạy lại khi nghe tiếng đánh nhau, mặt đỏ bừng và thở hổn hển. Ra vẻ chững chạc, Bill công bố cho chúng nghe bài diễn văn này:

- Các chiến binh có mặt ở đây đã vi phạm hòa ước, đã tấn công xe lửa, đã lấy cắp lương thực của chúng ta. Bọn chúng đang thuộc quyền sinh sát của chúng ta. Nhưng, quý vị biết đấy, thừa các quý tiểu thư, vì ta đây là một thủ lĩnh đại lượng và vì lòng quảng đại của ta là không có giới hạn, ta đã quyết tha mạng cho những tên khốn này!

Bằng giọng gãy gọn, cậu truyền cho các tù binh của mình:

- Mi, đi lượm cây cung cho ta! Còn hai đứa bay, hãy xách giỏ! Tiến

lên, theo ta! Một, hai!

Một, hai! Bây giờ, hãy ngồi xuống, dựa lưng vào cây sồi kia!

Helen nhìn quân thù với vẻ cao ngạo: nó đã gia nhập cuộc chơi của anh trai và đang giữ đúng cự ly cần thiết. Lydia, hiền thực hơn, động lòng trắc ẩn và dụ khị một cách rụt rè:

- Anh có cho rằng chúng đói rồi không, mấy tên khốn ấy? Hay là để chúng cùng ăn với bọn mình nhé, em van anh mà!

- Đấy cũng là ý định của ta, cô em ngốc nghếch ạ, cậu ôn tồn đáp, trong lúc đưa mắt nhìn bọn nhóc da đỏ khắp lượt, đứa nào đứa nấy trên môi đều nở một nụ cười ngại ngùng:

- Ta hãy làm bạn với nhau đi, Bill đề nghị!

Cuộc đời sẽ đẹp hơn biết bao khi ta làm lành với nhau, các bạn có nghĩ thế không?

Thế là cùng nhau, trong niềm vui và trong tình thân thiện chân thành, cả bọn dùng bữa điểm tâm đã được Lydia chuẩn bị hồi sáng. Các món ăn biến mất thật mau lẹ, vì không khí trong lành ngoài trời đã kích thích sự ngon miệng. Đồng thời cũng tan biến hết mọi kỷ niệm xấu về khoảnh khắc ban đầu của cuộc gặp gỡ giữa chúng.

Xế chiều, đã đến lúc ai về nhà nấy. Sau một cái bắt tay nồng nhiệt có tác dụng đóng ấn vĩnh viễn lên bản thỏa hiệp kết nghĩa bạn bè giữa họ với nhau, Bill và các em gái của cậu lên đường trở về nhà.

Trước thềm nhà, mẹ chúng đang ngóng đợi sự trở về của các con với vẻ hơi sốt ruột.

- Các con về muộn quá đấy, cơm nước mẹ đã dọn sẵn này giờ đợi các con. Mẹ mong là các con sẽ thích bữa ăn này.

Quả là ngon tuyệt, món heo quay vừa chín tới. Hơn cả tuyệt vời, món khoai tây rán đi kèm theo nó; lại còn sữa tươi, được dọn ra trong

những cái tô tráng men màu xanh lơ, đã "đụng" phải ngay ba "kẻ háu ăn" đang khát khô đến cháy cả họng.

Ông bố vẫn chưa kết thúc công việc của mình: ông muốn, trước khi màn đêm buông xuống, cày xới cho xong mảnh đất của ông. Ngày mai, những việc khác đang chờ đợi ông, chẳng thà làm xong ngay hôm nay công việc đấy cho rồi.

Trong lúc ăn uống ngon lành, bọn trẻ kể lại cho mẹ nghe những hành động xóc nổi của chúng. Các câu chuyện cứ thao thao tưởng chừng không bao giờ kết thúc. Mỗi đứa đều muốn chen vài câu của mình vào diễn tiến câu chuyện. Chúng đặc biệt bị kích động lúc ôn lại cuộc hội ngộ của chúng với mấy thổ dân trẻ. Nét mặt của Mary-Ann Cody, mẹ chúng, bỗng lộ vẻ không hài lòng:

- Các con tưởng rằng những giao du tương tự là đáng khuyến khích sao? Các con thừa rõ mấy thằng bé ấy là những kẻ man rợ thứ thiệt mà. Mẹ sẽ chẳng bao giờ có thể lấy làm vui sướng về việc các con kết tình kết nghĩa với mấy đứa ấy đâu.

- Dù sao tội con thấy chúng cũng dễ thương đấy chứ ạ, bọn trẻ cãi lại vì muốn bênh vực mấy đứa bạn mới của chúng.

Bà mẹ buông một tiếng thở dài ngã lòng: bà cảm thấy tình bạn đó đã bén rễ sâu trong tim "sấp nhỏ" của bà... Có thể bà đã sai, biết đâu đấy, có thể mấy thổ dân trẻ đó có những phẩm chất tốt mà bà không ngờ chẳng? Những dè dặt của bà không chừng lại thể hiện một sự thiếu lòng quảng đại cũng nên?

Lát sau, đến lượt Sam, anh cả của Bill, được mọi người tường thuật tỉ mỉ mọi biến cố xảy ra trong ngày, anh vừa từ ngoài đồng trở về, bị nắng thiêu đến cháy da và bám đầy bụi đất. Bùn dính bết vào giày, và anh phải đập đập hai đế giày vào nhau để khỏi làm dơ sàn ván đã

được đánh bóng. Cả anh cũng tỏ ra rất thích thú khi được thưởng thức những món ăn ngon đặt trước mặt mình, vừa ăn vừa nghe với đôi tai lơ đãng bài tường thuật của mấy đứa em gái. Lăn đùng ra ghế, mệt đến rã rời, anh nghĩ đến công việc dở dang cần phải làm cho dứt điểm trước khi được hưởng sự nghỉ ngơi xứng đáng. Chốc lát sau, anh xếp khăn ăn lại và đứng lên:

- Anh phải quay trở ra ngoài ấy thôi... Lũ bò mẹ vẫn đang ở trên đồi, đã tới lúc lừa chúng về chuồng rồi.

Với một cái bữu môi dạn dĩ, Bill thử dụ:

- Để em đi với anh, Sam nhé. Em không thích ở yên một chỗ tối nay, cứ như có kiến bò làm cuồng cả chân vậy.

Mệt nhoài vì một ngày tất bật lam lũ, Sam lấy làm mừng vì không phải lủi thủi một mình trên con đường trở ra đồng. Bằng một cái nháy mắt, anh ta dò ý của mẹ: bà đồng ý.

- Với điều kiện chú em phải tiếp tay với anh trong việc vắt sữa lũ bò mẹ, Sam nói với đứa em trai.

Bill sẵn sàng nhận bất cứ điều gì miễn là được cưỡi ngựa! Và với Sam, cậu có thể làm được điều đó... Thật vậy, bố mẹ cậu cấm cậu leo lên lưng ngựa nếu chỉ có một mình, vì cho rằng cậu còn quá trẻ và nhất là quá liều lĩnh đối với chuyện đó, vốn đòi hỏi một sự tự chủ mạnh mẽ. Nhưng, được dạy bảo và được canh chừng bởi anh trai cậu, cậu có thể buông thả theo thú đam mê của mình.

Từ xa, hai anh em đã nghe thấy những tiếng hí vang trời, một thứ "âm nhạc" thân thương đối với tâm hồn Bill. Sam lại gần Betsy Baker, một chú ngựa thần tốc và rất hung hãn mà anh ta đặc biệt yêu thích, và đề nghị với Bill:

- Chú mày hãy lấy con Rock Hill thì tốt hơn: đấy là một con ngựa hiền

hòa và trầm tĩnh, ít khi nhảy lồng tùy tiện. Anh không thích em chọn một con vật khó bảo như con của anh!

Thằng bé choáng ngợp vì sung sướng: vì suy cho cùng con ngựa có phóng nhanh hay chậm cũng có hề gì đối với nó đâu; điều cốt yếu là được nhảy phóc lên yên kìa.

Với sự tháp tùng của Turk, Bill và anh Sam của cậu rời khỏi sân trại. Chú chó dũng mãnh này xem ra được việc rất nhiều, và giả như nó có khả năng mở rộng các cánh cổng rào, thì dám cá là chẳng ai còn phải mất công làm gì nữa: chỉ mình nó đã là quá đủ để lừa cả một bầy gia súc về chuồng.

Betsy Baker lúc này đang phi nước đại ngang qua đồng cỏ, nhanh như chớp; Rocky Hill đuổi đỉnh theo sau nó, ở một cự ly vừa phải. Trong khu đất có rào dành cho chúng, lũ bò mẹ đang nôn nao vì biết sắp đến giờ cho sữa.

Người ta mở cửa và chúng liền ung dung hướng về phía nông trại. Chỉ có vài con còn ở lại phía sau, núp trong khoảng tranh sáng tranh tối vừa chớm xuất hiện, và thế là Sam phải cưỡi Turk đi tìm chúng. Cứng đầu, một ả bò già nua khước từ vâng lời. Chẳng chịu thua cuộc, Turk liền ghim sâu những chiếc răng nanh của nó vào cẳng chân của "kẻ nổi loạn" khiến ả đau điếng nhảy bổ tới trước, làm cho một khối đá lớn tróc gốc và bắt đầu lăn xuống sườn đồi. Soai soải ở bên dưới là Betsy Baker, con ngựa của Sam. Hoảng sợ vì "viên đạn lạc" đó, nó bắt đầu cắm đầu cắm cổ phi nước đại; và với hàm thiếc cắn chặt giữa hai hàm răng, nó co người lại trên bốn vó trong lúc Sam cố giành lại quyền điều khiển nó. Hoảng loạn thật sự, nó lồng lên và người kỵ sĩ trên lưng nó ra sức bám chặt, được bao nhiêu hay bấy nhiêu, vào bờm của nó:

- Dừng, Betsy, đừng mà, đứng lại đi chứ! -Anh ta lấy hết sức bình sinh gào lên.

Và bất thần, con ngựa chột lăn đùng ra, hất tung gã trai trẻ xuống đất.

Không xa đó Bill đang tập hợp đàn bò, đã nghe thấy những âm thanh của cuộc cưỡi ngựa khùng điên được đệm thêm những tiếng gào la thất thanh ấy. Nhanh hết cỡ mà Bill có thể trên lưng con Rocky Hill chậm chạp, cậu đến bên người anh trai, thấy đang nằm dài trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự!

- Anh Sam! Anh Sam! - Cậu nhóc gào to, sợ hãi, trong lúc quì mọp bên người bị thương. Cạnh cậu, con Turk cứ xoay tròn và rên rỉ.

- Anh Sam, cậu lại gọi tiếp, em van anh, hãy trả lời em đi mà... hãy nhìn em đây này...

Hình như Bill không còn nhận thấy một dấu hiệu nào của sự sống nữa, và, từ giây này sang giây khác, nét mặt của anh trai cậu càng tái mét hơn và lạnh ngắt hơn. Bill chẳng thể làm gì cho anh, nếu không phải là đi tìm người đến cứu giúp, sớm chừng nào hay chừng này!

Bất chấp mọi hiểm nguy, cậu tiến về phía con Betsy Baker, lúc này đã dừng lại ở phía xa, gỡ những sợi dây cương vướng vào chân nó và nhảy phóc lên yên. Cứ y như con vật cảm nhận được một phần trách nhiệm của nó trong tấn thảm kịch vừa diễn ra và muốn chuộc lỗi, nó phóng thẳng theo hướng trước mặt, về hướng thửa đất mà trên đó Isaac Cody đang hăng hái làm việc. Khi ông bố hay tin tai nạn đã bất ngờ xảy ra với đứa con trai cả của mình, ông lặng người trong giây lát, bàng hoàng xen lẫn lo lắng.

Thế rồi ông định thần lại rất nhanh, vì làm gì có thời giờ để mà phí

phạm...- Hãy đánh xe đến chỗ Sam gặp nạn, ông bảo Bill, bố sẽ cùng con có mặt ở đó và bố biết mình nên làm gì.

Ông cưới con Betsy Baker, trong lúc Bill đi theo ông với chiếc xe và mấy con ngựa cày, mà cậu luôn tay quất đen đét để thúc chúng tiến tới nhanh hơn. Đến hiện trường của tấn thảm kịch, cậu trông thấy mặt bố cậu cũng trắng bệch không thua gì mặt kẻ bị thương. Bồng Sam trên tay, ông bố bất hạnh đặt con một cách thận trọng lên ổ rơm lót sàn của chiếc xe bò.

- Tiến lên nào! - ông ra lệnh mà giọng lạc hẳn đi, rồi những giọt lệ to lăn dài trên má ông.

- Bố... Ôi, bố! - Bill run run lên tiếng, một câu hỏi câm nín trong giọng nói.

Isaac cúi gục đầu, và ánh mắt khổ đau của ông tự nó đã là một câu trả lời, đó là câu trả lời mà đứa bé trai ngán ngại:

- ... ừ, con ời, anh con đã đi rồi!

Đoàn người ngựa thê lương bắt đầu lên đường. Bất chợt, với một tiếng nấc nghẹn ngào trong cuống họng, người đàn ông già thêm cả chục tuổi chỉ sau có vài phút, bỗng bật ra một ý nghĩ:

"Chúa ời, giá mà con được ra đi thay cho nó..."

Buffalo Bill

Chương 2 Lên đường tới Kansas

Mấy tuần sau cái chết của Sam, cả gia đình quây quần trong buổi canh thức. Với một sự tập trung cố nén lại, bọn trẻ lắng nghe ông bố đọc lại một chương trong Kinh Thánh. Năm này qua năm khác, chúng đã quên mất các tình tiết của câu chuyện dài ấy và nhờ đó lại

thấy, lần nào cũng với nỗi thích thú, bài kinh rất ư hấp dẫn. Đột nhiên, người ta nghe một tiếng nứt vỡ nát cõi lòng: bà mẹ quá căng thẳng thần kinh, không còn có thể kìm được nỗi thương tâm và sự khốn cùng của mình nữa:

- Bất cứ đưa mắt nhìn tới đâu, trong nhà, cũng như khắp chung quanh nhà, nơi đây, đâu đâu, tôi cũng đều thấy xuất hiện hình bóng đứa con trai yêu quý của tôi. Tôi cố vùi đầu vào việc nhà với hết khả năng mình có thể, cố tỏ ra "anh hùng" và không mở miệng thở than lời nào, nhưng chốc chốc, tôi lại nghe tim mình tan vỡ vì nỗi đau ấy....- Anh biết em đã phải đau khổ đến mức nào, em yêu ạ, và anh đâu có lạ gì nỗi cơ cực mà em phải chịu để cố giấu đi nỗi buồn trước bố con anh. Trời ơi, vết thương lòng với mỗi người chúng ta đều như nhau cả!

Sau khi con cái đã lên giường đâu đấy, dẫn đo cân nhắc kỹ từng lời, Isaac hé mở cho vợ mình cái dự tính, mà từ ít lâu nay, vẫn lờn vờn trong đầu ông:

- Một cảnh sống tha hương "nơi đất khách" có thể sẽ mang lại cho tất cả chúng ta một sự sống mới, đấy là điều mà anh đã nghĩ ngợi suốt bao lâu nay. Em nghĩ sao về vùng Kansas? Anh đã được tin, mới gần đây, chính phủ cấp đất miễn phí cho những người di dân mới, như thể hiện một sự động viên khích lệ, một trăm sáu mươi mẫu Anh đất cho mỗi đầu người; như vậy đâu có quá tệ cho một bước khởi đầu chứ! Mấy đứa con gái và em sẽ có thể lưu lại một thời gian ở Weston, tại nhà anh Elijah anh trai của anh, trong lúc Bill và anh sẽ phấn đấu tìm kiếm một căn nhà và một kế sinh nhai.

Như hết thấy những người đàn ông cùng trạc tuổi mình, Isaac Cody nghĩ về tương lai và bắt đầu mơ tưởng về tương lai của mình ở miền Tây.

Trong cái năm 1852 ấy, thật vậy, thiên anh hùng ca oanh liệt của thời đồ xô đi tìm vàng ở Cali-fornia tiêu biểu cho một cơn cám dỗ triền miên đối với một ông bố, người chủ của gia đình, ý thức được các nhu cầu ngày càng tăng của gia đình mình.

Mary-Ann, bắt giắc nhú mào:

- Thế còn trường học? Ở nơi ấy có trường cho con cái chúng ta đi học không?

- Tất nhiên, em yêu ạ. Vả lại, với thằng Bill của chúng ta, anh không tin rằng điều ấy là một thiếu hụt quá đáng đối với nó đâu! Anh thấy hình như nó còn... dị ứng với cả mùi phấn nữa là đằng khác, vừa nói ông vừa âu yếm mỉm cười với "bà xã đại nhân" của mình.

- Thôi được, nếu sự thể đã như vậy thì còn chờ gì nữa mà ta không

lên đường đi cho rồi!

Sáng hôm sau, khi cậu nhóc vừa thức dậy và nghe nói đến dự tính đó, cậu ta nhảy cẫng lên vì sung sướng, chẳng mấy chốc sau đó cả nhà đều tham gia vào việc chuẩn bị tất bật, với một niềm hưng phấn và với sự sốt ruột. Isaac huy động toàn bộ nhân lực để thanh toán càng sớm càng tốt trang trại và tất cả những gì chứa trong đó, ngoại trừ những con la và những con ngựa, mà ông thích mang theo cùng ông.

Để chất hết đồ nghề của họ lên, ông mua một cái xe lớn có mui che, được làm đặc biệt cho những người dân đi mở đất khai hoang.

Những đứa con gái và mẹ của chúng sẽ đi trên một cỗ xe gia đình, được kéo bởi những chú ngựa được thắt yên cương với những bộ hàm thiếc sáng bóng sắc bạc, trong khi Bill và bố cậu sẽ hộ tống đoàn xe băng qua hai vùng Iowa và Mis-souri, súng vắt vèo nơi thất lạc, với con Turk trung thành theo sát kế bên.

Lộ trình đến nông trang của ông bác Elijah đi mất ba mươi ngày, trong quá trình đó cả gia đình chuẩn bị tư tưởng cho nhau về nếp sống mới của gia đình mình.

Rồi, sau một tuần nghỉ xả hơi rất xứng đáng, ông bố và đứa con trai tiếp tục cuộc hành trình của họ trên cương vị thám báo. Mary-Ann, con tim se thắt, tỏ ra dè dặt với ý nghĩ phải nhìn thấy đứa con trai út còn quá ít tuổi của mình phải lao vào những mối nguy đang rình rập nó sau mỗi bước đi.

- Hãy cứ để anh đưa nó theo, chồng bà can thiệp vào, đã tới lúc để con trai chúng ta học lấy một cái nghề của đàn ông rồi đấy!

Một nghề, nhưng nghề nào đây? Suốt mấy ngày sống tại nông trại ở Weston, Isaac đã quan sát những gì diễn ra quanh mình, và một kế hoạch đã nảy mầm trong đầu óc ông:

"Cũng bởi anh trai ta kiếm sống rất khấm khá nhờ việc giao thương với các thổ dân da đỏ, vậy tại sao ta lại không làm theo anh ấy chứ? Ngay trong thời gian tìm kiếm địa điểm lý tưởng để định cư sớm cho cả nhà, ta sẽ đưa hàng về cho những ai đang chờ đợi dịp để có thể mua được những thứ đó." Elijah không mong em trai mình ra đi và cố tìm mọi cách để can gián, nhưng Isaac đã nhắc đến vô số những người đi tìm vàng mà mình đã gặp thời gian qua, quay về từ miền Tây với những chiếc túi căng phồng: ông không dễ gì nao núng, quyết tâm của ông rất sắt đá!

Kansas là một vùng rất đẹp, đất đai màu mỡ, thuận lợi cho việc khai thác, do đó ông đã lên đường với tất cả nhiệt tình. Bill giúp ông chất lên xe những mặt hàng được các thổ dân da đỏ ưa thích một cách

đặc biệt: những viên ngọc đầy màu sắc, dao rựa để đi săn bắn và những bộ binh bằng gang. Những xích sắt và cả sợi thuốc lá nữa chứ. Và những mặt hàng vải sợi nguyên xúc, loại vải chức bầu màu đỏ. Và cũng đừng quên những tấm da lông thú, mà họ sẽ có thể trao đổi bằng đường và quần áo... Toàn những thứ làm vừa lòng mọi người!

Isaac và Bill không phải là những người duy nhất đi theo con đường đó. Thật vậy, một đoàn lữ hành đông đảo đã hình thành theo dòng thời gian. Tất cả đều có chung một mục đích: những thảo nguyên xanh rờn của vùng Kansas. Chuyến đi thật lâu lắc; thỉnh thoảng, một chặng dừng ngắn là điều bắt buộc đối với việc nghỉ ngơi của người lẫn súc vật. Họ qua đêm dưới bầu trời trắng sao dày đặc. Hừng đông vừa rạng, Isaac đã thanh tra khắp quanh vùng và, đưa tay chỉ một thung lũng xanh um, ông tuyên bố:

- Kia là Salt Creck Valley, một địa điểm tuyệt vời đấy chứ hả? Qua khỏi thung lũng đó là những thảo nguyên, chỉ toàn thảo nguyên và thảo nguyên thôi, và tiếp theo, là đến sa mạc. Chính trong thung lũng đó là nơi chúng ta sẽ định cư.

- Nhưng, thế còn những thổ dân da đỏ họ đâu cả rồi ạ? - Bill thắc mắc, thất vọng nào nề.

Con chả thấy bóng dáng họ đâu hết.

- Đừng lo, họ vẫn hiện hữu đấy, cứ tin lời bố đi: ngay khi họ biết là chúng ta mở một cuộc mua bán, họ sẽ ủa tới liền, họ chỉ đợi có thể thôi mà!

Đó là sự thật: lệ làng, Isaac tạo ra những áp phe thành công: họ đều tới đó, đàn ông, phụ nữ và trẻ con, để thương lượng với các thương lái mới. Với vẻ bề ngoài dễ mến, những vị này gợi được lòng tin cậy, và Bill, rất mau chóng đã kết nghĩa bạn bè với những đứa con trai cùng trang lứa. Nó học ngôn ngữ, những tục lệ độc đáo của chúng và cái phương thức đặc thù mà chúng dùng để sử dụng các loại vũ khí.

Một sáng nọ, ông bố và đứa con trai quyết định đi lên về phía Fort Leavenworth, một pháo đài đồ sộ xây trên một rẻo đất bằng phẳng nằm chênh vênh phía trên dòng Missouri và dựng xiên đồ thị nhỏ Leavenworth. Đây là một cứ điểm quân sự quan trọng, và lần đầu tiên trong đời mình, Bill được ngắm nhìn những người lính mặc quân phục đang sẵn sàng cho cuộc diễu hành.

Gươm và súng sáng lấp lánh trong ánh nắng chói chang; những con ngựa tiến tới với một vẻ duyên dáng oai phong, trong lúc âm thanh của dàn trống rền vang một cách kiêu hãnh, vang vọng trong tim Bill

một cảm giác rộn ràng hoan hỉ.

Trong những vùng ấy, mọi quang cảnh đều tuyệt đẹp, một vẻ đẹp khiến bạn nín thở. Và kìa, trong thung lũng, trên một chiều dài khoảng bốn dặm Anh, trải dài một dãy xe san sát nối đuôi nhau. Đoàn xe tiến tới với độ chậm rãi của giới tu hành - có vẻ gần giống như một đám rước kiệu - , một số xe được kéo bằng tám con bò đang được thuần hóa nên đôi khi chúng vùng lên tạo phản dưới cái ách mang ở cổ. Đó là những chuyến hàng của xí nghiệp Roussel, Majors và Waddell, những nhà vận tải chính thức của chính phủ, tập đoàn chịu trách nhiệm vận chuyển tiếp tế hậu cần cho các đồn bắt xa xôi.

Nhận ra biên giới ở rất gần, Isaac chớp lấy cơ hội để đề cập với con trai ông về các vấn đề xã hội và chính trị:

- Con không biết đâu, con trai ạ, ở miền Nam có những đồn điền quan trọng rất rộng lớn.

Để khai thác chúng, các chủ sở hữu sử dụng những người nô lệ, họ buộc chúng phải làm việc mà không trả cho một đồng xu teng nào. Những loại người ấy, bọn dân miền Nam, không có lúc nào tưởng tượng được rằng tình hình có thể khác đi. Ở miền Bắc, ngược lại, các tiểu bang vừa bỏ phiếu một đạo luật cấm chế độ nô lệ. Tại Kansas, các kiều dân nhiệt liệt mong muốn được biểu quyết bằng một cuộc đầu phiếu xem họ sẽ chấp nhận hay không một đạo luật chống lại chế độ nô lệ.

Chính tại nhà bác Elijah của cậu, là nơi mà Bill đã lần đầu tiên gặp được một nô lệ, một người da đen với dáng người ủ rũ và tiều tụy. Bill bàng hoàng tự hỏi không hiểu vì sao trên đời lại có loại người mà màu da lại có thể đậm đến vậy và vì sao suốt ngày phải nai lưng dưới trời nắng chang chang mà vẫn không hề bị thiêu cháy. Cảnh tượng đó gây cho cậu một ấn tượng rất mạnh mẽ.

- Thế còn bố thì sao ạ, bố nghĩ sao về chuyện ấy?

- Bố ghê tởm chế độ nô lệ dưới mọi hình thức: là con người thì phải được hưởng tự do, và bố sẽ làm tất cả những gì có thể để bảo vệ những con người luôn bị kẻ khác áp bức.

- Vậy bố có cho rằng việc làm đó có thể là nguyên nhân sẽ gây nên sự mất trật tự không ạ?

- Bố hy vọng là không, Isaac nói bằng giọng trấn an, khi cảm thấy mối lo ngại đang dâng lên trong lòng con trai mình.

Trên đường đi, họ bắt gặp những gã đàn ông với nét mặt thô lỗ và hung dữ, trên đầu là những chiếc nón rộng vành đội chụp xuống tận mắt.

Họ mặc những chiếc quần tây dài, bỏ trong những đôi ủng của họ và những sợi dây lưng rộng bản được giắt đầy súng lục. Đó là những kẻ "bán Trời không văn tự" thực thụ và, đặc biệt trông chúng rất khó ưa! Đã đến lúc quay trở xuống thung lũng.

Trong lúc bố cậu quay về với những công việc của ông, thì Bill, trong khu rừng gần đó, bắt đầu đi săn bắt lũ thú hoang cho bữa ăn của cả hai người: đầu phải chỉ cần tìm được chỗ trú thân, mà còn phải lo cả miếng ăn hằng ngày nữa.

Với sự nhạy bén vốn có, chẳng mấy chốc cậu đã phát hiện ra một chú hươu sừng tấm, nằm rúm ró trong một bụi rậm. Cậu kê súng lên vai, sẵn sàng nhả đạn, nhưng nỗi xúc cảm đã làm tay nó run mạnh đến nỗi nó không sao ngắm bắn cho được. Con vật có thừa thời gian để trốn chạy. Turk liền ném về cậu chủ của mình một ánh mắt chất chứa những lời trách móc: sao một sự vụng về cỡ đó lại có thể xảy đến với cậu ta nhỉ? Và kìa, lại một cơ may xuất hiện; phen này, cậu sẽ không bỏ lỡ nữa đâu! Cậu nhắm bắn con hươu vào chính giữa hai bả vai, bóp cò và trúng đích ngay tim.

Nhưng chờ "chiến lợi phẩm" đi về bằng cách nào đây? Sau khi dắt con ngựa đến chân một mô đất nhỏ, chột vạt lấm cậu mới lúi nhúi xác con vật cho nằm ngang yên ngựa rồi hãnh diện với cuộc săn của mình, cậu lên đường trở về.

Turk đã xuất phát trước, nhưng bỗng người ta nghe thấy từ xa những tiếng sữa của nó, mỗi lúc một to dần. Chẳng để tâm đến gánh nặng làm chậm bước tiến của ả ngựa cái, Bill vội vã đến gặp con Turk. Tóc cậu thiếu điều muốn dựng đứng lên khi chứng kiến tận mắt trận tỷ thí tàn bạo giữa người bạn trung thành của mình và một con báo puma khổng lồ. Bill lao về phía hai "đấu thủ" đang nổi cơn cuồng nộ. Bằng cách gào thét ầm ĩ và những điệu bộ của mình, cậu cố gắng làm cho con thú dữ đang nổi giận phải bỏ chạy nhưng vô ích!

Thế là cậu nổ súng, một, hai, ba viên đạn vào đầu con báo puma, con vật đổ ầm xuống thành một đồng. Run lẩy bẩy, Turk đến cọ đầu vào đôi chân của cậu chủ, đôi chân này, lạ thay, không hề run rẩy.

- Giỏi lắm, "bạn hiền" của ta, bố cậu khen ngợi khi thấy cậu trở về với hai xác thú. Thế là có hai người đàn ông trong gia đình rồi đây!

Tự hào với lời khen đích đáng ấy, thằng bé làm bộ vênh mặt lên:

- Chứ sao nữa! Con đã giết con báo puma để cứu mạng chú Turk dũng cảm của chúng ta đấy. Và nó thuật lại các chiến tích của mình, không bỏ sót tình tiết nào dù nhỏ nhất.

Vào thời bấy giờ, chưa một ai có thể ngờ được rằng sẽ đến một ngày, vài năm sau, một lá thư, dù không có một địa chỉ nào khác

ngoài một hình vẽ... tượng trưng cho cậu, mà vẫn đến trúng phóc tay người anh hùng của Miền Tây hoang dã - Bill Cody!

Buffalo Bill

Chương 3

Hoàng tử và bầy ngựa của quân đội

Trong số các bạn bè mới của Bill, có một đứa mà nó ưa thích hơn hết: đó là người bạn da đỏ Long Bow, cùng trạc tuổi và có cùng các sở thích, y như cậu. Mỗi quan hệ của chúng đã in đậm một tình bạn chân thành tươi vui và đầy tin tưởng lẫn nhau. Thường xuyên, lúc trời đã về chiều, sau khi lo xong công việc, chúng gặp nhau bên bờ sông để chuyện gẫu dăm ba câu.

Vào một tối tháng năm tiết trời ẩm áp, kìa thằng Long Bow đang đến trên lưng con ngựa đốm của nó, được điểm trang đẹp lộng lẫy cho cuộc dạo chơi; gần đó, một chú ngựa tơ xinh xắn, đang bước đi thông dong với chiếc cổ dài thanh tú, cái đầu thon mảnh. Nhưng điều làm Bill thán phục hơn cả ở chú ta, là tấm áo trắng lốm đốm đen của chú. - Cậu thật may mắn mới có một chú ngựa tơ đẹp mã đến thế!

Tớ sẽ sướng đến phát điên lên nếu như nó là của tớ cho xem...

Những con la, chúng thật tử tế và cũng rất được việc, nhưng chú ngựa tơ này mới thật là hết ý, trông nó mới xinh làm sao!

Miệng reo lên như vậy, trong lúc mắt nó nguýt dài chú ngựa con với vẻ thèm muốn.

Long Bow mỉm cười một cách bí ẩn, như có vẻ sắp làm một điều bất ngờ. Và đúng là có điều bất ngờ thật, lại thuộc loại có tầm cỡ, vào ngày hôm sau, khi nó xuất hiện rõ sớm trước khung cửa ra vào:

- Này, có phải "đằng ấy" đã nói hôm qua rằng con ngựa tơ của tớ đã làm "đằng ấy" chết mê chết mệt, phải không?

Tim đập thình thịch, hy vọng tràn trề, Bill đánh liều hỏi "người khách viếng nhà" của mình một câu hỏi đang đốt cháy lòng cậu:

- Phải đấy, cậu đã cân nhắc kỹ và cậu đồng ý bán nó cho tớ sao?

- Tớ có nói thế bao giờ đâu và làm gì có chuyện ấy!

Long Bow được một phen thưởng thức vẻ thất vọng đang hiển hiện trên gương mặt người bạn của mình - vì nó thừa biết rằng nỗi thất vọng ấy sẽ qua đi rất nhanh - , nó nói tiếp:

- Tớ không đời nào bán chú ngựa tơ của tớ đâu, tớ quá thương nó

nên không đành lòng làm thế, nhưng tớ... cho "đằng ấy" luôn, nó là của "đằng ấy" đấy!

Bill không rục rịch đôi chân nổi nữa, như thể nó vừa bị một tia sét khủng khiếp đánh trúng vậy. Cậu nhìn Long Bow, một giọt lệ long lanh nơi khóe mắt, và nó chạy biến đến xin bố cho phép cậu nhận một món quà quý giá như vậy.

- Hãy quên chuyện ấy đi, Isaac Cody nói bằng giọng bản gắt, thế thằng da đỏ ấy nó muốn gì ở con vậy?

- Tất cả những gì nó ao ước, là được tặng cho con chú ngựa nhỏ đáng yêu này như là một bằng chứng của tình bạn. Bố ơi, con xin bố, bố hãy nói ừ đi mà!

- Hừm! Nếu con cho là mình có khả năng nuôi dạy nó, thì bố đồng ý, nhưng hãy hứa là nó sẽ không ảnh hưởng đến công việc của con.

Chưa gì Bill đã đặt ra bao nhiêu là kế hoạch:

cậu sẽ tập cưỡi ngựa ngoài đồng cỏ, nơi mà cỏ non rất mềm; cậu sẽ lao động với một lòng nhiệt tình gấp đôi và chỉ dành cho chú ta những giờ phút rảnh rỗi mà thôi.

Sau khi đã buộc chặt người bạn mới của mình vào một thân cây, cậu đến thì thầm gì đó vào tai bố cậu, và ông mỉm cười ra dấu tán thành.

Bill liền leo lên một cỗ xe và trở lại với một con dao dùng để đi săn với cán bằng xương lông vừa khít một lưỡi dao sáng bóng và bén ngọt, toàn bộ đút vào một cái bao bằng da màu đỏ.

Nó chìa cái túi đó cho Long Bow, "anh chàng" làm bộ như chả nhìn thấy gì cả:

- Cầm đi, của cậu đấy!

Cậu thổ dân trẻ tuổi vẫn không nhúc nhích, nó có vẻ hơi tự ái:

- Nhưng tớ có bán con ngựa cho "đằng ấy" đâu, tớ tặng nó cho "đằng ấy" mà!

- Thì tớ cũng thế, tớ có bán cho cậu con dao đâu, tớ tặng nó cho cậu đấy!

Chỉ đến lúc đó, một cách chậm rãi, cậu thổ dân trẻ tuổi mới cầm lấy con dao, rút ra khỏi vỏ bao, vuốt nhẹ lưỡi dao một cách cẩn trọng, bằng các đầu ngón tay, rồi, nó xỏ vào bao trở lại, lặn vào thắt lưng và quay về nhà. Khi đã rất xa, nó vẫn cố vẫy tay chào Bill.

- Xem nào, ta sẽ đặt tên gì cho "cưng" đây, hả chú ngựa tơ đầy kiêu hãnh, với dáng vẻ của một lãnh chúa vĩ đại? A, nghĩ ra rồi: mi sẽ được gọi là Hoàng Tử!

Bill đưa tay vuốt vuốt quanh cổ nó để trấn an rồi dắt nó đến một khúc sông nơi cậu vẫn thường đến để giặt giũ áo quần. Trong lúc cho chú ta uống nước, cậu chủ mới dịu dàng thì thầm vào tai chú:

- Ngoan nào, chẳng ai ở đây nữ đối xử tệ với mi đâu; vì mi là một con vật "số dzách", và ta cảm nhận là hai chúng ta sẽ mến nhau lắm đấy. Bố cậu, nãy giờ vẫn đang nghỉ ngơi, thoáng thấy bóng nó trở lại liền góp ý:

- Bố tin rằng đã tới lúc con có thể leo lên lưng nó rồi đấy. Vậy con cứ thử đi, nhưng nhớ là phải cẩn thận đấy!

Bill đóng hàm thiếc cho chú ngựa tơ, rồi nhảy lên ngòai thật vững chãi trên yên, tay cầm dây cương một cách nhẹ nhàng, cậu từ từ thúc ngựa tiến về phía trước và làm một cuộc dạo chơi ngắn ngủi. Sau một lát, chú ngựa bắt đầu đi nước kiệu thế rồi tự dừng nó nổi hứng chuyển sang phi nước đại băng qua thung lũng, càng lúc càng nhanh hơn, về hướng buôn bản của người da đỏ:

nó muốn quay trở về nhà nó. Thấy thế, Bill giật mạnh dây cương, như thể muốn con Hoàng tử rẽ sang trái. Nhưng, vì muốn khẳng định ý chí đã quyết của nó, chú ta vẫn nhắm thẳng đường về phía buôn bản của Long Bow. Thế rồi xét thấy đã tới lúc cho người kỵ sĩ trên lưng chú một bài học: trước tiên chú nhảy lòn lên rỗ cao, sao đó quay ngoắt lại thật lẹ, khiến cậu bé ngã chùng hững.

Bỗng, chú buông ra một chuỗi hí dài: Bill đang nằm trên mặt đất, và chú nhìn một cách tò mò, dường như chú ta ân hận vì điều đó. Cũng may, nền đất không đến nỗi cứng, và sự tiếp đất cũng không đến nỗi quá thô bạo. Tuy nhiên, con vật non trẻ ma mãnh kia đã lợi dụng lúc xui rủi của cậu chủ để trốn chạy, và Bill đã phải đuổi theo truy tìm nó. Dưới ánh sáng chói chang của buổi chiều nắng đẹp ấy, đồng quê trải dài ra xa tấp như một mặt biển tĩnh lặng. Nơi chân trời, một bầy bò bison lướt qua, trông lổ nhố như những lỗ côn trùng. Hoàng tử đã biến mất dạng, dù vậy, phải tìm lại nó với bất cứ giá nào. Nhưng ở nơi đâu?

Rất có thể nó đã chạy về phía buôn bản của dân da đỏ, mà ta thoáng thấy nằm chênh vênh trên một ngọn đồi. Bill quá chán nản với ý nghĩ bố cậu sẽ lo lắng đến mức nào khi không thấy cậu trở về đúng giờ đã định, thế nhưng cậu lại đâu có muốn mất con Hoàng Tử, chú ngựa phản phúc của cậu!

Xa hơn nữa, may mắn thay, cậu thoáng thấy chú ngựa tơ của cậu đang đứng một cách thản nhiên và đang say sưa giật lên một cụm cỏ tươi ngon lành. Có ba kỵ sĩ đang ở gần chú ngựa, họ liếc nhìn cậu bé đang cuốc bộ đến, đây về mĩa mai, và họ đưa tay chỉ vào bộ quần áo phủ đầy bụi bặm, mà Bill đang cố phủi sạch:

- %o, này! Mày không định kể với chúng tao rằng chính chú ngựa nhỏ dễ thương này đã hất tung mày xuống đất đấy chứ? - Một tên trong

bọn hỏi móc.

- Có đấy, đúng vậy! Em van các anh hãy tin là thế đi mà! Và lại, nếu không nhờ các anh đã giữ nó lại, thì giờ này nó vẫn tiếp tục chạy đấy.

Hơi bền lên, cậu đành thú nhận:

- Đây là lần đầu tiên em cười nó, mà nó thì lại muốn quay trở về với những người bạn cũ của nó.

Ba gã đàn ông phá lên cười; những mái tóc dài của họ nổi bồng bềnh trên bờ vai, và những gương mặt sạm nắng được đóng khung bởi những bộ râu dài, thì trông rạng rỡ như một vàng trắng đầy.

Bên cạnh họ, những con ngựa bị chắt đầy những ba-lô nặng trĩu, đang dậm vó xuống đất với vẻ sốt ruột.

- Thôi được! Ta sẽ truyền cho nhóc một bí quyết, một kẻ trong số những người bầy thú lên tiếng, để điều khiển một con ngựa, cần nhất là đừng kéo mạnh dây cương, vì không phải là nhờ sức mạnh mà ta không chế được con vật đâu.

Cũng thế, với con người chúng ta cũng như vậy mà thôi.

Bill sẽ ghi nhớ mãi bài học này. Nó cảm ơn những người bạn đường vì sự giúp đỡ của họ và cùng đi với họ một quãng đường. Mọi người vừa đi vừa tán gẫu cùng nhau.- Bọn anh vừa từ California về thẳng đây, ở đó bọn anh tính sẽ kiếm được thật nhiều vàng, nhưng như chú em thấy đó, bọn anh trở về với hai bàn tay trắng. Chỉ có chút ít chẳng đáng là bao, đó là nhờ tháng vừa rồi bọn anh đã may mắn lùa được những bộ da lông của chúng với một món lời béo bở. à, tiện thể, cho bọn anh hỏi thăm: Thế, chú em đã bao giờ nghe nói đến lão Elijah Cody chưa? Đó là một lái buôn cư ngụ vùng này, người ta đồn thế.

- Em có quen biết ông ấy không hả? Biết quá đi chứ! Đấy là bác em, và bác ấy sống ở Weston mà.

- Bác của em sao? Ồ, này! Cũng là bác của cả anh nữa đấy! Anh tên là Horace Billings.

- Còn em, em là con trai của Isaac Cody, hóa ra tụi mình là anh em con chú con bác với nhau ư? Thế giới này quả là nhỏ bé!

Và Horace, với một nụ cười hết cỡ, tặng cho cậu một cái vỗ thân thiện vào lưng.

Bill đưa ba người đàn ông về nhà. Từ ít lâu nay, gia đình Cody mới lại đông đủ như xưa.

Nhờ những khoản lợi nhuận bước đầu của mình, quả vậy, Isaac đã có thể đón vợ và hai đứa con gái về ở chung với mình. Trên bậc cửa,

ông đang nóng lòng đợi chờ, vì kể từ sau cái chết của Sam, ông thường dễ tỏ ra lo lắng. Đối với lần đi dạo đầu tiên của Bill với con Hoàng Tử, cậu quả là đã vắng mặt quá lâu. Ông vừa đang dự tính lên đường để đón đầu cậu.

Cậu bé kể lại cuộc phiêu lưu và giới thiệu mọi người.

- Rất hân hạnh được biết cháu. Lý do gì đã đưa cháu đến nơi này vậy?

- Dạ, cháu đang tìm bác Elijah, bác của cháu ạ. Thiên hạ đồn rằng bác ấy buôn bán rất phát đạt, và cháu muốn để cho bác ấy những bộ da lông thú của cháu.

Isaac khuyên những người cháu ông nên tự nhiên:

- Nào, hãy dẹp bỏ bớt đồ đạc cổng kèn đi và xin mời ngồi vào bàn, Chúa nhật, các bác làm thức ăn cho nguyên tuần, vì vậy, "quí khách" khỏi lo, có rất nhiều và đủ dùng cho mọi người.

Thế là họ "tấn công" vào bữa ăn với một sự ngon miệng hung hãn, và Bill, còn lâu mới chịu là kẻ ít đói bụng nhất, cùng đánh chén với họ một cách vui sướng.

Trong thời gian cậu vắng nhà, đã có người ghé thăm bố cậu. Những người lính đến từ Leavenworth, đã thông báo cho ông tin mà họ phải loan truyền trên khắp lãnh thổ: khoảng hai, ba trăm chú ngựa của quân đội đã bỏ chạy tán loạn và hiện đang tự do đi loanh quanh đâu đó trên các đồng cỏ thuộc vùng đồng bằng Kansas..Chính phủ hứa trọng thưởng mười đô la mỗi con ngựa cho ai tìm lại được.

- Đây sẽ là một công việc làm ăn cho mình, Horace Billings tự nhủ khi nghe qua các điều kiện trên. Em nghĩ sao, hả Bill? Hay là, sau khi nhượng lại hàng hóa cho ông bác, hai anh em mình cùng đi lùng kiếm bọn ngựa quý báu ấy một phen xem sao?

- Sẵn sàng! Chừng nào thì chúng ta xuất phát vậy? - Bill hỏi, mừng hớn hờ.

Mary-Ann Cody, xuất hiện nửa chừng để dọn món tráng miệng cho mấy người khách, la toáng lên:

- Ấy, đừng mà! Như thế quá đối nguy hiểm với con đấy!

- 〉 kìa, cô, cô không định biến em trai của cháu thành một kẻ nhu nhược đấy chứ? Cô đừng lo, cháu sẽ bảo vệ em nó chu đáo mà! Đêm đến, Bill nằm trần trọc, mơ thấy đoàn ngựa ấy và chưa gì đã thấy mình đang phi nước đại trên lưng ngựa với ông anh họ của mình.

Sáng tinh sương, ba người đàn ông rời khỏi nhà, nhắm hướng Weston, nơi họ sẽ bán những bộ da lông thú của họ. Suốt mấy tuần liền, không ai nghe nhắc gì đến họ nữa. Thằng bé bị nhấn chìm trong

nổi thất vọng: "Anh Horace đã quên mất mình rồi chẳng?" Nhưng một tối nọ, đang lúc cậu quì gối trước lò sưởi để khêu cho lửa cháy to hơn, Bill nghe tiếng lại gần trên con đường bụi bay mù mịt một kỵ sĩ với tiếng vó ngựa gõ đều trên mặt đất. Bóng dáng của người ấy nổi bật trên nền trời ửng hồng.

Mắt chớp lia lịa, thằng bé nín thở: "Lần này thì đúng là anh ấy rồi, anh ấy đã trở lại!" Và cậu lao vút tới trước Horace Billings để chào mừng anh ta trở về:

- Em đã sợ rằng anh không giữ lời hứa kia đấy!

- Anh đâu phải là kẻ có tội: chính những người hùn vốn với anh, họ không muốn trở lại.

Do đó anh đã chia tay với họ và có mặt tại đây.

Bây giờ thì chỉ còn mỗi hai anh em mình với nhau thôi.

ánh mắt Bill sáng lên một ngọn lửa trong lúc Horace xuống khỏi yên ngựa. Gỡ bỏ sợi thừng buộc chặt kiềng hàng của mình, anh ta đẩy sang một bên tấm mền bằng da che sống lưng con ngựa. Thằng bé trợn trừng hai mắt và cảm như hén trước những gì chứa trong cái bao mà Horace đưa ra cho cậu: những dây cương, một bộ hàm thiếc, và cặp đinh thúc ngựa.

- Trang bị của em đấy! Với bộ đồ nghề này, em mới có thể làm việc cho ra trò được!

Họ đi vào nhà và bước qua gian phòng khách, trong lúc con ngựa xoay người lại và một mình đi về phía bờ sông. Horace nói huyền thuyên và, trước một người đang say sưa lắng nghe, anh ta kể lại thời gian lưu trú mới đây của mình ở miền Viễn Tây. Đây là một bài tường thuật đầy màu sắc kéo dài như bất tận.

Sáng hôm sau, Bill thức giấc sớm hơn cả thường lệ. Nó lẹ làng mặc quần áo rồi thảng cho con Hoàng Tử bộ yên cương mới cấu cạnh.

Và cậu nhảy phốc lên yên, ngồi thật ngay trông đầy kiêu hãnh.

Bằng mũi nhọn của hai bộ đinh thúc ngựa mới, cậu đụng phốt nhẹ qua hai bên hông chú ngựa, và tiến lên: thoát đầu là đi nước kiệu, rồi sau đó là phi nước đại. Tiếp đến, cậu buộc chú ngựa nhỏ phải lòng lên.

- Thế mới đúng là một tiết mục trong gánh xiếc chứ, thằng bé mừng rỡ, chưa gì nó đã nghĩ đến một màn trình diễn trong tương lai.

Trong suốt cả tuần lễ, Horace dạy cho Bill biết thế nào là chế ngự và huấn luyện một chú ngựa tơ. Rồi một hôm, chúng cùng đi về phía Leavenworth, mà từ đó chúng có thể nhận ra, ở xa xa, khu bảo tồn thổ dân da đỏ, được giới hạn bởi một con sông khác nữa: dòng Plum Creek.

Horace lúc này mới giải thích kế hoạch hành động của anh ta:

- Anh dám cá cược cặp yên và đôi ủng của mình rằng những con ngựa của quân đội đang ở trong khoảng đồng không nhà trống tiếp giáp giữa hai thung lũng; không chừng thậm chí chúng đã gặp gỡ một bầy ngựa hoang ở đó cũng nên.

Nếu chúng ta hướng về phía đó, bằng cách đi băng qua vùng này theo "thế cài răng lược", thì anh tin chắc rằng anh em ta sẽ tìm thấy chúng thôi.

Họ càn quét ngang dọc khắp vùng, một cách nhẩn nại, từ ngày này sang ngày khác. Không hề có kết quả nào cả. Hỡi ôi, họ chẳng nhận thấy một con ngựa nào dù nhỏ nhất suốt bao ngày mệt mỏi, dưới sức nóng mặt trời nặng như đồ chì.

Rồi một hôm, khoảng giữa trưa, hai người bạn đường dừng bước trên đỉnh một ngọn đồi kế cận ngôi làng của thổ dân. Các chồi lá đều xoay cả về hướng chính Đông và, quanh đó, những chú ngựa tơ đang gặm cỏ ngon lành, và được canh giữ bởi đám trẻ. Trong số bọn chúng, Bill nhận ra được thằng bạn Long Bow của cậu, và tên này cũng vậy:

- Đến đây nào, xin chào mừng quý vị đã đến thăm chúng tôi, vừa nói Bow vừa nài kéo họ về lều của mình. Mẹ hắn dọn ra mời những vị khách thịt khô, được nấu nướng với đủ loại cỏ dại và được ăn kèm với món cháo bắp. Để tráng miệng, họ nhận được những ổ bánh ga-tô mật ong, vừa lôi ra khỏi đồng tro nóng hổi..Để cảm tạ lòng mến khách của họ, Horace biểu họ sợi thuốc lá, và họ bắt đầu phì phèo vừa hút vừa tán gẫu. Đây cũng đúng là điều mà các vị khách của họ đang suy tính trong đầu: làm cho họ nói...

- Các bạn có ý kiến gì về địa điểm mà bầy ngựa của quân đội có thể đang ở không? Có khi nào các bạn thấy cái hướng mà bầy ngựa đã đi sau khi rời khỏi khu đất có rào của chúng không nhỉ?

Thổ dân da đỏ là những người vừa ít nói lại vừa kín miệng; họ bàn cãi về đủ thứ chuyện, dĩ nhiên, nhưng họ không bao giờ loan truyền rộng rãi một điều gì bí mật cả. Dù vậy, Horace vẫn đinh ninh, họ đang nắm giữ chìa khóa của điều bí ẩn đó.

Đêm đã về khuya và, chính những người thổ dân da đỏ cũng cảm thấy mệt, họ thấy là nên sắp xếp cho các vị khách của họ nghỉ trong một túp lều tipi. Thật nhẹ nhõm vì không phải đi lang thang trong màn đêm!

Sáng hôm sau, trong lúc siết chặt tay người bạn của mình, Long Bow nói nhỏ vào tai Bill:

- Hãy đi lên phía Bắc. Lát nữa, tôi sẽ bắt kịp hai người và sẽ cho biết

bầy ngựa mà hai người đang tìm ở đâu!

Khi họ cưỡi ngựa được khoảng nửa giờ rồi, hai người bạn đường chợt nghe thấy phía sau mình hàng chuỗi tiếng lóc cóc của những vó ngựa.

Đúng như anh bạn đã hứa với họ, Long Bow đã đến trên lưng con ngựa lang trắng của cậu ta.

- Trên kia, anh ta đưa tay chỉ, bầy ngựa của quân đội đang ở trên ấy đấy!

Băng qua thung lũng, cả ba tới một ngọn đồi đầy cây. Họ bắt đầu leo lên. Tới đỉnh, họ liền nghe một tiếng hí chói tai phát ra từ một khoảng đất mà cỏ xanh như mời mọc thú vật đến gặm chơi. Bỗng, họ thấy mình đang đối mặt với một con vật hoang dã: bạn hãy tưởng tượng ra một con tuần mã lông đen tuyền, lồng ngực nở nang, ánh mắt làm lì và dữ tợn. Bờm của nó rủ xuống tận đầu gối.

- Đây là một con ngựa hoang, Long Bow nói.

- Còn nữa kìa, Horace nói thêm khi nhìn thấy sau nó khoảng ba chục ả ngựa cái lẫn lũ ngựa con.

Như thể đáp lại một tín hiệu chỉ huy vô hình, cả bầy đàn đứng lại, trong lúc con thủ lãnh già lông rậm tiếp tục đi xuống triền dốc với sự thận trọng, lắc lư cái đầu.

- Sao bỗng dưng chúng lại né tránh chúng ta vậy chứ? - Bill hỏi.

- Chúng cảnh giác đấy. Duy chỉ có con thủ lãnh của chúng là cảm thấy có một bầy ngựa đang theo sau chúng ta thôi. Hai người thấy nó đánh hơi nền đất chứ, mũi gí sát xuống đất, hết như một con chó đang theo một dấu vết vậy.

Nếu thính giác của loài ngựa là đặc biệt thính, thì khứu giác của nó còn thính hơn gấp bội!

Bầy đàn những con ngựa hoang chẳng mấy chốc đã mất hút, và Bill cùng bạn bè theo đuổi cuộc tìm kiếm của họ cho tới lúc họ khám phá thấy bầy ngựa của quân đội, đang nhởn nhơ gặm cỏ.

- Thấy chưa, nhóc, người anh họ ghi nhận, bọn chúng không có con đầu đàn, cũng chả có con nào điều khiển chúng cả. Thế có nghĩa là chúng ta sẽ dễ dàng trở thành chủ nhân của chúng.

Tuy vậy họ chưa phải đã hết khổ sở: từ sau một bụi cây um tùm, bất thình lình chạy ủa ra những con ngựa hoang khác. Thủ lãnh của chúng, một con tuần mã với cái nhìn hung hãn, quất gió bằng đuôi khi trông thấy bầy ngựa của quân đội.

Những con này ngóc đầu lên và, như có một sự thỏa hiệp ngầm, bắt đầu bỏ đi về phía thung lũng.

- Hãy cứ để chúng đi cho tới lúc chúng dừng lại, vì chúng đang đi

đúng hướng mà. Chỉ đến lúc ấy, chúng ta mới tóm gọn được bọn chúng.

Đến địa điểm Salt Creek và Plum Creek giao nhau, các bạn của chúng ta thấy rằng các dòng nước đã bị tràn bờ lênh láng do những trận mưa xuân và do tuyết tan chảy, đã trở nên sâu hơn nên khó mà liệu mạng vượt qua được.

Vậy là họ đành phải quay lại và chẳng mấy chốc đã thấy mình đối mặt với lũ ngựa hoang khi nãy. Con đầu đàn, giận dữ, xông thẳng vào một trong số những con ngựa của quân đội và, bằng một cú tát, nó giật mắt của con này một mảnh da. Sau đó, nó bắt đầu quay qua tấn công con Hoàng Tử, nhưng Bill đã thấy trước ngón đòn: cậu đã lôi ra từ trong xà-cột của mình một sợi dây thừng mà cậu thắt lại thành cái thòng lọng, và cậu đã bắt kịp con vật hoang dã ấy bằng một cú ném thòng lọng thật xứng danh là một chàng cao bồi lão luyện.

Horace tiếp tay với Bill để chế ngự con ngựa hoang.

- Giờ thì nó đã bị khuất phục trước tài nghệ của chú em rồi, Horace bảo, bây giờ thì không một chuyện gì có thể xảy ra với đàn ngựa của chúng ta nữa đâu.

Và cứ thế Bill, người anh họ Horace và người bạn da đỏ Long Bow của nó dẫn bầy ngựa về đồn Fort Leavenworth, nơi người ta đang reo hò "phép lạ" khi thấy chúng đưa trở về những con ngựa đã bị thất lạc.

Trên đường về nhắm hướng ngôi nhà của Isaac Cody, họ gặp một người đàn ông ngự trên một cỗ xe được kéo bởi một cặp la. Người đánh xe, với ánh mắt sắc như dao, cho xe dừng lại, bước xuống khỏi xe và ngỏ lời với cậu bé:- Cháu tên gì, hả cháu bé?

- Thưa ông, tên William Cody ạ.

- Nếu vậy, cháu đâu có xa lạ gì với ta, ta quen rất thân với bố cháu, người mà ai nấy trong vùng này đều ngưỡng mộ như một người đàn ông rất danh giá. Về phần cháu, còn nhỏ tuổi thế này mà đã giỏi cưỡi ngựa, thì sau này nhất định cháu sẽ còn làm nổi nhiều chuyện hơn thế nữa ấy chứ.

Tên ta là Russell, nếu một ngày kia cháu muốn tìm kiếm công ăn việc làm, cứ nghĩ đến ta và hãy đến thăm ta ở Leavenworth, nhớ đấy.

Bill đỏ mặt vì lời khen, nhưng nó định thần lại rất nhanh:

- ông là Russell, chủ nhân của Tổ hợp vận tải xuyên lục địa phải không ạ?

- Chính là ta đấy... và nếu ta có thể giúp cháu bắt lộn việc gì, thì cháu hãy tin chắc rằng ta sẽ không từ chối đâu. Mong là chúng ta sẽ có ngày gặp lại, thưa các quý "công tử"!

Khi ông ta đi đã xa, Horace bảo Bill bằng một giọng điệu không thiếu sự nể trọng:

- Em có để ý cung cách mà người đàn ông ấy nói năng với em, với một thằng bé chưa đầy mười tuổi không? Anh có cảm nhận rất rõ rằng cuộc gặp gỡ ngày hôm nay có thể là cơ may cho cả cuộc đời em sau này đấy!

Bill trở về với nỗi lòng sung sướng: nếu như trong suốt quá trình những chuyến rong ruổi trước đây của cậu, cậu đã học được cách lần theo các dấu vết, cách đánh bẫy con mồi, cách mở to hai mắt, ở mọi nơi và mọi lúc, thì cuộc săn lùng bầy ngựa này đã để lại cho cậu một kỷ niệm có một không hai và, nếu không phải cái bồn phận buộc cậu phải ở lại bên cạnh người cha của cậu, thì cậu sẽ hoàn thành ngay giấc mơ thiết thân nhất đời cậu: Đó là, ngay ngày hôm sau, vào cuộc phiêu lưu mới. Bởi đối với Bill, phiêu lưu, đó chính là cuộc sống!.

Buffalo Bill

Chương 4

Kansas đầm máu

Vào một buổi chiều mùa hè, khoảng một năm sau các biến cố kể trên, Isaac Cody chất đồ lên chiếc xe chở rơm của ông. Vì sáng hôm sau họ phải lên đường thật sớm để kịp giao chuyển hàng này ở Fort Leavenworth. Bill lôi ra từ trong áo sơ-mi của mình những mẩu rạ làm cậu nhột nhột sau lưng; trán cậu phủ đầy mồ hôi và bụi đường. Nhanh lên, còn phải cho lũ gia súc ăn trước khi ra sông để giải khát và rửa rấy.

Một giờ đồng hồ trôi qua, mặt trăng đã lên cao trông như một cái đĩa vàng trên bầu trời trong veo. Thế là chưa gì cậu đã muốn được thưởng thức bữa ăn ngon lành đang đợi cậu ở nhà.

- Bill! Bill! - Hai em gái của cậu gọi. - Lẹ lên nào, không anh sẽ chả còn cái gì để mà ăn cho xem!

- Cha chả! Hai em đừng có tưởng bở! Đã thế, anh sẽ cho hai em thấy ngay đây mà!

Thật vậy, làm gì có chuyện phải gọi cậu hai lần bởi tối nay bụng cậu đang đói cồn cào. Như một cơn lốc, cậu lao vào nhà và ngồi phịch xuống ghế, làm cháy lên một cái nhìn nghiêm khắc và đầy vẻ giận dữ

của vị gia trưởng, lúc này ông đang sắp sửa xướng lên lời cầu kinh của cả nhà.

Ngay khi buổi cầu kinh vừa kết thúc, thằng bé với cái bụng đói meo, liền một tay chop lấy miếng bánh mì, tay kia thì một khoanh thịt nguội cho ngay vào miệng một cách tham lam. Thậm chí cậu không nghe thấy những lời trách móc của Helene lúc này đang lau chùi những vết chân của cậu để lại trên nền gian bếp, cái nền mà con bé đã chùi sạch ngay trước lúc Bill bước vào với đôi chân trần ướt sũng.

- Hạm ời là hạm! - Lydia than với vẻ tức tối.

- Em hãy cứ lo mỗi việc của em thôi, được chứ? - Cậu cự lại, hơi cay cú.

- Thôi nào, các con, bà mẹ xen vào, đừng có luôn miệng cãi vã như vậy chứ, các con thừa biết là mẹ chúa ghét chuyện ấy mà!

- 〉 Kìa, mẹ, đừng làm tội con mất hứng!

"Cấn nhau chí chớ" chút xíu cho vui ấy mà! Mẹ làm sao mà biết được tội con thêm chuyện ấy đến chừng nào khi tội con phải sống xa nhau...

- Bill nói nửa đùa nửa thật, đôi má đỏ bừng.

Nay thì mọi người đều đã quen với nếp sống mới của mình, hạnh phúc và sự hiểu thuận lại ngự trị trong mái ấm của gia đình Cody. Với lại, ngôi nhà của họ thật xinh đẹp, ngôi nhà mà họ đã tạo dựng bằng tình yêu: ai nấy đều có một căn buồng riêng, rộng rãi và sáng sủa; trong phòng ăn, một đồng lửa củi làm lan tỏa một làn hơi ấm dịu dịu và những mùi thơm dễ chịu bay ra từ gian bếp. Một chuồng bò và một nhà xưởng để xe ngựa làm cho hoàn hảo cái tổng thể đó, ngoài ra còn có thêm một khu bố trí những kệ dàn để xếp chồng hàng hóa lên đó. Còn mong muốn gì hơn nữa đây?

Vàng trán của Isaac Cody in hằn những nếp nhăn sâu.

- Anh đang nghĩ gì mà bỗng dưng có vẻ lo lắng quá vậy?

Ông giật nẩy mình và, gắng gượng, nở một nụ cười... méo mó với bà xã:

- Thung lũng đầy những người di dân, ngày nào cũng có thêm những kẻ mới đến. Mới hôm qua, nguyên cả một dòng họ đã đến đây lập nghiệp cách nơi này một dặm, với một đám nô lệ da đen, mà chắc chắn họ sẽ giao cho chúng những công việc khó nhọc nhất.

- Các cư dân ở Kansas đã đầu phiếu một đạo luật cho phép các chủ nô được lập nghiệp ở đây.

Vậy thì anh còn bức mình làm chi?

- Mọi sự đã diễn ra chẳng hợp lệ tí nào cả:

hàng ngàn người đã vượt qua không phép vùng Missouri để đến đây

bày tỏ ý kiến của họ nhân cuộc đầu phiếu, với sức mạnh của vũ khí họ mang theo, để người ta không thể ngăn cản họ bỏ phiếu. Nhưng họ đâu có thường trú tại Kansas.

Ta có thể nào nói được rằng việc bỏ phiếu ấy là có giá trị không cơ chứ?

- Anh chả thể làm được gì để chống lại họ đâu, "ông bạn" tội nghiệp của em ạ!

- Đúng là như thế. Ôi trời! Nhưng nếu ta bắt người khác phải nghe mình nhờ sự trung gian của súng ca-nông và của thuốc súng, thì nền dân chủ, mà chúng ta đang sống trong đó, đâu còn là một nền dân chủ nữa. Cần phải đấu tranh không ngưng nghỉ, và anh sẽ không bỏ cuộc đâu.

Tư tưởng của bà Cody về chế độ nô lệ cũng là tư tưởng của chồng bà, nhưng ngay cả tối nay nữa, cũng như mỗi lần ông có việc phải đến quầy thương mại ở Riveley, nơi có tổng hành dinh của phe ủng hộ chế độ nô lệ, bà đều năn nỉ ông chớ nói gì cả. Vì sao lại phải liều mạng với sự giận dữ của những tên côn đồ ấy chứ? Chúng dữ tợn và đầy thế lực trong cái quyết tâm biến Kansas thành một xứ sở đầy những kẻ nô lệ...

- Ai nấy đều có quyền khẳng định điều mình nghĩ, anh cho là thế. - Chồng bà cự lại.

- Nhưng sẽ là hoàn toàn điên khùng khi đem tính mạng của anh vào vòng nguy hiểm như vậy trong sự đối đầu với một lũ những kẻ táng tận lương tâm.

Chán chường vì phải tranh luận về một đề tài mà ở đó có sự bất lực của ông làm ông quá khổ tâm, Isaac rút lui:- Chào tạm biệt mọi người. Chúng ta đi ngủ thôi, đêm đã khuya quá rồi và một ngày vất vả đang đợi chúng ta vào ngày mai đấy!

Bốn giờ sáng, Bill và cha cậu đã lên đường đến Fort Leavenworth, nơi có đặt kho lưu trữ các quân nhu quân dụng cho toàn bộ các doanh trại tiền tiêu trú đóng tại miền Tây. Đi ngang qua trước trạm canh, đôi vợ chồng nhà Cody tiến về phía những chuồng bò xưa cũ để đặt cỏ khô vào đó. Công việc xong xuôi, họ thông thả đi theo ngã thành phố nhỏ Leavenworth, mà thằng bé mới biết sơ qua và cậu rất muốn tham quan.

Đề thưởng công về việc đỡ dần lúc sáng sớm, cậu thậm chí đã được phép dẫn đầu đoàn du khảo, và khỏi phải nói cậu xoay xở rất khéo.

Thành phố này đã tăng trưởng rất nhanh:

hồi dòng họ Cody mới đến Kansas, ước tính được khoảng tám trăm cư dân. Hiện nay, theo cuộc kiểm tra dân số cuối cùng, đã đạt tới

gần tám nghìn. Đối với tổ hợp Russell, Majors và Wad-dell, cũng phát triển y chang: bảy nghìn người làm việc cho tổ hợp. ở đó sử dụng sáu ngàn xe vận tải có mui che và bảy mươi lăm nghìn con bò, ngoài ra, tổ hợp còn thu mua được hàng chục ngàn động vật có sừng và đã bán lại cho quân đội. Các cơ ngơi của tổ hợp rộng lớn đến nỗi chỉ riêng mình nó đã thành một thành phố nhỏ.

Bill cầu mong trong thâm tâm mình, nhân chuyến tham quan ấy, gặp được ông Russell. Như có phép màu, vừa may ông này đến ngay phía trước họ, với một thoáng thiện cảm trong ánh mắt. Ngổ lờ với Isaac Cody, ông ta khen ngợi:

- Theo chỗ tôi thấy, ông có một tên đánh xe la mát tay trong gia đình ta đấy! Đối với một đứa bé lên 9, nó xoay xở thế là khá lắm, cái thằng nhóc ấy!

Hai người đàn ông xa nhau trong một cái bắt tay chân tình, điểm thêm một tiếng cười to.

Đề về nhà, phải đi ngang qua Riveley. Một đám đông ồn ào và náo nhiệt đang đứng trước quầy hàng hóa, lắng nghe một gã đàn ông trẻ, đứng trên một thùng gỗ lật úp, đang làm rác tai mọi người.

- Ta hãy đến coi chuyện gì xảy ra ở đằng đó đi, thằng bé reo lên, bị hối thúc bởi tính hiếu kỳ. Tuyệt quá! Hẳn phải là một hội nghị chính trị ấy chứ!

Khi lại gần đám đông, cậu nhận ra rằng đó quả thật là một cuộc mít tinh mà trong đó, một lần nữa, người ta tranh luận về vấn đề chế độ nô lệ. Trong đám những người biểu tình, Charlie Dunne, một trong những kẻ làm công trước kia của Elijah Cody, đã nhận ra Isaac. Biết rõ các ý kiến của người em trai ông chủ cũ của mình, hắn dùng lời lẽ xảo quyệt mời ông bước lên cái diễn đàn đã chiến và lên tiếng phát biểu.

- Xin hãy nói với chúng tôi, thưa ông Cody quý mến, ông hẳn đã có mặt tại đây khá lâu, ông nghĩ những gì về vấn đề đang được nêu ra? Không may may bồi rồi, ông thân của Bill vượt chòm râu, hắng giọng, rồi xông thẳng lên diễn đàn nói bằng một giọng rồn rảng một chuỗi những lời rửa xả thô bạo chống lại chế độ nô lệ.

Thoạt đầu, người ta cho ông là một gã ưa tấu hài, rồi là một kẻ khiêu khích. Một cơn thịnh nộ âm ỉ giờ đây đang gầm gừ trong đám thính giả, khác nào một cơn bão tố bất chợt nổi lên trên mặt biển phẳng lặng:

- Hãy treo cổ thằng dơ bẩn theo chủ nghĩa giải phóng nô lệ ấy đi!

- Hãy treo nó rõ cao mà cột dây ngắn thôi!

- Giết nó đi, đó là tất cả những gì nó đáng được hưởng!

Lần đầu tiên trong đời bị đụng đầu với lòng thù ghét và sự bạo động mù quáng, Bill đã biết thế nào là nỗi sợ hãi. Nó chạy về phía bố nó và kéo tay áo vét của ông:

- Lại đây, bố ời, con van bố đấy!

- Nếu mày không xuống khỏi chỗ ấy, thì chính tao sẽ là người lôi cổ mày xuống! - Một gã đàn ông, với gương mặt co giật vì lòng cuồng tín, gào lên.

Nhưng Isaac không để cho mình bị khuất phục, dù là trước lời thỉnh nguyện của con trai hay bởi nỗi oán hận hung tàn được thể hiện trên mỗi gương mặt. "Trơ như đá, vững như đồng", với lòng dũng cảm và tính nhân bản, ông tiếp tục lên tiếng bênh vực những tư tưởng đối nghịch 180 0 với các quan niệm của đám người bên dưới.

Bỗng nhiên, người ta thấy dưới ánh nắng lóe sáng lên một lưỡi dao lớn, rồi cái võ khí ấy biến đâu mất: Dunne đã điên cuồng ghim sâu nó vào lưng của diễn giả lúc này đã gục xuống với một tiếng la tắc nghẹn. Trong lúc hai người đàn ông đang cố kiềm chế kẻ cuồng bạo, người ta khiêng người bị thương đến tận kho hàng để tiến hành việc sơ cứu cho ông.

Bill giờ đây đang quì gối cạnh cha cậu, trắng bệch và bất tỉnh nhân sự. Những khoảnh khắc sau cùng của Sam sống dậy một cách độc địa trong ký ức của cậu. Sự lo lắng của thằng bé lên tới cực điểm.

- Hay là chúng ta thử đưa bố cháu nhẹ nhàng lên nệm rơm trải trong xe của cháu rồi đưa về nhà và chăm sóc ở đó? - Cậu gợi ý mà lòng nóng ran như lửa đốt.

- Con dao hắc là đã đâm xuyên qua phổi ông ấy. - Ai đó trong số những người có mặt lên tiếng.

- Tốt hơn hết là đừng di chuyển ông ta đi đâu xa cả và hãy mời ngay thầy thuốc ở đồn binh đến đây càng sớm càng tốt.

- Tôi có một cái giường rất tiện nghi ở nhà mình, một người thứ ba đề nghị, ta có thể đặt ông ta nằm trên đó. Chẳng can gì chuyện Riveley có thuộc phe giải phóng nô lệ hay không, điều cốt yếu là cứu sống một mạng người kia. Và trước vẻ trăn trở của Bill, người vừa nói xong câu trên ầu yếm quàng một cánh tay lên vai nó:

- Cháu bé đừng lo, có thể cũng không đến nỗi quá trầm trọng đâu và bố cháu chẳng bao lâu sẽ thuyên giảm. Nhưng, trong lúc chờ đợi thầy thuốc đến, hãy đi kiểm mẹ cháu đi, được chứ cháu?

Thằng bé, nước mắt rưng rưng, chỉ còn biết vâng lời. Tim đập như muốn vỡ tung, nó chạy như bay về hướng nhà mình, với một lời cầu nguyện sốt sắng trên môi: "Cầu mong bố đừng chết!" Isaac Cody bình phục một cách chậm chạp, nhưng ông sẽ phải tiếp tục ở trong

tình trạng mà ta có thể gọi là người sắp chết. Kể từ vụ rối loạn ấy đến nay, ông vẫn còn rất yếu và dễ bị tổn thương, và chính vợ ông là người phải thay thế ông trong việc lao động. Hai năm sau, một cơn cảm hàn đã dồn gục cơ thể suy nhược của ông, và ông mất sau mấy ngày lên cơn sốt. Bill lúc này chỉ mới mười một tuổi. Kể từ thời điểm đó, vì tấn thảm kịch này và vì nhiều vụ khác nữa, mà vùng này, bị xâu xé bởi những cuộc đấu tranh huynh đệ tương tàn, đã được mệnh danh là "Bloody Kansas", Kansas đầm máu.

Buffalo Bill

Chương 5

Kẻ thù trẻ nhất của thổ dân da đỏ trên các thảo nguyên

Thế là mới đầu hôm sớm mai, Bill của chúng ta đã trở thành người chủ gia đình, một gánh nặng oằn vai đối với một đứa bé còn quá trẻ. Nhưng liệu ta có còn là một đứa trẻ con chẳng khi mà, bị đè bẹp bởi những nỗi khổ đau và bởi những sức nặng của trách nhiệm, ta dường như đã già đi rất nhiều năm tháng chỉ nội trong một đêm? Và hơn thế nữa, ta còn phải lo toan cho những khoản chi tiêu hàng ngày mà ta bị buộc phải đối đầu không lúc nào nguôi.

Sau khi đã nghĩ ngợi rất lung và cân nhắc thiệt hơn, cậu đã đi đến một kết luận:

"Dứt khoát là mình phải bắt tay vào làm việc ở nơi khác cũng như tại nhà, bất cứ đâu mà mình được trả thù lao, sao cho có thể trang trải những gánh nặng đang đè trĩu lên gia đình." Cậu sực nhớ đến lời đề nghị mà ông Russell hôm nào đã đưa ra cho cậu và, không nói với ai lời nào, cậu lên đường đi Leavenworth. Người tiếp cậu chính là hai quý ông Majors và Waddell, quả nhiên có ít nhiều dè dặt.

- Cháu đang tìm một chỗ làm, làm gì cũng được ạ, và cháu sẽ rất sung sướng, thưa hai bác, nếu hai bác nhận cháu vào tổ hợp của hai bác.

Hai vị hùn vốn dò xét từ đầu đến chân đứa bé trai với thân hình rắn rỏi và một ánh mắt thật thông minh lanh lợi.

- Cháu có vẻ hơi trẻ con đấy, một vị nói, ta không cho là cháu có thể được việc!

- Dù tuổi cháu còn trẻ, nhưng cháu không thiếu gì kinh nghiệm đâu ạ: cháu biết cưỡi ngựa, săn bắn nè, cả đánh xe nữa, tóm lại là làm

công việc của một người đàn ông. Xin hãy cho cháu một cơ hội đi mà, hai bác sẽ không phải hối tiếc về điều đó đâu!

Hai người đàn ông nhìn nhau và có vẻ lưỡng lự:

- Tôi thích tính thật thà của thằng bé này, và cái cách xem xét sự việc của nó. - Waddell nhận xét.

- Thật vậy, nó dường như không thiếu sự gan dạ. - Majors bổ sung. Ông quay sang cậu bé đang chờ đợi, bức xúc xen lẫn hy vọng:

- Thôi thì chúng ta cứ thử một phen xem sao, chúng ta sẽ thấy kết quả ngay đấy mà. Để bắt đầu, cháu sẽ chặn giữ các đàn súc vật ngoài đồng cỏ và cháu sẽ được trả lương hai mươi lăm đô la một tháng.

Bill hơi vỡ mộng, vì cậu đã hy vọng một việc làm có tính mạnh bạo hơn là việc chặn bò, tuy nhiên hai mươi lăm đô, khi gia đình cậu đang quá đói cần tiền, là một khoản không thể xem thường. Vì vậy, không chần chừ, cậu nhận lời ngay.

Bốn tuần sau, khi cậu đến văn phòng để nhận tháng lương đầu tiên của mình, mẹ cậu đi kèm cậu: bà trông vào sổ tiền đó để trang trải một món nợ cấp bách.

- Cháu có thể lãnh lương được không ạ? - Cậu bé hỏi.

- Tất nhiên, nhóc chỉ cần ký tên vào cuốn sổ bộ này, sau đó ta sẽ đưa lại cho nhóc đủ số.

- Người làm công đáp với giọng hơi quạu.

Bill đổ đầu tía tai, cậu biết rằng mẹ cậu đang quan sát cậu và khi cậu quay mặt về phía bà, cậu thấy những giọt lệ lớn lăn dài trên gương mặt hốc hác của bà:

- Mẹ xin con, con yêu ạ, hãy đi học lại đi, nhìn kìa, con thậm chí chẳng biết ký tên ra sao nữa!

- Trước tiên, chúng ta phải có tiền, mẹ ạ.

Nếu con không đi làm, thì chúng ta sống bằng gì chứ? Bà cố lý luận phải trái với cậu:

- Ngày nào con có đầu óc hơn, con sẽ kiếm được khăm khá hơn, vì con sẽ có thể nhận những chức vụ khác cao hơn là công việc của những kẻ chặn bò. Trong thời gian từ đây đến lúc đó, mẹ sẽ cố tự lo liệu. Ai mà biết được, không chừng mẹ sẽ có thể mở một quán trọ ở Salt Creek Val-ley cũng nên: có rất nhiều khách vắng lai ở đó nên mẹ chắc chắn sẽ không thiếu chi việc làm...

- Mẹ đâu có đủ sức để chịu đựng một công việc khó nhọc như vậy, mẹ yêu quý của con ạ.

Con không thể để mẹ làm một công việc có quá nhiều thử thách như vậy đâu mà.

Dù mẹ cậu không hề nói điều này với ai, Bill vẫn cảm nhận rất rõ rằng bà đang bệnh, sức cùng lực kiệt, - bà bị bệnh lao -, và rằng phải tránh cho bà khỏi mọi mệt nhọc. Cậu rút khăn tay của mình ra và, với một tình âu yếm vô biên, cậu lau nước mắt cho bà...

Chính lúc ấy ông Russell đột nhiên bước vào văn phòng. ông bắt tay thân thiện các đối tác của mình rồi quay sang Bill và mẹ cậu:

- Chuyện gì thế này, hai người sao lại có những bộ mặt ảm đạm vậy?
- Mẹ cháu muốn cháu đi học ạ. Mẹ cháu buồn vì thấy cháu thậm chí không có đủ khả năng để mà ký tên lên phiếu trả lương của cháu nữa!

- Thế còn cháu, chắc hẳn cháu nghĩ rằng lao động để kiếm ra đồng tiền mà mẹ con cháu đang quá ư cần là quan trọng hơn chứ gì, phải không nào?

Thằng bé gục đầu thiếu não:

- Đúng thế ạ, thưa ông.

- Hãy bắt đầu bằng việc gạch một dấu thập vào đây, thay cho chữ ký ấy; sau đó, chúng ta sẽ ngẫm nghĩ về điều gì nên làm.

Một sự yên lặng nặng nề bao trùm căn phòng. ông Russell nhíu mày, do dự trong chốc lát và cuối cùng đưa ra cho họ lời đề nghị này:

- Thật ra, không chừng cháu có thể làm cả hai việc cùng một lúc cũng nên? Vừa may chúng ta đang cần một người "quay" việc nhanh như con thoi để chạy đưa các công văn giữa các văn phòng của chúng ta và các đoàn xe đang qua lại trên đường. Sau khi họ khởi hành, đúng rồi, vô số chuyện bất ngờ có thể xảy ra, mà những người đánh xe phải được thông tin càng sớm càng hay.

Alec Majors xích lại gần, ông hoàn tất ý nghĩ của Russell:

- Điều chúng ta cần, nói chung là một đứa bé trai giỏi đua ngựa.

Cháu sẽ được trả cùng một mức lương như hiện nay và cháu có thể làm công việc đó ngoài các giờ học, điều đó cho phép cháu theo đuổi việc đến trường. Cháu nghĩ sao về đề nghị của chúng ta? - Hay tuyệt! - Bill đáp, giọng run run vì phấn khởi.

- Hãy cấp cho cậu bé một con ngựa chiến, Russell nói với người hùn vốn với mình, vì cậu bé này cưỡi ngựa như một kỵ sĩ lão luyện vậy, tôi đã tận mắt thấy nó thi thố tài năng rồi!

Và đặt tay lên vai người mẹ đang lắng nghe nãy giờ, như chôn chân tại chỗ, ông trấn an bà:

- Bà đừng lo, Mary-Ann Cody ạ, con trai bà một ngày kia sẽ trở thành một "quí ông" cho xem và, nó sẽ bôn ba khắp nơi ra trò với một hình hài nhỏ bé của nó trên mặt đất già cỗi của chúng ta.

Vậy là Bill bắt đầu trở lại trường học, rất muộn màng so với bọn trẻ

cùng trang lứa với mình, cậu phải học tập rất căng để vót vát lại thời gian đã mất. Nhưng chúng ta đã biết cậu ta rồi đấy: không phải lòng dũng cảm, cũng chẳng phải ý chí sắt đá là cái cậu thiếu hụt. Không bao lâu, cậu đã biết viết tên mình. Dưới mắt các em gái của cậu, cậu đã trở thành "một người nào đó", và chúng dành cho cậu một tình cảm kính nể xen lẫn ganh tị. Bản thân cậu giờ đây có cảm tưởng là đã có thể chinh phục cả thế giới. Trên tất cả mọi chiếc xe mà cậu bắt gặp, cậu đều viết bằng phấn: "Bill Cody, William Frederick Cody", với mong muốn rằng trong vòng bán kính một trăm dặm, không một ai là không biết cậu biết viết. Cậu mang một trái tim căng phồng niềm vui khi nghĩ đến sự mãn nguyện của mẹ mình, phen này bà sẽ không còn phải khóc vì hổ thẹn nữa, mà là vì hạnh phúc.

Đa số các bạn học cùng lớp đều rất hòa hợp với cậu, trừ mỗi mình thằng Steve Gobol. Mấy tháng trước khi cậu đến lớp học, Bill đã có một ý nghĩ "xúi quẩy" là cậu đã "phải lòng" một con bé tóc vàng mắt xanh xinh đến mê hồn, Mary Hyatt, mà cậu vừa thoáng trông thấy ngồi trên băng ghế ở trường. Như một "hiệp sĩ bảo hộ người đẹp" không thể chê vào đâu được, cậu dựng tưng cho con bé, một cách tất bật suốt cả giờ nghỉ giải lao, một túp lều bằng cành cây.

Nhưng cậu đâu có biết rằng mình có một kẻ "tình địch". Một hôm, Steve phá tan tành túp lều gỗ và, ngoài cổng trường, kích động con chó lông vàng khốn khổ và già khăng của nó dữ dội đến mức con này đã nhảy bổ vào cắn cổ con Turk. Một trận đấu điên rồ diễn ra giữa hai con vật, và Bill, đương nhiên, chỉ nghĩ đến chuyện bênh vực bạn cậu. Lúc ấy cậu nhớ ra rằng ở miền Viễn Tây, bất luận một vụ tranh cãi nào diễn ra giữa "đàn ông" với nhau cũng đều được giải quyết bằng võ khí cả. Vì thế cậu liền rút ra từ trong chiếc ủng của mình con dao sắc mà cậu thường giắt vào đó, cắm phập vào đùi đối thủ của mình.

Thằng này vừa cao lớn hơn lại vừa già dặn hơn.cậu, Bill đâu có cách nào khác hơn để hạ được hắn.

Tuy vậy, sự kiện này đã khiến các bạn bè quay lưng lại với cậu, và thầy giáo, đứng trước bản án trục xuất giáng xuống trên đầu Bill, đã khuyên mẹ cậu nên rút cậu ra khỏi trường để tránh những vụ ẩu đả khác khỏi bùng ra.

Anh bạn trẻ của chúng ta chẳng hề bị thấm thía bởi hình thức xử phạt này. Suốt mùa đông, cậu đã học đọc và học viết, và đã từ ít lâu rồi, cậu nhìn qua cánh cửa sổ mở hé còn nhiều hơn là nhìn vào trang sách hoặc vở của mình. Bên ngoài, mọi vật đều trở lại xanh tươi, muông thú quay trở về chỗ của chúng trong cảnh thiên nhiên.

Cậu rất vui vì có thể thấy lại sự tự do phóng khoáng của khu rừng cây, đầy rẫy những con mồi phủ chụp lên dãy núi Montagnes Rocheuses.

Cũng có nhiều lúc, cậu lên đường đến Leavenworth và thỉnh thoảng cậu từ đó quay về rất trẻ. Một tối nọ, tia nhìn của cậu bị lôi kéo về một bụi cây, nơi cậu tin rằng đã bắt gặp một cảnh cây bị lay động một cách khá kỳ lạ.

Sau một lúc, đến lượt nhiều cảnh cây cùng động đậy và... xích lại gần cậu. Cậu nhận ngay ra rằng mình đang bị vây quanh bởi những thổ dân da đỏ. Một tên trong bọn chúng cầm trong tay cây cung đã giương sẵn và nhắm bắn cậu bé, nhưng Bill, với một sự bình tĩnh khó tin, kê súng lên vai và bóp cò.

Một tiếng thét kinh hoàng dội vang trong màn đêm: mọi chuyện đã diễn ra mau chóng đến mức thậm chí Bill còn chưa kịp nhận ra điều gì đã xảy đến với mình. Phát súng ấy đã làm huyền não đến nỗi những người cao bồi phải chạy ngay đến. Họ bắt gặp cậu bé trước thân hình rúm ró của tên da đỏ.

- Hoan hô! - Những người đàn ông reo hò.

- Bill đã đánh thắng bọn da đỏ, một mà "chơi" lại cả bầy luôn!

Trở lại Leavenworth, tiếng tăm của cậu đã đến đó trước cậu: những nhà báo đã đổ xô tới từ khắp nơi để hỏi han cậu về hành động lấy lòng ấy. Cậu cảm thấy mình có tâm hồn của một vị anh hùng, và điều đó không làm cậu khó chịu một chút nào cả. Mấy đứa con trai lẫn con gái đều chỉ tỏ cậu cho nhau biết mặt, và hai đứa em gái của cậu mừng đến nhảy cẫng lên khi chúng được nghe kể lại sự gan dạ của cậu. Duy chỉ mỗi mình mẹ cậu là run sợ với ý nghĩ về những hiểm nguy mà cậu luôn phải trải qua; bà thuyết phục cậu từ nay trở đi nên tỏ ra thận trọng hơn và bớt đi tính khí xốc nổi.

Nhưng William Cody đã mười hai tuổi, lứa tuổi dám làm mọi chuyện, và tên tuổi của cậu xuất hiện trên nhiều tờ báo ngày ở Mỹ....

Buffalo Bill

Chương 6

Bill kết tình bạn hữu

Cuộc sống của Bill được chia đôi giữa ước mơ và hành động, và cậu chỉ toàn mơ về hành động mà thôi! Các thử thách mà cậu đã gánh

chịu từ thuở còn thơ và tình yêu của cậu đối với sự phiêu lưu mạo hiểm lớn lao đến mức chúng đã biến cậu trở nên tiến bộ và chín chắn hơn về cả thể chất lẫn tinh thần so với đa số trẻ em cùng trạc tuổi với cậu. Dù sao mặc lòng, chí cậu đã quyết: một nếp sống thật qui củ chẳng khiến cậu mảy may quan tâm. Cứ mỗi lần nhìn thấy một đoàn lữ hành ngang qua, lòng cậu lại nổi lên nỗi khát khao muốn nhập hội với họ và cứ thế, suốt nhiều ngày ròng rã, cậu cứ mãi phô bày vàng trún nhẵn nhẵn và cái bữu môi phụng phịu của cậu để đổi lại những "bài lên lớp" của mẹ cậu, người đã phải cố hết sức mình để dạy dỗ cậu điều hay lẽ phải.

Như thấu hiểu được sự bất đắc chí triền miên ấy, Alec Majors nghĩ đến chuyện giao cho cậu một nghĩa vụ ít ngòai lý một chỗ hơn mà lại thích hợp hơn với các năng lực sớm có của cậu bé.

Hơn nữa, ông hứa sẽ nỗ lực hết mình để thắng bằng lại những dè dặt của người mẹ. Vấn đề đặt ra lần này là tổ chức một đoàn xe có phủ bạt kín bưng dưới sự chỉ đạo của Lew Simpson, một người đàn ông mà danh tiếng đang nổi như sóng cồn. Rất nhiều phen, ông ta đã chạm trán với những thổ dân da đỏ hung dữ, và luôn luôn, ông đã thoát khỏi trong tư thế người chiến thắng.

Với số lượng lên tới hai mươi lăm, những chiếc xe ấy, mỗi chiếc được kéo bởi mười con bò, chuyên chở ba ngàn năm trăm ký lô hàng hóa. Được phủ bằng vải bố sợi thô, chúng được chế tạo sao cho có thể vượt qua các sông ngòi mà vẫn nổi lênh bênh như những con thuyền vậy.

Hạnh phúc thay cho Bill vì cậu không còn bị cầm chân loanh quanh luẩn quẩn trong một cánh đồng mà, trái lại, còn được cưỡi ngựa suốt nhiều giờ liền ngang qua vùng đồng bằng. Những bánh xe nghiền ken két, tiếng rảng rác của bộ yên bằng da, và còn nữa, tiếng hít thở phì phò của muông thú đều là thứ âm nhạc dịu êm cho đôi tai của cậu.

Đời sống được tổ chức đâu ra đấy: lần lượt, mỗi người đều luân phiên nhau đi kiếm củi hoặc làm công việc bếp núc. Tất nhiên, cách nấu nướng rất nguyên thủy, nhưng điều ấy chẳng hề gì. Ta có thể ăn... một chiếc giày hầm cho nhừ mà vẫn thấy ngon miệng nhờ khí trời thoáng đãng làm tăng khẩu vị, và điều cốt yếu là có cái gì đó để cho vào mồm; đậu, táo phơi khô, thịt bò bison ngon mà bỏ hợp thành một bản thực đơn quen lẹ.

Còn phải kể phương thức làm bánh mì như sau, khiến bọn trẻ mê tít: Sau khi đã khoét một lỗ hổng trong khối bột mì, người ta cho thêm vào đó muối và nước, tiếp đến, khi cả khối đã thành một đồng bột

nhão dẻo dai, người ta cuộn nó vào những cây gậy lớn, rồi lập tức đút ngay vào lò. Đêm đến, người ta tụ tập lại làm một buổi canh thức bên một đồng lửa được đốt bằng củi, điều này mang lại cho bọn đánh xe của các đoàn xe khác nhau những cơ hội để quen biết và kết tình bạn hữu.

Tuy nhiên, không phải lúc nào cũng là trường hợp ấy. Ngồi không xa Bill, một tên đánh xe với vẻ quạu cọ tìm thấy nỗi thích thú trong việc bắt nạt một đứa nhỏ tuổi nhất trong đoàn:

- Ra sông múc nước lạnh mang về đây cho tao! - Gã lớn tiếng.
- Đợi tôi ăn xong đã, thằng bé trả lời, một cách lễ phép nhưng vẫn thản nhiên tiếp tục bữa ăn của mình.

Và kìa một cái tát như trời giáng lên má nó, nó lao đảo và ngã lăn ra đất.

- Khi tao yêu cầu cái gì, là tao muốn có nó ngay lập tức! - Tên khổng sang sảng.

Nhanh hơn khoảng thời gian để kịp nói lên điều đó, Bill đã vùng đứng phắt dậy. Điên lên vì tức giận, cậu lấy ra khỏi lửa nồi cà phê nóng bỏng và quăng ngay vào người kẻ khó ưa. Cậu đã nhắm thật chính xác: gã ta rú lên vì phẫn nộ và vì giận dữ. Thế là một màn rượt đuổi diễn ra.

Bill có cảm tưởng một tên khổng lồ vừa túm được cậu. Cậu cúi gập người xuống dưới sức nặng đang đè lên mình thì, bỗng nhiên, không biết bằng cách nào và cũng chẳng hiểu lý do vì sao, cậu cảm thấy mình lại thoát được ra khỏi cái gọng kìm quặt đau ấy. Cậu thấy trước mặt mình là một người đàn ông trẻ trung, với hai bờ vai rộng, đang chế ngự tên vũ phu.

- Hãy để thằng bé này được yên, anh ta gần từng tiếng bằng một giọng chắc nịch.

- Đó không phải việc của mày! - Gã đánh xe gầm gừ, giận càn hông.

- Ta sẽ biến đó thành việc của tao nếu cần:

đứa nào còn dám ức hiếp thằng bé này thì sẽ biết tay ta!

Bill nhìn người đàn ông vừa giải cứu cậu: cao lớn, khuôn mặt được bao quanh bởi những lọn tóc vàng xoắn ngang vai, anh ta vận một bộ đồ trông rất bảnh bằng loại vải da sáng màu, và hai khẩu súng lục với báng súng bằng ngà voi giắt ngang thắt lưng.

Ngần ngại nhận ra anh ta, thằng bé đánh liều hỏi:

- Có phải anh là... Không, anh không thể là...

ủa, mà phải rồi, anh đúng là Wild Bill Hickock phải không?

- Ngoài anh ra còn có ai khác vào đây nữa chứ? - Cậu trả lời bật ra,

kèm theo một tiếng cười giòn tan.

Hicock lớn hơn Bill mười tuổi và, ngay tức khắc, anh ta đã bị chinh phục bởi cái dáng vẻ thật thà mà dạn dĩ một cách dễ thương của cậu bé. Họ bỗng chốc trở thành một "cặp bài trùng" và, từ ấy, cậu bé đánh xe của chúng ta đã có "một người nào đó", ở không xa mình để hướng dẫn và chỉ bảo cho cậu những mảnh khóe trong nghề. Dù anh ta đi đến đâu, Hicock đều được quý mến và kính nể, và cuộc gặp lần này làm cậu bé mê thích nhất trong quãng đời niên thiếu của Bill.

- Đừng bao giờ quên điều này, "người thầy" mới quen của cậu thường lặp lại với cậu, cho đến ngày nào mà vùng đồng bằng này sẽ quen với nền văn minh thì chừng đó chú em vẫn phải luôn để sẵn ngón tay trên cò súng, không phải để tấn công, mà là để tự vệ chú em ạ. Bồn phẫn hàng đầu của mỗi người là tự bảo vệ chính mình. Đến một địa điểm được gọi là La Platta, Bill được dịp tham gia vào cuộc săn bò rừng bison lần đầu tiên trong đời mình. Thoạt đầu, cậu chả biết phải xoay xở ra làm sao cả, nhưng nhờ nhìn những người khác ra tay, cậu đã tiếp thu rất nhanh các tri thức cần thiết.

Những con bò rừng bison điên lên vì tức giận có thể trở nên rất nguy hiểm, Bill sẽ sớm nhận biết được điều đó. Ngay ngày hôm sau, vừa may, một bầy thuộc họ nhà bò ấy gặm cỏ dọc theo bờ con sông cái. Phía sau chúng, những người đàn ông da trắng, ắt hẳn là dân đi tìm vàng quay về từ miền Tây, đang thúc những con vật họ cưỡi, khiến chúng bắt đầu phi nước đại và phóng thẳng về phía bầy thú hoang dã. Cuống lên, đám bò rừng bison đầu cúi gầm lao thẳng về phía đoàn lũ hành, hất tung những chiếc xe, kéo theo chúng lũ bò hoảng loạn, trong tiếng sấm rền của sắt và gỗ bị gãy vụn. Ta không thể hình dung ra một cảnh hoang tàn nào tệ hơn thế, và sẽ phải mất nhiều ngày ròng để tu bổ lại các tổn thất.

Trên đường tới đồn Laramie, Bill làm quen với Jim Bridger, một người cao tuổi chuyên nghề đặt bẫy thú hoang, tóc hoa râm và đã nổi tiếng là một người dò dấu chân thú tài ba, kiêm nhà thám hiểm và là một chiến binh cừ khôi. Khi ông thuật lại các kỳ tích của mình, đám thính giả của ông đều há hốc mồm ra, uống từng lời. Ông nói. Một người hùng khác. Kit Carson, cũng có mặt: thân hình thấp bé, trầm tính. Trái ngược với những người khác, ông ít nói về các thành tích của mình. Dù vậy, thành tích thì ông không phải là ít: ông đã dẫn đầu những đoàn thám hiểm đầy bất trắc, mà sau đó biết bao người da trắng lẫn da đỏ đều khâm phục lòng dũng cảm rất đáng biểu dương và óc phán đoán tài ba hiếm có của ông. Đối với Bill, Kit Carson và Will Bill Hicock là những vị anh hùng xuất chúng, và, nếu người ta hỏi

cậu về điều đó, cậu khó mà nói rõ ai trong hai người ấy là người cậu khâm phục hơn cả.

Fort Laramie đứng sừng sững trước mặt đoàn khách lữ hành, được bao quanh bởi bốn bức màu tường trắng kiên cố. Lá cờ Mỹ quốc bay phất phới trên đỉnh những ngọn tháp ở các góc thành.

Bên trong thành đã được xây dựng một ngôi làng nhỏ thực thụ, với những ngôi nhà và những hàng quán lớn, có thêm cả một lò rèn mà ở đó các khách tham quan đều dừng chân để sửa lại các bánh xe của những cỗ xe trong đoàn hoặc cho đóng lại móng những con ngựa của họ. Nhưng điều khiến người bạn trẻ của chúng ta quan tâm hơn cả, đó là, cách đồn binh không xa, ngôi làng thổ dân da đỏ dường như hiện ra từ một giấc mơ: những người Sioux cao lớn trong những bộ quần áo bằng da đi đi lại lại; những người phụ nữ, vẽ mặt bằng một màu đỏ tía, chuyển tải hàng hóa của mình trên những tấm lưng cúi gập 90 độ so với đôi chân họ, và bọn trẻ con, đông không thể tả, tràn như nhộng đùa giỡn lảng vảng giữa các lều trại.

Những người trong đoàn của công ty Russell đã rời đồn binh tính đến nay đã được ba hôm.

Và kìa một sự xui rủi kỳ quặc khiến họ bị bất ngờ: trong một canyon, trước khi kịp hiểu điều gì xảy đến với mình, họ đã bị bao vây bởi những kẻ lạ mặt chưa từng quen biết...

- Hãy giao nộp tất cả súng ống của các người cho bọn ta. - Một người đàn ông với ánh mắt cương nghị, thủ lĩnh của băng nhóm ấy hạ lệnh.

- Tất nhiên là chúng ta sẽ giao chúng cho bọn mi, Lew Simpson lâu bầu, nhưng không phải theo cái cách mà bọn mi tưởng đâu.

- Giơ tay lên, kẻ tấn công lại gào lên căng thẳng, nếu bọn mi nhúc nhích dù chỉ là một ngón tay, thì tất cả bọn mi sẽ phải chết hết!

Thế là đành phải miễn cưỡng tuân lệnh. Rất hiếm hoi, Lew Simpson công nhận là mình đã thua cuộc. Tuy nhiên ông cố che giấu cơn giận dữ của mình với một vẻ ôn hòa:

- Các người đã thắng, cùng lắm chỉ là để làm quen với nhau kỹ hơn một chút thôi. Chẳng hay tôi có thể được biết các người là ai không?

- Joseph Smith, thủ lĩnh của dân tộc Danites.

Các người chắc đã nghe nói đến chúng ta rồi. chứ, những tín đồ của giáo phái Mormon. Chúng ta đã định cư trên bờ ngạn của vùng hồ Grand Lac Salé cốt là muốn tìm thấy ở đó sự an bình và tự do để lo các việc riêng của chúng ta theo cách mà chúng ta muốn. Chúng ta đã bị săn đuổi khắp nơi và giờ đây, một lần nữa, quân đội của Hợp chủng quốc Hoa Kỳ lại muốn diệt chủng chúng ta, nhưng chúng ta sẽ

kháng cự với bất cứ giá nào. Hãy xéo khỏi đây và hãy quay về nhà các người ngay!

- Không có súng để tự vệ, và cũng chẳng có lương thực để đi đường ư? Lẽ nào các người lại để chúng tôi ra đi một cách tàn nhẫn đến thế sao? - Lew hỏi.

Vị thủ lĩnh của dân tộc Danites không hề muốn làm khó dễ cho Simpson cùng những người của ông ta, là những người chịu trách nhiệm việc tiếp tế hậu cần cho quân đội. Nhưng sau những lời cự cãi vừa rồi, thủ lĩnh của dân tộc Danites đã bị thuyết phục và đành trao trả lại cho những người thuộc đoàn lữ hành vài món vũ khí và một xe lương thực để sống cho tới lúc họ quay về tới đồn Fort Leavenworth. Mấy ngày sau, Hicock và Bill lại xuất phát cho một chuyến đi nổi đình nổi đám. Họ phải ngược xuôi khắp xứ để tìm mua thêm ngựa cho quân đội.

- Những con chiến nhất mà các bạn có thể kiếm ra, người ta đã cấm dạn họ thế đấy.

Russell, Majors và Waddell hoàn toàn tin cậy nơi họ. Bộ ba đối tác biết rõ các phẩm chất tuyệt vời của đôi bạn đồng hành, và, ngay khi có một công tác nào tế nhị hoặc gian nan xuất hiện, thì như chỉ có chính họ, và sẽ không ai khác ngoài họ, là những người được ban điều hành "tam đầu chế" ấy nhờ cậy tới. Mà chẳng phải là họ đã có lần nói thẳng với Bill đó sao:

- Sự thành bại của chúng tôi hoàn toàn đặt ở Hicock và chính cậu đấy, Bill à. Chúng tôi không ra lệnh cho các bạn, mà là chúng tôi đề nghị với các bạn!

Và như thế là Bill đã khám phá được các mảnh lời của nghề buôn ngựa, cậu học được cái cách để nhận ra một con tuấn mã so với một con ngựa tầm thường, cách thương lượng giá cả: tóm lại, cách làm áp phe....

Buffalo Bill

Chương 7

Kỳ tích của Pony Express

Billy đã lớn lên nhanh như loài cỏ dại, cậu nay đã mười bốn tuổi và có vẻ sung sướng với cuộc sống đầy những bất ngờ của mình, hết như cậu đã luôn mơ được như thế vậy.

Vào một buổi sáng đẹp trời mùa Xuân, chúng ta bắt gặp cậu trong khu rừng phía trên Cody Hill, không mấy cách xa quán trọ mà hiện nay mẹ cậu quản lý, và cậu đang bận bổ củi.

Dốc hết sức mình, không biết mệt, cậu dùng rìu bổ xuống hàng ngàn khúc gỗ tròn để chẻ nhỏ chúng ra. Cậu xếp chúng thành từng đống để dùng vào mùa đông sắp tới, nó giúp duy trì ngọn lửa trong lò sưởi. Chốc chốc, cậu lại dùng tay chùi những giọt mồ hôi đọng long lanh trên má mình. Tuy vậy, trời vẫn chưa đến nỗi quá nóng bức, và một làn gió mát thổi qua ngọn đồi.

- Cháu chẳng phải tính đốn hạ cả rừng cây hôm nay đấy chứ, không khéo ngày mai cháu sẽ chẳng còn kiếm ra nổi một thanh củi ở quanh đây nữa đâu!

Giọng nói cười giễu ấy là của Lew Simpson, người đang nhìn cậu với vẻ triu mến.

- Gì chứ chuyện ấy thì cháu đây chẳng sợ, thằng bé vừa đáp vừa nhe răng ra cười, ngày nào không còn củi nữa, cháu sẽ tự mọc cánh và sẽ bay đến những vùng trời khác. Dù sao chẳng nữa, cháu chả thích thú gì ở đây cả, cuộc sống đã trở nên quá êm ả, mà cháu là cháu chúa ghét điều này đấy!

Xuống ngựa, ông Lew ngồi xuống trên một khúc cây tròn già cỗi. Bill ngồi ngay kế ông, đối diện với đống củi mà cậu vừa chẻ xong và đang sắp chất lên xe trước khi quay về nhà mình. Hai người bạn đều mừng rỡ vì gặp lại nhau, và cuộc họp mặt này chả khác gì một giờ nghỉ giải lao đối với cả hai người.

- Như cháu thấy đó, Lew giải thích, ta đang trên đường đi tìm một tay đánh xe do la kéo, có khả năng điều khiển một đoàn xe đi xa cách đây cả ngàn dặm, đến tận Tucson ở Arizona. Cháu thích việc đó không?

- Cháu cũng chả biết phải trả lời thế nào với bác cả... Đành rằng cháu rất khoái phiêu lưu mạo hiểm... Nhưng mẹ cháu phải trả công rất cao cho một người đàn ông đỡ đàn mẹ cháu trong mọi việc khi cháu không có ở đây. Cháu thấy lúc này, chuyện cháu giúp mẹ cháu cũng là điều tất yếu.

Bác không đồng ý với cháu sao?

- Thành thật mà nói, bác không nghĩ rằng đấy là một vấn đề. Với hai mươi lăm đô la, ta có thể kiếm được ai đó ra trò cho loại công việc đó, nhưng còn bác, bác đề nghị với cháu năm mươi đô lận... vì cháu là người duy nhất mà bác có thể đặt hết niềm tin!

- Thôi được, vậy cháu sẽ cố hết sức thuyết phục mẹ cháu một lần nữa. Cháu sẽ không đời nào bỏ mặc bác trong tình cảnh này đâu.

- Thế thì tốt, nhưng dù sao cuộc hành trình lớn này cũng không xảy ra ngay lúc này đâu, mấy tháng nữa chúng ta mới lên đường cơ mà. Nhưng trước mắt, bác cũng có việc cần nhờ đến cháu đó là việc lùa bầy súc vật đến tận đồn Fort Laramie. Đây là việc của vài ngày nữa, chậm nhất là một tuần nữa thôi. ..

Nhưng Bill không còn nghe thêm được gì nữa, tia nhìn của cậu bắt đầu sáng long lanh vì một cơn sốt ruột, một câu hỏi đang thiêu đốt đôi môi cậu:

- à này, bác Lew, bác có nghe nói đến dịch vụ bưu điện trên lưng ngựa chưa vậy?

- Còn phải hỏi! Đây là đề án cuối cùng do ông bạn Russell của cháu khởi xướng đấy. Nay thì nhiều đoàn kiều dân đã đến định cư tại miền Tây, dọc theo bờ biển Thái Bình Dương, dĩ nhiên họ luôn ước ao có thể thư từ qua lại với gia đình và bè bạn của họ vẫn còn ở lại miền Đông. Mà, sự di chuyển của xe chở thư thì vừa dài lại vừa gian nan: các thư từ được gửi đi về miền Viễn Tây được tiến hành như vậy bằng những phương tiện ít chắc chắn. Lộ trình duy nhất mà người ta có thể tin cậy được lại cũng là lộ trình dài nhất:

bằng tàu thủy đi vòng theo Cap Horn. Do đó mà phải mất nhiều tuần để một lá thư tới được tay người nhận! Cũng vì vậy mà ngài thượng nghị sĩ Gawin đã luôn có ý nghĩ về một con đường mau lẹ hơn và ông đã ủy thác cho Russell việc nghiên cứu đề án này. Tuy lúc đầu ông Gawin đã do dự, vì gánh nặng tài chánh mà ông sẽ phải đương đầu, nhưng Russell cuối cùng đã quyết định huy động tất cả để sáng lập dịch vụ bưu chính trên lưng ngựa ấy, được gọi tên là Pony Express.

- Vậy bác Russell tiến hành công việc ấy ra sao? Bác ấy có kể một cách cụ thể cho bác nghe không?

- Vấn đề là phải lấp đầy một khoảng cách lên tới ba ngàn hai trăm cây số từ Đông sang Tây, từ Saint-Joseph, trong vùng Missouri, đến Sacramento, ở California. Theo dự đoán tất cả chỉ mất khoảng hai ngày rưỡi, trong khi cho đến nay, phải mất tới hai mươi mốt ngày nếu đi bằng tàu. Các dịch trạm được dự kiến sẽ băng qua các thảo nguyên và núi non khoảng mười bảy cây số, mà các kỵ sĩ chỉ được vốn vẹn hai phút đồng hồ để giao lại thư từ thích hợp cho một kỵ sĩ khác ở mỗi dịch trạm và để thay ngựa.

- Và theo dự tính thì chừng nào sẽ bắt đầu chuyển khởi hành đầu tiên ạ?

- Điều ấy thì bác vẫn chưa rõ... Tạm thời lúc này, Russell và các hội viên của ông ta đang sàng lọc khắp vùng nhằm chọn ra tám mươi kỵ

sĩ lão luyện. Để có thể cống hiến cho mình một dự báo về những mối hiểm nguy có khả năng xảy ra cho các phụ trạm trên lộ trình của Pony Express, cháu chỉ cần đọc lời rao vặt đăng trên các nhật báo trong vùng. Nó đề cập đến "những thiếu niên từ 16 đến 18 tuổi, ưu tiên cho trẻ mồ côi". Cháu cứ việc rút ra các kết luận của riêng cháu đi!

Nhưng Bill chẳng sợ gì cả: cả gió bắc lẫn bão tố, cả tuyết giá lạnh cắt da lẫn nhiệt độ nóng bỏng, và cậu lại càng coi thường những vụ gặp gỡ tồi tệ mà cậu sẽ có nguy cơ đụng phải!

Lew Simpson tiếp tục:

- Tuy nhiên, lương bổng thì cũng rất cao: một trăm đến một trăm năm mươi đô la mỗi tháng, theo khả năng của từng người...

Ông ta nghe thấy một tiếng huýt sáo đầy hứng khởi:

- Đấy đúng là cái cháu cần! Giờ cháu sẽ lập tức đi tìm ông Russell đây! Tại sao cháu lại phải tiếp tục cái việc đánh xe la trong khi lẽ ra thì cháu có thể...

- %o, từ từ đã, Lew cắt ngang lời Bill, đừng quỳnh lên chứ, nhóc! Thật ra, đâu có gì ngăn cản cháu cùng đi với bác đến Fort Laramie, sau đó chúng ta sẽ quay về mà còn sớm chán trước chuyến khởi hành đầu tiên của Pony Express cơ mà.

- Thôi được, nếu như vậy thì cháu đồng ý!

Lew Simpson còn báo trước cho cậu ta:

- Nghe này, Bill, nếu vì một lý do nào đó mà cháu không được nhận vào làm công việc ấy, hoặc, nếu cháu cảm thấy nó có vẻ quá gian khổ đối với cháu, thì bác lúc nào cũng rất sẵn sàng và vui mừng được đưa cháu theo cùng trong chuyến hành trình đến Tucson đấy!

- Ôi, bác thật tốt bụng, cháu cảm ơn bác, Bill nồng nhiệt đáp mà trong lòng rất biết ơn sự tử tế của Lew, nhưng cậu vẫn thầm mong là sẽ không bao giờ có ngày phải nhờ cậy đến điều đó.

Khi ông Russell được biết về sự quan tâm của Bill đối với đề án đang được nhóm của ông xúc tiến, ông liền tức tốc biên một lá thư gửi cho Jack Slade, người được giao việc tuyển quân trên địa bàn quận. Ông Russell muốn nhấn mạnh đến tư cách ứng cử của cậu thiếu niên trẻ với người đàn ông thông minh ấy, vốn quyết đoán nhưng có hơi quá cứng nhắc. Russell nghĩ rằng không dễ gì thuyết phục được Slade, vì tuổi đời còn non trẻ của cậu thiếu niên được mình bảo lãnh..Mấy hôm sau, trở về từ Fort Laramie, Bill đã nhận ra trên đường một người kỵ sĩ mà, theo cách mô tả hình dạng cậu đã được nghe, chỉ có thể là ông đại úy Slade.

Với một cử chỉ kính trọng, cậu lại gần ông ta:

- Xin lỗi, ông có phải là đại úy Slade không ạ?

- Đúng! Nhưng cậu muốn gì ở tôi?

Bill liền lấy ra từ trong túi lá thư gửi gắm của ông Russell và giao lại cho ông ta. Đọc đến đâu ông ta nhú mày tới đó. Cuối cùng, ông ta nói:

- Xem nào, cậu bé, cậu không có tham vọng đến nỗi tin rằng dù có hay không có thư của ông Russell, ta cũng sẽ có ý định tuyển cậu vào làm cho Pony Express đấy chứ?

Cái nhìn nghiêm khắc của ông đặt trên Bill, nhưng thằng bé, tuy vậy, vẫn không nhìn xuống.

Slade dễ khiến người ta nhát sợ, đấy là một người đàn ông có tầm vóc to lớn. Sở dĩ Russell, Majors và Waddell đã chọn Slade, đó là do tiếng tăm về tài thiện xạ bách phát bách trúng của ông ấy, và chỉ có Slade mới có đủ bản lĩnh để đương đầu với bọn lâu la thảo khấu tung hoành trong khắp vùng. Ông ta thích gọi nỗi sợ hãi, thích gây ấn tượng cho những người đối thoại với mình, vậy mà Bill lại không hề chớp mắt! Lại còn ra sức thuyết phục ông ta bằng mọi cách nữa:

- Ông muốn làm gì là tùy ở ông thôi, nhưng xin ông hãy biết cho rằng cháu đã lao động từ năm lên 10 dưới trướng của ông Russell rồi.

Còn về Lew Simpson, bác ấy có thể xác nhận với ông về việc cháu đã hoàn thành tốt công việc của một người đàn ông. Chẳng lẽ về phần ông, ông không muốn cho cháu một cơ hội sao?

Jack Slade thấy hơi tức cười vì cái "gan cóc tía" của chú nhóc:

- Được thôi, ta chấp nhận cho cậu một cơ hội, nhưng đừng có than trách nếu sự thể xoay trở bất lợi cho cậu, hoặc giả một ngày nào đó, cậu thấy thân mình bị ghim đầy những mũi tên đấy!

- Không đâu, ông Slade ạ, cháu không phải loại người khoái than thân trách phận đâu. - Bill đáp mà lòng mừng khắp khởi.

Đường đi có gieo rắc đầy những cạm bẫy nhắm vào các pony-riders (đấy là danh hiệu mà thiên hạ đặt cho các phu trạm làm việc cho Pony Express): những đồng lúa giữa chốn đồng không mông quạnh, những bầy bò rừng bison, bọn sống ngoài vòng pháp luật, những thổ dân da đỏ, vân vân... Nhưng việc làm dễ khiến bạn mê say và lại được trả lương hậu hĩnh, và Bill thì chẳng cầu gì hơn.

Vài ngày trước khi bắt tay vào việc, anh bạn trẻ của chúng ta đang trên đường quay về Leaven-worth, chặn một cỗ xe với hai người điều khiển và được kéo bởi sáu con ngựa - phải tin rằng vào thời đó, chuyện "đi nhờ xe" đã tồn tại ở Hợp chủng quốc Hoa Kỳ rồi đấy!.-

Các ông có còn một chỗ nào cho cháu đi nhờ không ạ?

- Leo lên phía sau đi! Mọi người có thể ngồi ép sát lại chút xíu cũng chẳng sao đâu!

Một người đàn ông và một phụ nữ đang ở trong xe, họ đang chuyện trò nhỏ tiếng với nhau.

Họ gọi giật kẻ mới đến:

- Cậu hãy tự giới thiệu đi nào, chàng trai!

- Vô vàn tạ lỗi! William Frederick Cody, sẵn sàng phục vụ quý vị.

- Hừ! Chỉ là hạng "vô danh tiểu tốt", người đối thoại với cậu ta cần nhằn với vẻ không thèm để ý.

- Còn nếu tôi nói với hai vị rằng, tại xó xỉnh heo hút này, một số người gọi tôi là Buffalo Bill thì sao ạ?

- Sao? Cậu có thể chứng minh không?

Bill móc ra hai khẩu súng lục có khắc những chữ đầu tên của cậu.

- Có đây, thưa ông Hastings!

Người đàn ông ngạc nhiên:

- Cậu... Làm sao mà cậu biết được tên của tôi?

- Nhờ giác quan thứ sáu của tôi đấy! - Bill đáp với một nụ cười tã toét.

Rồi, sau giây lát, cậu nói thêm, vẻ láu cá:

- Tôi đã đọc được cái tên ấy trên hành lý của ông, đơn giản thế thôi! Hastings và em gái mình đấu tranh cho nền độc lập của California và muốn huy động tất cả nhân tài vật lực nhằm mục đích chống lại đề án của Pony Express. Thật vậy, việc vận tải bằng xe thư tốc hành này sẽ giúp phần vào việc thống nhất đất nước, nhờ xác lập sự liên lạc chặt chẽ giữa miền Đông và miền Tây. Mà Hastings thì chỉ cầu mong một điều: sự phân ly của vùng Cali-fornia.

Trong quá trình đoạn đường ngắn ngủi ngồi chung xe này, cậu bé đã ngây ngô vén màn các kế hoạch của Russell, mà không chút nghi ngờ rằng mình đang tuồn một vũ khí cho hai người bạn đồng hành của mình để chống lại ông Russell.

Kể từ hôm ấy, cậu rất thường gặp họ trên đường đi của mình. Cô Hastings sắp tới thậm chí còn toan tính dụ Bill vào một ổ phục kích, mà cậu sẽ thoát ra được vào phút chót, nhờ được bạn bè "giải cứu". Nhưng đấy lại là một câu chuyện khác, một trong số rất nhiều những cuộc phiêu lưu mà Buffalo Bill đã trải qua.

Các dịch trạm của Pony Express, được xây dựng bằng đá hoặc bằng gạch, trong những vùng đặc biệt nguy hiểm, như những pháo đài nhỏ chính hiệu. Còn về lộ trình, tất cả đều đã được tính toán sao cho trọng tải phải chở theo được giảm nhẹ đến mức tối thiểu: yên ngựa vừa nhỏ vừa nhẹ, và các cặp đỉnh thúc ngựa được thực hiện bằng

những chất liệu không mấy nặng nề. Cấm cả việc mang theo các vũ khí, bất quá chỉ được phép mang theo một khẩu súng lục là cùng! Người ta chỉ chấp nhận các thư từ viết trên loại giấy mịn nhất; được bọc trong lớp vải lụa có tấm dầu nhớt, nhờ đó chúng tránh được ẩm ướt. Các kỵ sĩ đều được tuyển chọn trong số những người nhẹ ký hơn cả và chỉ mang theo ít quần áo nhằm bảo vệ họ khi thời tiết xấu khả dĩ xảy ra.

Việc chuẩn bị giờ đây đã kết thúc, và Bill nhắm đếm những ngày còn lại trước chuyến khởi hành của mình. Cậu đã cố tình chọn lộ trình dài nhất và nguy hiểm nhất, mà tất nhiên cũng là lộ trình được hưởng bổng lộc hậu hĩnh nhất.

Trái tim cậu rộn ràng reo vui khi mà cuối cùng các nhật báo địa phương đã loan báo bằng những ký tự to kèn:

lễ khai trương Pony Express...

Một đoàn đông đảo vừa lạ đời lại vừa có tính trẻ con đang đợi chờ cái giờ phút trọng đại với một sự nôn nóng sốt ruột, quả là một cuộc biểu dương vĩ đại sự thiện cảm! Người ta thấy dán trên những băng-rôn màu trắng: Good luck to the Pony Express - chúc may mắn cho Pony Express -, trong lúc ban kèn tây đệm theo và làm bùng lên nỗi hoan hỉ chung nhờ điệu nhạc rộn rã tươi vui của nó.

Chợt, giọng nói mạnh và sắc của Jack Slade vang lên:

- Năm... bốn... ba... hai... một...

Thay cho "zêrô!", một phát súng lục chói tai đã được bắn ra, loan báo rằng con đường của Pony Express đã rộng mở. Trên lưng con vật, Bill liền bốc cao lên như trên một con ngựa có cánh, cậu lao vút như tên bắn theo đường thẳng băng qua những đồng cỏ và những ngọn đồi, những rừng già và những khoảng rừng thưa, vạt áo vét bằng da của cậu bay phấp phật trong gió.

Và không phải những cuộc phiêu lưu là cái sẽ thiếu hụt trong chuyến hành trình của cậu, cậu sẽ được "phục vụ" thỏa thích. Chỉ ngay ngày hôm sau thôi, chưa gì đã...

Ở khúc rẽ của con đường, ba người da đỏ đứng sừng sững phía trước chặn đường cậu, trên trán họ thắt những chùm lông vũ đủ màu. Vì mãi lo về chuyện đi đến nơi về đến chốn mà không bỏ phí thì giờ, Bill đã đánh một vòng móc lớn để tránh chúng, nhưng bọn này liền đuổi theo cậu và đã nã tên về phía cậu.

Nhờ dẫn trước một quãng, khi thấy thời cơ đã đến, Bill liền nhảy ra khỏi con ngựa đang lao đi hết tốc lực của mình, khéo léo lăn tròn trên mặt đất và núp sau một tảng đá.

Chốc lát sau, ba tên da đỏ đã phóng thẳng tới, Bill rút khẩu súng lục

của cậu ra. Một cách cẩn trọng, cậu nhắm... và bắn!

Một tên da đỏ bị tiêu diệt, và tên thứ hai bị thương ở vai, còn tên thứ ba thì vắt chân lên cổ mà chạy, thậm chí không dám ngoái cổ lại nữa! Bill ra khỏi chỗ núp và lại gần tên bị thương:

- Mi sẽ chuyển lời chào hỏi gửi đi từ William Cody của ta đến Bàn Tay Vàng, thủ lĩnh của mi.

- Buffalo Bill nói.

Và cậu để mặc cho hắn đi...

Đến Three Crossing, như thường lệ, người kỵ sĩ của chúng ta tin rằng có đủ thời gian để giao lại cái bao chứa thư của mình. Bằng ánh mắt, chưa gì cậu đã tìm được người sẽ phải thay thế phiên cho mình và phải đón lấy lượng thư từ quý giá cho chặng sau. Chỉ có duy nhất một con ngựa với bộ lông mang sắc hồng bị cột vào một cái cọc đang chờ đợi, chú ta được dành cho chặng tiếp theo của cuộc hành trình. Nhân viên bảo vệ dịch trạm xuất hiện nơi cửa sổ.

- %o, Sammy, người kỵ sĩ đâu rồi? - ông hỏi to, muốn hụt hơi.

- Biến mất tăm rồi, chú em thấy đó! Tối qua, anh ta đã có một cuộc gặp gỡ xui xẻo và đã bị trúng đạn!

- Và, hắn là anh ta đã không đủ dũng khí để leo lên yên nữa chứ gì?

- Không, vấn đề là ở chỗ anh ta đã... ngủm rồi!

Sự mệt mỏi và thời tiết xấu chẳng hề hấn gì cậu. Thế là Bill kết hợp phi liên một mạch hai chặng đường dài không trì hoãn, không ngơi nghỉ. Phóng như bay, cậu lại tiếp tục cuộc đua hào hứng của mình. Dù vậy Sam vẫn có đủ thời gian để chia ra cho cậu một bình nước mát lạnh và một mẩu thịt bò rừng phơi khô, thật là khó nuốt cho được khi cậu đang phải gò cương cho ngựa phi nước đại. Cậu biết rằng mình cần huy động toàn bộ sức lực, toàn bộ sức chịu đựng dẻo dai của mình để có thể tiếp tục, vì đây là lần đầu tiên trong đời, cậu nhận thức được rằng Pony Express còn lâu mới là một cuộc chơi đầy sáng khoái. Trước tiên, cậu dừng lại ở Saint-Mary, rồi tại Rock Creek, nơi cậu gặp gỡ người chạy công điện của miền Đông, thế là anh ta liền trao cho cậu cái bao của anh ta; kế tiếp cậu vượt qua South Pass để rồi sau cùng đến được Salt Lake City, nằm trên bờ hồ Grand Lake Salé. Cậu vừa phá kỷ lục của chính mình: cậu đã rong ruổi ba trăm năm chục cây số suốt hai mươi hai tiếng đồng hồ trên lưng hai mươi một con ngựa khác nhau!

Đây là một hành trình dài nhất chưa hề có một kỵ sĩ nào của Pony Express thực hiện được cả.

Ấy thế mà Bill lúc ấy mới vừa tròn mười lăm tuổi chẵn!

Còn một lần khác, trong các chuyến ngược xuôi của cậu, cậu đã mặt

đối mặt với một nhóm thổ dân da đỏ đáng gờm.

Sắp sửa kịch liệt rồi đây, và điều đó chẳng khiến cậu phật ý tí nào cả! Bàn Tay Vàng cầm đầu các thuộc hạ của y, và, như thế đó là chuyện đương nhiên, đã xảy ra một cuộc ẩu đả đúng theo mọi luật chơi. Bill nổ súng với một độ chính xác ác chiến đến nỗi cậu bắn phát nào là trúng đích phát đó. Lần lượt từng tên một, bọn da đỏ đều gục ngã giữa trận tiền. Nhưng luôn luôn vẫn còn những tên khác xốc tới...

Thế nhưng Bàn Tay Vàng, sau khi thấy các đội ngũ của mình bị tàn sát đến thừa hằn đi, đã ra lệnh ngừng trận đánh và nói với Bill bằng những lời lẽ này:

- Hóa ra là mi, tay cự phách Buffalo Bill! Mi quả có dũng khí và thật gan dạ! Ta đề nghị với mi như sau: ta và mi sẽ đánh nhau tay đôi, không cần vũ khí. Nếu mi thua, ta sẽ bắt và sẽ giải mi về làng của ta làm nô lệ. Còn nếu mi thắng ta thì, ngược lại, người của ta sẽ để yên cho mi ra đi mà không gây khó dễ. Bàn Tay Vàng này chỉ nói một lời thôi!

- Lời của loài lang sói! - Bill nói nhỏ, hai hàm răng nghiến chặt, nhưng ta đâu có sự lựa chọn, khổ thế đấy! Ta chấp nhận lời thách đấu!

- Cậu lớn tiếng tuyên bố, trong lúc đâm thình thịch vào ngực mình một cách lý lợm.

Cuộc tỷ thí bắt đầu. Bill nhỏ con hơn, dĩ nhiên, nhưng cậu cũng uyển chuyển hơn và lanh lợi hơn đối thủ của mình. Rất nhanh, Bàn Tay Vàng đã bị mất thăng bằng sau cú tránh né của Bill, hấn té bỏ nhào, nhưng cũng đã kịp kéo theo cậu bé. Cả hai lăn trong bụi đất, mồ hôi vã ra vì tức giận, cả hai đôi mắt đều long lên. Cả hai rút cuộc lại vùng đứng lên. Tên thủ lĩnh lại lấy hết sức lao vào người Bill, nhưng lần này chẳng những cậu bé tránh được mà còn tung một cú chạt mạnh bằng cạnh bàn tay vào sau gáy tên tù trưởng. Bàn Tay Vàng nằm sóng soài trên nền đất, hai tay dang ra thành hình chữ thập: y đã lãnh đủ! Bọn da đỏ, bu thành đàn quanh họ, đều thất kinh. Chúng nhìn chòng chọc vào vị thủ lĩnh đã bị hạ đến ngất xỉu của chúng. Rồi chúng giã ra mà miệng câm như hến để nhường lối cho người anh hùng non trẻ của chúng ta, Bill, thản nhiên leo lên ngựa và rời xa trong tiếng vó câu lóc cóc cội vang...

Ngày mai, hừng đông sẽ mọc trên một chuyến đi mới của Pony Express, trên một kế hoạch làm ăn mới đầy mạo hiểm. Ngày này sang ngày khác, chỉ còn một ý nghĩ duy nhất ám ảnh mọi kỵ sĩ: "Cầm cự!" Thổ dân da đỏ đâu phải là những kẻ thù duy nhất mà họ phải đối đầu. Hastings, luôn luôn là lão, kích động người của lão chống lại

Pony Express. Lão buộc phải thừa nhận rằng những buổi đầu của tổ hợp này đầy hứa hẹn: đây thậm chí là một thành công thực sự. Nhưng lão đã hạ quyết tâm bằng mọi giá tiêu diệt nó, dù sớm hay muộn, bằng bất cứ thủ đoạn nào, hợp pháp hay không hợp pháp. Quyết tâm của lão thật độc ác. Một chuyển biến duy nhất, nhưng thuộc loại tầm cỡ, cô Hastings đã bắt đồng quan điểm với lão Hastings anh trai mình. Những tình cảm triu mến đã nảy sinh trong con tim tưởng như chai lỳ ấy đối với người anh hùng hiên ngang mang tên William Cody. Vì vậy không còn có vấn đề để cô ta đấu tranh chống lại người bạn của chúng ta nữa; ngược lại, chính cô là người báo trước cho Bill và cảnh giác anh chống lại mọi âm mưu được tính toán nhằm chống lại anh. Cô muốn bằng mọi giá tỏ ra có ích cho anh và nhờ đó khiến anh yêu mến mình.

Từ đó, Bill tăng cường gấp bội các biện pháp đề phòng, anh không cho phép mình có một giây lơ lửng nào dù nhỏ nhất; trong mỗi lần dịch chuyển của mình, anh đều quan sát một cách chăm chú con đường mình đi và cả xung quanh đó nữa. Nhờ vậy mà một lần kia, Bill đã để ý thấy một bụi cây bị lay động một cách khả nghi.

"Bọn chúng định phục kích để đánh cướp thư từ của mình đây mà, nhưng sẽ không đơn giản thế đâu, bọn chúng sẽ không thể bắt kịp mình", anh nghĩ thể máu nóng sôi lên trong huyết quản. Và khi còn một quãng mới tới ngang tầm bụi cây khả nghi, anh đã quơ lấy súng của mình và bắn, bắn, bắn nữa về phía đó, cho đến lúc hết cả đạn mới thôi. Sau đó cậu thúc ngựa, khiến nó vươn dài lưng và vồng bụng xuống mà phi nước đại về hướng Sacramento.

"Phải chi những con người ấy đã biết được nguồn tin mà mình đang mang đến cho họ thì hay biết mấy", anh nghĩ trong lúc lòng thấp thỏm run lên vì nổi phẫn khích.

Và trong cơn hấp tấp chuyển giao cho Miền Tây văn bản của bài nói chuyện nhân lễ khai trương của Tổng thống Lincoln, Bill đã phá kỷ lục của chính mình: văn kiện này nhờ vậy đã tới đích chỉ trong bảy ngày và mười bảy giờ. Chúng ta đang ở trong năm 1861.

Từ xa, trên bậc cửa của các tòa nhà đầu tiên ở Sacramento, những người đàn ông giơ tay vẫy chào Bill, anh vội móc từ trong túi ra chiếc chìa khóa và mở một trong mấy cái xà-cột của mình.

Đến trước tòa thị chính, Bill vung vẩy bức công điện lừng danh, ông thị trưởng vội mở ra xem:

tờ giấy run run trong tay ông...

- Nghe này, các bạn, bản tin kỳ diệu đến với chúng ta, vừa mới đây:

vùng California là Tiểu Bang đầu tiên của Hợp Chúng Quốc Hoa Kỳ đã quyết định đấu tranh chống lại chế độ nô lệ!

Ngay lập tức, những tiếng tung hô nổi lên từ đám đông đang cuồng nhiệt và, chẳng mấy chốc, hầu như ở mọi nơi, treo đầy những tấm băng rôn:

Pony Express muôn năm!.

Buffalo Bill

Chương 8

Vướng lưới nhện

Bill hoàn toàn ý thức được những rối loạn đang tràn lan khắp miền Đông và miền Nam.

Cuộc tranh chấp khủng khiếp liên quan đến chế độ nô lệ dính dáng đến Bill một cách đặc biệt, vì không bao giờ anh có thể quên những tình huống bi thảm về cái chết của bố anh. Sở dĩ ông đã sớm qua đời, đó là vì ông đã muốn bảo vệ chính nghĩa cho những kẻ bị áp bức.

Ngày nào cũng vậy, những kỵ sĩ đến từ miền Nam đều tường trình các nguồn tin giờ chót: vô số những căng thẳng phát sinh và mọi người hiện nay đều biết rằng một cuộc chiến tranh đang sắp sửa nổ ra! Rồi, một hôm, lời đồn thổi được xác nhận: "Chiến tranh đã được công bố!" Đối mặt với tình hình này, Russell, Majors và Waddell không biết nên chọn quyết định nào cho ổn. Họ có nên ngưng các hoạt động của Pony Express lại hay không? Những khoản kinh phí nảy sinh từ việc khai thác nó vượt xa điều này, các khả năng tài chính của ba người khuyến khích họ nên giải thể tổ hợp cho rồi. Tuy vậy, hiện giờ, họ đang đứng trước một sự do dự về mặt lương tâm, bởi lẽ, hơn bao giờ hết, trong những hoàn cảnh hiện nay, cách vận tải thư từ như vậy được chứng thực là có tính sống còn cho sự giao lưu nhanh giữa các Tiểu bang và vùng California xa xôi. Do đó, bất chấp cái vực thẳm kinh tài mà cuộc phiêu lưu này gây ra, cuối cùng họ vẫn quyết theo đuổi công việc của mình cho đến các giới hạn cuối cùng: dưới một dạng nào đó, đây cũng là sự đóng góp của họ cho nỗ lực chiến tranh!

Sự đóng góp đó đem về miền Tây đông đảo những con người khát vọng góp một phần tích cực vào các biến cố: những kỵ sĩ của Pony

Ex-press, những tay thợ săn bò bison, thổ dân da đỏ, những kẻ đi tìm vàng hoặc sống ngoài vòng pháp luật, tất cả đều bị thu hút bởi ngọn lửa của sự tranh chấp. Bill, cả anh ta nữa, cũng không ở yên tại chỗ và, ngay từ ngày đầu, anh đã liên kết với họ. Dù vậy đầu óc anh đôi khi lại ở tận đâu đâu, vì anh vừa được tin mẹ anh bị ốm nặng, và luôn mong anh trở về bên giường bệnh của bà.

Lúc Bill nhìn thấy bà, anh liền nhận thức được các dự cảm đen tối của mình là chính đáng.

Mẹ anh đã mất toàn bộ sinh lực, toàn bộ khát vọng sống, bà chỉ còn là cái bóng của chính mình!

Nhân một hôm bà cảm thấy đỡ hơn, Bill đi lên Fort Leavenworth, nơi đó đang tràn lan một sự khích động lớn, một sự ồn ào đông vui, người qua kẻ lại liên tục, tất cả đều chuẩn bị cho chiến tranh. Và trước một cảnh sục sôi như vậy, Bill cảm thấy mình bị hòa nhập bởi cùng một niềm hưng phấn đó và quên hết mọi chuyện còn lại.

Chính vì thế mà lúc trở về, Bill loan báo với mẹ mình:

- Con đã làm như các bạn của con, con đã xung phong nhập ngũ! Chàng trai trẻ chẳng có lúc nào nghĩ rằng mình còn vị thành niên và rằng mình phải được sự ưng thuận của mẹ trước khi đưa ra một quyết định trọng đại như thế. Không, đã quá lâu rồi từ khi anh theo đuổi cuộc sống của một người đàn ông có trách nhiệm, anh luôn cảm thấy mình là người lớn! Nhưng mẹ anh đâu có chịu hiểu như thế và, dù sức cùng lực kiệt, bà vẫn phản kháng lại anh trong một màn đấu khẩu dữ dội. Bà cấm Bill ghi tên vào danh sách những người tình nguyện, và vì không còn cách nào khác, bà đã kêu gọi đến lòng hiếu thảo của con mình: nếu anh hành động ngược lại ý muốn của bà, là vô hình chung anh đang đẩy bà đến gần giờ chết!

Khi nghe những lời trên, Bill hiểu rằng, vì sự yên ổn của lương tâm mình, anh nên phục tòng và nhẫn nhịn. Ngó thẳng vào đôi mắt mẹ hiền, anh hứa đợi đến tuổi mười tám mới nhập ngũ.

Nhưng lời thề đó xâu xé Bill, và, suốt nhiều đêm dài, anh không sao chợp mắt được. Sự đợi chờ làm hao mòn anh, khi anh nghĩ về bố mình đã từ giã cõi đời quá sớm. Vị trí của anh chẳng phải là ở bên cạnh những người đang chiến đấu chống lại những tên tội phạm đã sớm cướp mất của anh người cha thân yêu đấy ư? Nhưng rút cuộc, với sự sáng suốt, anh quyết định ngưng khơi lại vết thương lòng, và cũng ngừng gây thêm lo lắng cho mẹ hiền, đang đau ốm. Chưa chi bà đã run lên khi nghe kể lại những vụ phá hoại của những băng nhóm dã man đêm đêm bơi qua sông để sang phóng hỏa các vựa chứa thóc lúa và cỏ khô, cướp bóc mọi thứ trên đường chúng đi qua,

cho nổ những cây cầu: chúng là những tên mọi rợ đích thực luôn đem nỗi kinh hoàng phủ chụp lên các cư dân sống trong vùng. Suốt những năm sau đó, Bill còn lâu mới chịu ở yên mà không hoạt động, anh đem tất cả lòng dũng cảm của mình ra phục vụ các đạo quân của miền Bắc. Luôn luôn ngồi trên lưng ngựa, anh chuyển giao các bức công điện của quân đội từ Fort Leavenworth sang Fort Larned. Mùa đông, anh đi qua vùng nông thôn để lùng kiếm những con ngựa cho chính phủ. Anh còn công tác với danh nghĩa trinh sát nhân những cuộc chinh phạt chống lại các thổ dân da đỏ Kiowa và Comanches dưới quyền chỉ huy của trung tá Clark. ở Leavenworth, Bill giúp Jim Lane và cộng sự của ông ta đấu tranh chống bọn du thủ du thực đang khủng bố vùng Kansas. Đó là loại hình cuộc chiến mà Bill yêu thích: công lý phải được thi hành! Có thể sau này anh sẽ viết: "Những ngày tháng sống ở Leavenworth đã là những ngày vui vẻ nhất đời tôi." Khi sứ mạng phục vụ công lý của mình đã kết thúc, Bill trở thành tài công của một đoàn xe lửa nhỏ chuyên chở hàng hóa, lưu thông giữa Leavenworth và Denver. Nhưng bỗng một buổi sáng nọ, Bill nhận được một lá thư gọi anh đến bên giường bệnh của mẹ, nơi bà đang trong cơn hấp hối. Lần này Bill rất vội vàng, bởi anh biết rằng giây phút cuối cùng của mẹ đã cận kề.

Trong suốt thời gian hấp hối của bà, anh luôn túc trực cạnh mẹ anh, và ngày 22 tháng 11 năm 1863, Mary-Ann Cody đã an giấc nghìn thu trong tay con trai của bà. Nỗi sầu khổ của Bill quả là quá lớn, anh chỉ nghĩ đến mỗi việc trốn chạy mà thôi, vì anh không thể chịu đựng nỗi việc phải ở lại dưới mái nhà này nữa, nơi mà mọi vật đều gợi lại cho anh một cách nghiệt ngã về biến cố đau thương vừa rồi. Dịu dàng và luôn tận tụy, bà sống chỉ vì những người khác. Một cách dũng cảm, bà luôn giữ nụ cười ngay cả trong những giờ phút khó khăn nhất.

Vì vậy chính Leavenworth là nơi anh bạn trẻ tìm đến, lòng thầm mong rằng sự náo nhiệt luôn ngự trị ở đó sẽ giúp anh quên đi phần nào nỗi thống khổ của mình. Vừa may, liên đội 7 của vùng Kansas đã đến trú đóng trong đồn: Bill hết sức vui sướng và vội vã đến chào đón họ, mà đa số là những bạn bè cũ của vùng đồng bằng.

Những người này khẩn khoản xin Bill nhập hội với họ, bởi giờ đây mẹ anh đâu còn nữa. Dù vậy Bill nghĩ lại lời hứa của mình, và anh không hề muốn phản bội, vì thế, anh cố đợi qua năm sau, năm anh vừa tròn mười tám tuổi, để cuối cùng cũng được nhập ngũ. Và khi trung đội H được phái đến Tennessee và đến Missouri, thì anh tham gia vào các cuộc hành quân được tung ra nhằm chống lại bọn lính Liên bang nhờ danh nghĩa lính trinh sát. Nhiệm vụ này thích hợp với

anh như rồng gặp mây, vì nhờ nó mà anh khám phá được những địa phương xa lạ và chưa hề có dấu chân người đặt tới. Đây chính là nơi mà mối nguy về một vụ tấn công còn lớn lao hơn cả, nhưng Bill yêu thích sự liều lĩnh và các tình huống hiểm nghèo, chúng ta đều biết thế, và anh nào có biết làm gì với một công việc quá ư nhàn nhã. Tất cả chuyện này đều mang đầy tính kích động đối với anh.

Năm ấy lướt qua nhanh như một tia chớp, và Bill nay đã mười chín xuân xanh. Một hôm, anh gặp lại người bạn thân William Mac Donald, anh ta kéo anh ra riêng một chỗ để thảo luận về một đề tài tế nhị..- Nghe này, mới đây mình đã đến thăm một người trong đám chị em họ của mình, và cô ấy đã thổ lộ vào tai mình rằng cô rất thích làm quen với cậu. Mình đã kể cho cô ấy nghe rất nhiều về cậu và về các chiến công của cậu khiến cô ấy trở nên quá nóng lòng được gặp mặt người anh hùng của các câu chuyện phiêu lưu ấy.

- Nghe hay đấy? - Bill lên tiếng với một nụ cười tét họng. - Mà này, cô ta đẹp chứ, ít ra cũng phải vậy chứ?

- Cô ấy là cô gái đẹp nhất Saint-Louise: mái tóc đen huyền, ánh mắt mướt như nhung và, cộng thêm làn da trắng hồng nữa kìa. Cô ấy đã được dạy dỗ ở một tu viện, cô ấy thật cao nhã, và hết sức rụt rè đấy nhé.

- á chà, càng tuyệt! Giới thiệu cô ấy cho tớ đi, chừng nào có dịp. Cuộc hạnh ngộ đã diễn ra tại nhà những người bạn của họ và chưa chi Bill đã "phải lòng" Louisa. Phải nói rằng đây là lần đầu tiên anh nhìn gần một thiếu nữ ngoài hai cô em gái của mình. Hải lòng với cá tánh của anh trai trẻ, Louisa cho là rất hấp dẫn. Tận trong đáy tim mình cô hy vọng rằng anh sẽ chấp thuận đến định cư và làm việc tại thành phố, nơi cô chưa bao giờ rời khỏi.

Thế là tình yêu đã tóm bắt được họ trong sợi thòng lọng của nó, và chính là vào năm 1866, một tuần sau ngày sinh nhật lần thứ hai mươi của anh, Bill đã thành hôn với cô con gái của cảnh sát viên Frederici. Ngay ngày hôm sau, họ lên đường đi hưởng tuần trăng mật trên một con tàu chạy bằng máy hơi nước dọc theo dòng Missouri với làn nước thẫm một màu nâu. Đây là một chuyến đi êm ả và thanh thoi, các buổi chiều tà đều kết thúc bằng những tiếng ca rí rả của vài người da đen có đệm đàn banjo hoặc một cây dương cầm lỗi điệu. Họ dừng tàu tại những ngôi làng nhỏ nằm ven sông. Nhưng chưa gì Louisa đã cảm thấy trào dâng trong lòng mình nỗi hoài niệm về nếp sống tiện nghi và vô tư mà cô đã để lại sau lưng mình. Trong một khoảnh khắc chán nản, cô choàng lấy cổ người chồng trẻ của mình, thổ lộ nỗi day dứt của mình với một nụ cười héo hắt:

- Ôi, Bill, tự dưng em thấy buồn và khổ sở làm sao ấy. Anh đã đưa em đến một nơi thật quái dị, nơi mà cuộc sống quá khắc khổ: con người ở đó xử sự cứ như loài vật ấy!

Bill rất đau lòng bởi những gì mình nghe được, bị giằng xé giữa hạnh phúc chớp nhoáng và các ước mơ thuở xưa của mình. Sau một lúc lâu ôm ghì vợ trong tay mình, anh âu yếm thủ thỉ với cô:

- Anh rất lấy làm tiếc vì đã là nguyên nhân gây nên biết bao lo lắng cho em. Em biết niềm đam mê của anh đối với chuyện phiêu lưu mạo hiểm mà, nhưng nếu em không thể nào sống cuộc sống của anh, thì anh là người sẽ sống cuộc sống của em vậy! Mọi chuyện sẽ được dàn xếp êm ả, rồi em sẽ thấy thôi.

Louisa đã bình tâm lại, nụ cười khả ái đào sâu những lúm đồng tiền trên đôi má hồng của cô:

- Ấy chết, đừng, em sẽ không chấp nhận sự hy sinh đó đâu. Em sẽ dũng cảm mà, nhưng trong lúc này, em hơi bị hoảng chút ít. Từ nay trở đi, em sẽ phấn đấu hết sức mình để yêu nếp sống mà anh theo đuổi. Sẽ không ai nói được rằng phu nhân của Buffalo Bill là một kẻ chết nhát đâu!

Và cô khẽ cúi đầu cho anh đặt lên trán cô một nụ hôn, nụ hôn sẽ mang lại cho cô một niềm tin ở tương lai. Làm sao lại không cảm thấy an tâm khi được ở trong vòng tay một người chồng như thế chứ?

Buffalo Bill

Chương 9

Tay thợ săn bò rừng khét tiếng

Sau mười tám tháng hoạt động căng thẳng, các kỹ sư của Pony Express không còn lưu thông xuyên qua vùng đồng bằng nữa: những đường dây điện tín đã được thiết lập, và trước đó ít lâu là việc xây dựng của tuyến đường sắt. Mọi chuyện càng tạo thuận lợi cho các mối liên lạc giữa miền Đông và miền Tây của Hợp chủng quốc Hoa Kỳ.

Một lần nữa, quân đội có nhu cầu về viện binh để cầm chân bọn da đỏ trong sự thất thế, lần này, vẫn như từ trước tới giờ, Bill Cody sẽ lại chứng tỏ mình là một trong những người phục vụ dũng cảm nhất. Quá hốt hoảng vì sự kéo đến với một lượng quá lớn những người di

dân, các thổ dân da đỏ đã thẩm định, một cách danh chính ngôn thuận, phải thú nhận như thế, rằng những người da trắng trộm cắp đất đai tổ tiên của họ. Do đó họ đã tìm cách, bằng những biện pháp càng ngày càng hung hãn hơn, để ngăn chặn sự bành trướng của các đoàn kiều dân và để bảo vệ các vùng đất mà, cho đến nay, họ là những người chủ duy nhất. Sự xâm chiếm này của dân da trắng đối với họ cũng đồng nghĩa là ngày tàn của loài bò rừng bison, chúng sẽ bị diệt chủng để đáp ứng các nhu cầu về thịt của các công nhân đường sắt. Họ thấy mình bị thiếu hụt về thực phẩm, về da (được dùng để may quần áo), về sừng và về xương (mà họ dùng để chế tạo các vũ khí). Một số muốn nhận một giải pháp hòa bình, số khác, trái lại, chọn con đường bạo động: đồ vấy cho những người da trắng, đúng hay sai... không cần biết(!). Và họ đã thực hiện những vụ tấn công và làng mạc của người da trắng, những vụ tấn công đã kéo theo cái chết của biết bao đàn ông, đàn bà và trẻ con, họ phá vỡ các thỏa ước và đào bới lên khỏi đất cái búa rìu của chiến tranh.

Sioux và Cheyenne là những dân tộc độc ác hơn cả, họ đã thật sự trở nên mù quáng: họ phóng hỏa các trang trại, tấn công các xe ngựa chở khách và thậm chí còn tàn sát luôn những người đang lao động trên tuyến đường sắt. Còn dân da trắng, trong các địa phương mới mẻ ấy, các nạn nhân có đến hàng ngàn người: công nhân đường sắt, người dò tìm quặng mỏ, nhân viên trắc địa, thợ đặt bẫy thú, trại chủ. Tất cả chỉ nhằm mục đích hầu làm no thỏa cho sự báo thù mù quáng của các thổ dân da đỏ.

Vì đồng lương của quân đội không còn đủ để Bill chu cấp cho người thân của anh nữa (anh đã trở thành người cha trong một gia đình giữa thời kỳ đó!), thế là anh bèn đi tìm việc làm và được tuyển dụng vào Kansas Pacific Railroad, là một công ty, mà trong những năm 1867 -1868, có khoảng một ngàn hai trăm người để xây dựng cầu đường hoặc lắp đặt các đường ray.

Nhưng, với tính khí hung hăng của mình, anh chẳng thấy hứng thú gì với việc làm đó và anh không ngừng ngấp nghé, với niềm tiếc nuối khôn nguôi, những thảo nguyên vây quanh mình, trên đó có những bầy bò bison đang nhớn nhọc gặm cỏ. Một ngày kia có thể sẽ đến, ngày mà anh lại được làm những gì anh yêu thích...

Và này đây vận hạn đã xoay chiều. Goddard, thương hội của anh em nhà Goddard được giao cho việc tiếp liệu lương thực cho các công nhân của Kansas Pacific Railroad, thế là Bill lên đường đi Hays City, trên lưng Brigham, con chiến mã trung thành của anh.

- Chúng tôi đã được nghe nói đến những chiến công oanh liệt của

anh, hai anh em nhà Goddard nói với Bill, kinh nghiệm của anh và các thành quả đã qua của anh, đã cống hiến cho chúng tôi một sự bảo đảm tuyệt đối về anh.

Chúng tôi đang tìm một tay thợ săn xuất sắc, một người có khả năng cung ứng cho chúng tôi mười hai con bò bison mỗi ngày. Anh có muốn gia nhập với chúng tôi không?

Bill lưỡng lự. Săn bò bison đối với anh giống như là một thú vui, nhưng việc đó buộc anh phải rời xa tuyến đường tới năm hoặc sáu cây số. Mà, kể từ sau ngày sinh của Arta con gái anh đến nay, anh đã trở nên thận trọng hơn; và ít nhiều, bớt táo bạo hơn...

- Chúng tôi sẽ trả anh năm trăm đô la một tháng! - Một trong hai anh em Goddard nói rõ một cách tế nhị.

Ồ! Năm trăm đô la! Một tài sản thật sự! Dù nguy hiểm có đến mức nào, đối với một khoản tiền cỡ đó, Bill đâu thể cho phép mình được từ chối.

- Thưa ông Goddard, ông có thể kể tôi vào số các thợ săn của ông, tôi đã sẵn sàng phục vụ ông. - Bill nói với tất cả quyết tâm.

- Anh sẽ được cung cấp chỗ ở, được bao ăn, được trang bị súng ống, người anh em kia nói tiếp, nhưng anh chớ có ảo tưởng, công việc này chẳng phải là một nghề dễ ăn đâu, và các chuyến "du ngoạn" của anh chắc chắn sẽ rất sôi động đấy, bọn da đỏ luôn rình rập ở mọi nơi và mọi lúc.

- Điều đó thì tôi đã nhận thức được từ lâu rồi, thưa quý ông, nhưng điều này chẳng khiến tôi sợ hãi đâu!

- Còn điều này nữa, nếu một thợ săn bị tấn công hoặc lâm nguy, anh ta phải lập tức phát đi những tín hiệu bằng khói. Khi đó, các binh sĩ bảo vệ những người được giao cho việc xây dựng tuyến đường sắt sẽ đến cứu nguy cho anh ta.

Hiểu chứ?

- Rõ rồi! Chừng nào thì tôi có thể bắt tay vào việc?

- Ngay ngày mai, nếu anh đồng ý?

Bill đến chỗ con ngựa của anh và, vừa vỗ nhẹ sống lưng nó một cách thân thương, anh vừa thì thầm với nó:

- Anh bạn già Brighman của ta, đây sẽ là một công việc hết ý cho hai chúng ta, mi đồng ý chứ!

Ta hứa với mi là sẽ đầy hứng thú, nhưng không phải lúc nào cũng được nghỉ khỏe đâu, hãy tin ta đi!

Hôm sau, ngày vẫn chưa lên mà Bill đã bắt đầu lên đường, đôi mắt sáng long lanh và tim rộn ràng mở hội. Anh huýt sáo một điệu nhạc vui nhộn. Anh đang đứng trước một ngày dài tất bật, nhưng may

thay, anh không đơn độc: Scotty, một đồ tể, tháp tùng anh để chuẩn bị cho việc xẻ thịt ra từng miếng ngay khi Bill bắn hạ một con vật. Gã ngồi trên một chiếc xe và theo sát bên người thợ săn. Càng đỡ phí phạm thời gian bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu!

Bill vuốt ve khẩu súng thân thương của mình, một khẩu Springfield, nòng 50 ly, nạp đạn đang nắp qui-lát. Anh đã đặt tên cho nó là Lucrece Borgia và nói chuyện với nó như nói với một người bạn lâu năm vậy. Cả hai đều sẵn sàng cho những phát súng đầu tiên. ở chân trời, nổi bật lên hình bóng trái nắng của những con bò bison mập ú, đang ung dung đi về phía họ. Bill kê súng lên vai và bắn, trúng một con trong số chúng ngay giữa hai vai. Con vật đang bận gặm cỏ, nó ngóc đầu lên như kịp hiểu ra chuyện gì, và, chỉ ít phút sau, nó đổ ập xuống một cách nặng nề trên nền đất phủ đầy bụi cát. Những con bò rừng khác thì vẫn thản nhiên, đây quả là những con vật ít hăng máu. Xem ra công việc của Bill có phần hơi dễ dàng: chỉ trong mấy phút, anh đã hạ sát đủ số mười hai con trong ngày của mình!

Lắc lư cái đầu, những con khác bỏ đi một cách bình thản, chúng đến gặm cỏ chỗ khác cách xa hơn một quãng. Ngày mai sẽ đến lượt chúng...

Theo dòng ngày tháng trôi mau, Bill đã hoàn chỉnh kỹ thuật săn bắn đặc biệt của anh. Trong khi các thợ săn khác bao vây đàn bò và, lợi dụng sự cuồng cuồng của các con vật, nã đạn vào giữa bầy - do đó thường làm nảy sinh một màn hỗn chiến thật sự, mà trong quá trình đó những con ngựa sẽ bị nứt bụng banh ruột và những kỵ sĩ thì có khả năng bị giẫm đạp tới bời -, thì anh lại ung dung cưỡi ngựa song song với bầy đàn ở cự ly thật gần, và chỉ đến lúc ấy anh mới nổ súng, trúng thẳng vào tim lũ bò rừng.

Xe của Scotty đã được chất đầy một cách nhanh chóng, và gã đồ tể không khỏi kinh ngạc:

- Tôi đã trải qua thiếu gì chuyện, kể từ khi tôi kéo lê tám thân tàn ma dại này qua bao dặm đường, và tôi nghĩ là sẽ không còn điều gì có thể khiến tôi lạ lẫm nữa, nhưng thú thật tôi chưa bao giờ thấy một cách làm việc nào chóng vánh hơn và tài tình như thế!

Vậy là, nhờ ở tài nghệ của anh, Bill thường hạ được nhiều hơn số mười hai con bò rừng một ngày, hoặc là vì một người thợ săn khác bị bệnh đột xuất, hoặc vì anh có thêm một vài cái miệng khác phải nuôi ăn. Tặng số đầu thú trên lịch săn bắn của mình chỉ là một trò chơi trẻ con đối với anh. Trước khi anh đến, không hiếm lần các công nhân rời bàn ăn mà bụng vẫn còn đói, nhưng nay thì... họ tán dương anh và coi anh như là ân nhân của họ vậy. Bí danh Buffalo

Bill, tức Bill Bò rừng, quả là danh bất hư truyền! Do đó mà trong vòng chưa đầy một năm rưỡi, anh đã giết được bốn ngàn hai trăm tám mươi con bò rừng bison, trong đó một trăm ba mươi hai con chỉ nội trong một ngày, gây tổn thất lớn cho người da đỏ.

Những người này đã trở nên càng ngày càng nguy hiểm hơn đối với Bill. Một hôm lúc hai người bạn đang hướng về khu lều trại của họ với một xe chở đầy thịt, họ thấy nguyên một bầy quân ô hợp Sioux tiến về phía mình. Ngay cả khi đang nói chuyện với Scotty, Bill vẫn không lơ lửng sự thận trọng của mình: anh là người nhận ra họ trước tiên.

- Dừng lại, Scotty, nhanh lên! Bọn da đỏ!

Chiếc xe đứng chững lại, và Bill, hết tốc lực, buộc con ngựa của anh vào một trong các bánh xe. Scotty, phần anh, cũng làm như thế với mấy con la. Hấp tấp, họ lôi những tảng thịt nặng chịch ra và giấu xuống dưới các trục xe, rồi Bill trèo lên mâm xe. Bầy quân ô hợp trên lưng ngựa lại gần, nhưng anh không mất bình tĩnh: anh ung dung nhắm và bắn, mỗi phát đều trúng đích cả!

Tên cầm đầu toán quân, bản thân hắn cũng bị thương. Phi nước đại, bọn Sioux xoay vòng quanh Bill và người bạn đồng hành của anh, đang núp dưới cỗ xe. Hai người bạn có vô khối đạn dược và họ chẳng việc gì phải sợ. Hai con la đã bị bắn hạ và các mảng thịt bò bison đều bị ghim đầy những mũi tên, nhưng hai người vẫn bình yên vô sự. Họ đã hạ được năm tên Sioux. Bọn này cuối cùng đành rút lui, điên lên vì giận dữ, để chuẩn bị cho đợt tấn công kế tiếp.

Nhưng Bill quyết không kéo dài trận đánh không cân sức ấy thêm nữa. Với sự đề phòng cẩn thận, anh chui ra khỏi gầm xe và lôi ra từ trong túi một hộp diêm quẹt. Như anh em nhà Goddard đã dặn dò từ trước, anh châm lửa vào đồng cỏ khô. Trong chốc lát, ngọn lửa đã bùng lên, trên bầu trời khói bốc cao nghi ngút, dày đặc và xám xịt. Chưa đầy mười lăm phút sau, một toán kỵ sĩ đã xuất hiện. Mới thoáng thấy bóng họ, bọn da đỏ lập tức thúc ngựa bỏ trốn, với toán lính đang đuổi sát phía sau.

Trong lúc ấy, Bill và Scotty tháo gỡ các bộ hàm thiếc của những con ngựa đã chết và vùi vàng chất trở lại trong xe toàn bộ thịt bò bison mà hồi nãy họ đã cất giấu kỹ càng.

Đêm đã rất khuya khi hai người đàn ông đến Hays City, và hết thảy mọi người đều đã biết rõ các biến cố xảy ra trong ngày. Các công nhân của Kansas Pacific Railroad đều đã có mặt đông đủ, trên quảng trường chính. Tất cả đều vẫy mũ nón của họ khi Bill và người bạn đường của anh bước ra từ khúc rẽ của con đường. Một người cất

tiếng hát vang:

"Buffalo Bill, Buffalo Bill, Dũng cảm phi thường, luôn luôn khô khéo, Anh nhảm và bắn, mạnh ời là mạnh!

Hãy hát lên vinh quang của Buffalo Bill." Bài thơ tứ tuyệt này, mà nay mọi người đều đồng thanh lặp lại, sẽ trở thành một bài đồng dao, một loại thánh ca để tỏ lòng tôn kính với Bill Cody. Vài năm sau, không một trẻ em nào ở Hợp chủng quốc Hoa Kỳ là không thuộc lòng bài hát đó cả.

Tạm thời lúc này, tay thợ săn bò rừng cừ khôi đang được rước khải hoàn bởi những người hâm mộ anh. Đám đông đang trong cơn cuồng nhiệt này đã khiến anh rất cảm kích, cảm giác này còn mãnh liệt hơn khi bị cả một đàn bò bison xông đến tấn công nữa!

Buffalo Bill

Chương 10

Khiêu chiến với Red Cloud

Bill nay đã hai mươi tuổi và, do tình thế bắt buộc, anh thường phải sống xa nhà luôn.

Phản Louisa, cô luôn mơ về một cuộc sống yên ổn và thảnh thơi, về một mái nhà mà ở đó chồng cô, như tất cả mọi người chồng khác, trở về vào buổi tối sau những giờ làm việc, một công việc chắc chắn, ổn định và không nguy hiểm. Nhưng Bill tiếp tục bị cuốn theo nếp sống tự do và đầy chấn động của vùng thảo nguyên. Cũng bởi thế mà đôi khi có những vụ xung đột nhẹ giữa họ với nhau về đề tài ấy. Bầu trời hạnh phúc của họ thỉnh thoảng lại bị vài cụm mây xám phủ che.

Hôm trước ngày xuất phát cho một trong những chuyến đi xa dài ngày của anh, Louisa tiễn anh với một cuộc dạo chơi ngắn ngủi. Ở đó, dưới một bóng cây, cô áp khuôn mặt của anh trong hai bàn tay và nói:

- Anh là người đàn ông đẹp trai nhất, dũng cảm nhất mà em quen biết. Trong số tất cả những người đàn ông mà em đã gặp, không một kẻ nào "cao" đến mắt cá chân của anh đâu. Em yêu anh và em lấy làm tự hào được mang họ của anh.

Bill mỉm cười và đáp theo kiểu nhỉnh đảm:

- Còn anh, anh rất tự hào và sung sướng vì đã có được một người

vợ như em!

Nhưng Louisa chưa nói xong. Nắm chặt chiếc mùi soa nhỏ trong tay, một giọt lệ run rẩy lăn dọc theo má cô, cô tiếp lời:

- Bill, giờ đây anh đã thành gia thất, anh đã có một đứa con gái nhỏ mỗi ngày mỗi khôn lớn, anh không nghĩ rằng đã đến lúc anh nên rời bỏ cuộc sống có quá nhiều mối hiểm nguy ấy để quay về nhà sống với mẹ con em sao? Anh không thể nào biết được em lo lắng và khổ sở đến mức nào những lúc anh ở xa...

Người chồng trẻ bức xúc cự lại:

- Không được đâu, Louisa ơi! Hiện đang có những biến cố hết sức phi thường xảy ra ở miền Tây mà anh muốn tham dự. Em hãy hình dung anh sẽ như thế nào khi cứ ngồi lì một cách thụ động trong một văn phòng giữa lúc lịch sử đang được viết ra?

- Nhưng nếu thế, ít ra cũng phải để mẹ con em được đi theo anh chứ! Cuộc sống ở đây thật quá vô vị nếu vắng anh, và một cây non cần nước và ánh nắng thế nào, thì Arta cũng cần mẹ nó, và cả bố nó thế ấy..Bill thừa hiểu rằng Louisa có lý, rằng bổn phận của anh là phải ở bên mẹ con cô ấy, thế nhưng niềm đam mê những khoảng trời rộng lớn còn mãnh liệt hơn và luôn chiếm ưu thế.

- Cố kiên nhẫn một chút, cưng ạ, anh đã bắt đầu kiếm được khá khá hơn rồi. Chẳng mấy chốc, anh có thể tạo dựng cho mẹ con em một tổ ấm tiện nghi, và đến lúc ấy chúng ta sẽ không còn rời xa nhau nữa, anh hứa đấy...

Vậy là, một lần nữa, anh lại lên đường, để lại toàn bộ cho Louisa khoản tiền tiết kiệm của anh. Rồi anh hướng về Fort Ellsworth. Nếu may mắn, anh sẽ gặp ở đó Wild Bill Hicock và, họ sẽ có rất nhiều chuyện để nói với nhau cho mà coi! Và lần này, thần may mắn đã có mặt ở nơi đã định trước. Hai vị anh hùng huyền thoại của miền Tây lại được sum họp, tận hưởng tình bạn đã gắn bó họ quá sâu đậm. Hicock là trinh sát trưởng của chính phủ, và tổng hành dinh của anh ta được đặt tại Fort Ellsworth.

Anh ta đề nghị Bill gia nhập nhóm của mình vì, trong thời buổi hiện nay, bọn da đỏ rất mạnh động, và anh ta rất cần một người có bản lĩnh như Bill để bổ sung quân số cho đội ngũ của anh ta.

Người anh hùng của chúng ta hiển nhiên là chấp nhận ngay. Đảm bảo rằng anh sẵn sàng làm bất cứ gì để kiếm sống và để chu cấp cho các nhu cầu của gia đình nhỏ của anh; nhưng rong ruổi trên muôn dặm đường trường, xục xạo dò tìm khắp vùng, điều đó đối với anh có nghĩa là kết hợp ích lợi với nỗi thích thú! Lại khởi hành vào lúc trời vừa sáng, khi bức màn của đêm đen bị xé toạc từng chút một nơi

đường chân trời, đối với anh cưỡi ngựa băng qua thảo nguyên là bắt nguồn một niềm hạnh phúc và một niềm đam mê không tên.

Những tháng đầu, anh tiến hành hoạt động của mình giữa Fort Ellsworth và Fort Fletcher.

Nỗi căm hận trước đây của bọn thổ dân da đỏ đối với tổ hợp và với thế lực lớn mạnh dần của dân da trắng đang tăng dần, và Bill buộc phải cảnh giác trong từng giây từng phút nếu anh muốn tránh khỏi những sự việc đáng tiếc.

- Hãy gửi thêm lính tráng đến với chúng tôi, các kiểu dân nằng nặc van nài, chúng tôi cần có những trinh sát biết rành vùng này như lòng bàn tay họ vậy.

Bọn da đỏ ngày càng bạo động hơn: người ta không còn đếm nổi những cuộc tấn công các dịch trạm, những trang trại bị cướp bóc, những gia đình bị sát hại, những trẻ em bị bắt cóc. Một thủ lĩnh dân Sioux, Red Cloud - có nghĩa là Mây Hồng - thì đặc biệt hung hãn.

Hắn cư xử như một mảnh thú thú thiệt. Cầm đầu mấy trăm con người thù hận đằng đằng sát khí và sẵn sàng làm tất cả mọi điều, hắn gieo rắc kinh hoàng và nỗi thống khổ trên toàn vùng. Tổ chức của hắn thì không thể tóm bắt được: sau mỗi hành động tàn ác, chúng biến vào trong núi, là nơi chúng rành rẽ từng con đèo, từng hang núi dù nhỏ nhất.

Thật là điều không thể chấp nhận đối với chính phủ. Họ không thể để mặc cho một mối đe dọa lờn mờ như vậy trên các kiểu dân. Một cách dứt khoát, họ cần phải sử dụng các biện pháp mạnh để ngăn Red Cloud tác oai tác quái.

Buffalo Bill đã nghe những người bạn da đỏ của anh thuật lại rằng Red Cloud đang chuẩn bị một ổ phục kích trong một hẻm núi với hai bờ vách đá dựng đứng. Cũng vì thế mà ban chỉ huy quân sự quyết định phái đến đó một đoàn quân xa khoác cái vỏ bề ngoài của một đoàn lữ hành vô tội gồm toàn các kiểu dân, nhưng mỗi chiếc xe hơi, mỗi cỗ xe ngựa kéo trong đoàn thật ra đều được điều khiển bởi những người lính được vũ trang hùng hậu đến tận răng!

Một buổi sáng đẹp trời nọ, sau những chuẩn bị tinh vi, đoàn lữ hành chuyển động. Đoàn ngũ tiến tới một cách thông dong giữa vùng đồng bằng, theo nhịp bước của lũ bò và lũ la, được bảo vệ bởi một trung đội kỵ binh. Chuỗi dài những cỗ xe lúc lắc dưới trời nắng gắt nặng như chì. Ai mà có thể ngờ rằng các súng ống đều có nạp sẵn đạn trong nòng, rằng các cỗ xe đều chở nặng mặt hàng hết sức lạ đời, rằng hết thầy, sĩ quan, lính tráng và người điều khiển xe, đều dán mắt lên chót đỉnh của những ngọn đồi cỏn con?

Bill đến gặp ông tướng Sawyer, chỉ huy trưởng của đoàn quân viễn chinh, dẫn đầu quân đoàn.

Ông này đang được bao quanh bởi các sĩ quan và các hộ vệ quan của mình.

- Rất vui khi được gặp anh, Cody à! - ông đại tướng reo lên.

- Nổi thích thú là dành cho tôi đấy chứ, đại tướng hãy tin là thế! -

Người lính trinh sát đáp lại.

- Tin tức của bọn Sioux hả? Bọn chúng không thay đổi kế hoạch đấy chứ?

- Không, chúng ta chỉ còn cách cái bẫy của chúng vài tầm thôi.

- Chúng ta đã tính toán kỹ. Ngay khi nào nhìn thấy bọn chúng là chúng ta... chơi liền! Mọi người thuộc phe ta đều đã biết sẽ phải làm gì cả rồi.

Bill tán thành và, cả anh nữa, cũng quay nhìn về phía những ngọn đồi, chỉ còn cách khoảng hai cây số. Các kỵ binh tiến tới theo nhịp allègre của bài Sweet Betsy from Pike, một đoạn khúc rất thịnh hành thời đó với nội dung kể lại những cuộc phiêu lưu của cô Betsy hiền thực và người tình của cô, những người di dân Irland giao tranh với bọn da đỏ. Hàng trăm giọng hát lặp lại điệp khúc: "Sing too ral-i-ô ral-i-ô ral-i-ay!", một khúc nhạc tấu lúc mở đầu và lúc kết thúc bài hát, mô phỏng những tiếng hò của những người đánh xe.

Nhưng bất thành linh, một tiếng gào, một tiếng gào khủng khiếp, hòa trộn vào dàn đồng ca hợp xướng: "Hadree hadree, succomee, succomee..." Và, như một dòng sông lớn trong cơn lũ lụt, bọn da đỏ tràn ra từ đỉnh ngọn đồi và bổ nhào xuống thung lũng, vừa kích thích lũ ngựa rừng chúng cưỡi lại vừa khua vẩy các vũ khí trên tay.

- Chúng chả hề hướng thẳng về phía chúng ta, Buffalo Bill nghiệm thấy thế. Chúng đang tìm cách chặn đường của chúng ta thì có!

- ừ, anh thấy chẳng sai, Sawyer nhìn nhận.

Chúng ta bắt đầu cuộc tấn công chứ?

- Đừng, chưa nên, hãy đợi chúng vào vị trí đâu đó đã để chúng khỏi nghi ngờ thực lực của chúng ta.

Ngay từ lúc bọn Sioux xuất hiện, các binh sĩ đã dừng lại, đợi lệnh. Đành rằng họ đã dự kiến cuộc tấn công này từ trước, nhưng khi tận mắt chứng kiến bọn da đỏ ở cách vài trăm thước, tim họ đập dồn như muốn vỡ tan ra. Các chiến binh của Red Cloud cũng đã dừng lại. Bọn da đỏ đang ở địa điểm hẹp nhất của thung lũng, hình thành một bức tường người và ngựa san sát nhau. Theo hiệu lệnh của tên thủ lĩnh, chúng bắt đầu di động...

- Tới luôn đi! - Buffalo Bill gào lên.

- Kèn trompette, thổi lên đi! - Vị đại tướng ra lệnh.

Những nốt nhạc sắc nhọn xé nát sự yên tĩnh.

Thay vì quỳ một gối xuống đất, các xạ thủ mở rộng hàng ngũ của họ theo nhịp chân chạy để nhường đường cho các cỗ xe đi qua, với những người đánh xe kích thích lũ ngựa bằng cả tiếng la lẫn bằng roi quất thẳng tay.

"Ral-i-oo! Ral-i-oo!..." Đúng vào lúc các cỗ xe ngựa tới toán thổ dân đầu tiên, các xạ thủ núp dưới lớp mui phủ trên thùng xe nhất loạt lao ra, bất ngờ hết những con quỳ vọt ra từ trong hộp trò chơi của chúng, như một loại trò chơi "nhát ma". Sự hỗn loạn là không giáy bút nào tả xiết, bọn da đỏ đã bị bắt ngờ hoàn toàn. Đang từ những người tấn công, chúng đã trở thành những kẻ bị tấn công!

Sawyer và Bill xốc tới dẫn đầu các đoàn ngũ.

Tiếng kèn trompette dội vang, cuồng loạn.

Chính các cỗ xe điều hành mũi tiến công, biến hóa thành những cỗ máy chiến tranh nhờ những họng súng chĩa ra mọi phía. Các tấm bạt trắng phủ trên thùng xe lúc này đều đã rơi cả xuống, để lộ những nòng súng đầy đe dọa đang nhắm thẳng vào quân thù. Cái bầy của bọn Sioux đã quay ngược chống lại chính chúng!

- Đội kỵ binh Minnesota số 5... Tấn cô...

Ông! - Sawyer bỗng chốc gào lên, trong lúc chĩa thẳng mũi gươm của ông về phía bọn da đỏ.

Bị tập kích bất ngờ, mất phương hướng, không có khả năng để kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, bọn Sioux bỏ chạy tán loạn, tan bầy rã đám. Nhiều tên trong bọn chúng co giò bỏ chạy.

Nhưng chỉ duy một tên vẫn tiếp tục phi nước đại, táo bạo, đến gặp các đối thủ của mình. Hắn để ngực trần, chỉ được che bằng một tấm phủ ngực kết bằng lông nhím và một chiếc lông vũ duy nhất thẳng băng cắm trên mái tóc. Hắn cầm một ngọn giáo lớn bằng gỗ được tô điểm bằng lông chim và bằng những bộ da đầu của kẻ thù, quyền trượng của sắc dân Oglalas, bộ lạc gốc của hắn... Đó là Red Cloud! "Hadree hadree!" hắn gào rú bằng một giọng giận dữ, trong lúc xốc tới, đơn thương độc mã chống lại những cây gậy khạc ra lửa.

Sự táo bạo của hắn đã tái liên kết bọn Sioux, phục hồi sức sống cho lòng can đảm của bọn chúng.

"Succomee succomee!" chúng đáp lại với một tiếng gào chất chứa hờn căm và sự độc ác.

Chúng quay trở lại thế tiến công. Tiếng lóc cóc của vó ngựa hòa lẫn với những tiếng nghiêng ken két của các bánh xe bò. Hai làn sóng người ào ào xô vào nhau.

- Pháo binh, bắn! - Sawyer ra lệnh.

Bốn khẩu ca nông liền khạc loạt đạn liên thanh. Một trận hồng thủy nào miểng, nào đỉnh, nào đạn phủ chụp xuống bọn Sioux, mở ra những mảng rộng trong các hàng ngũ của chúng. Nhưng những tên da đỏ khác liền trám ngay vào chỗ những kẻ vừa ngã xuống.

"Hadree hadree, succomee, succomee..." Đại tướng Sawyer hét giờ thanh gươm của ông lên lại hạ nó xuống. Đây là hiệu lệnh cho bắn thả dàn tùy thích. Súng ống nổ như sấm rền từ những cỗ xe lao hết tốc lực. Toàn bộ tiếng ồn này làm rung chuyển thung lũng như một trận động đất. Nhiều viên đạn bắn trúng đích, nhưng điều đó vẫn không ngăn chặn được đà lao tới của bọn da đỏ. Cuộc gặp chung cuộc xảy ra chẳng bao lâu sau đó, khủng khiếp, đẫm máu, khốc liệt. Vùng đồng cỏ trở thành một đồng lúc nhúc những hình hài đang đánh vật với nhau, những vũ khí va vào nhau chan chát.

- Can đảm lên, các chiến hữu, Sawyer cổ vũ.

Ta hãy mở lấy một con đường!

Quay vù vù những thanh gươm của mình, vị đại tướng và các sĩ quan của ông tấn công không ngưng nghỉ, mở một lối đi băng qua bức tường người đó. Sau lưng họ, dưới một trận mưa những mũi tên, các tay súng mở rộng "vách tường lưng" bằng những phát đạn cạc bin.

Những cỗ xe bò đầu tiên đã vượt qua khúc co hẹp và lúc này đã ở phía xa, nhưng những nhóm người gào rú đã man dã bắt đầu rượt đuổi theo họ. Những cỗ xe khác vẫn đang ra sức chọc thủng qua những toán quân ô hợp của bọn da đỏ đang tấn công từ mọi phía. Xa hơn ở phía sau, những cỗ xe bò đã bị gãy đổ trên đường trốn chạy và, phía sau những bộ xương gỗ ấy, những chiến binh đã đắp thành lũy tác chiến ngay tại đó. Một cỗ xe chở một khẩu ca nông lớn bị lật do sức giạt của súng. Những tiếng la thoát ra từ mọi phía những người lính pháo binh lăn quay ra đất. Lợi dụng nỗi hoang mang của họ, một làn sóng thổ dân Sioux lao vào. Trong một đợt nhảy vọt lên làn chót, các pháo binh đã đặt được khẩu ca nông hội nhập trở lại vào khẩu đội pháo, nhưng đạn đại liên bay quá trên đầu bọn da đỏ.

Trận đánh hoành hành dữ dội, rất nhiều lính tráng ngã lăn dưới những móng sắt của bầy ngựa chiến của quân thù bị đâm xuyên qua bởi những mũi lao, bị phanh thây bởi những lưới rìu toma-hawk mà bọn da đỏ vừa vung cao vừa buông những tiếng reo hò thắng lợi.

Buffalo Bill đã nắm quyền chỉ huy một tiểu đội. Anh chạy ngược chạy xuôi, đến tiếp tay cho những ai đang gặp nguy hiểm. Rồi, anh thúc Brigham, con ngựa trung thành, xông thẳng vào quân thù, và tàn sát

chúng nhờ khẩu Lucrèce Bor-gia thân thương anh cầm trên tay. Nhờ vậy anh đã gieo rắc sự hoảng loạn ngay giữa lòng bọn Sioux, mà lúc này đã đếm được vô số những nạn nhân. Khi nhìn thấy Buffalo Bill lao thẳng về phía mình, bọn Sioux vừa bỏ chạy vừa la vang:

- Pa-Has-Ka! Pa-has-ca!...

Đây là danh hiệu mà bọn chúng tặng cho Bill: "Vị thủ lĩnh đầu vàng", do mái tóc dài vàng hắt của anh.

Nhưng vị anh hùng của chúng ta có lẽ phải tự nhủ bản mình lên gấp mười mới có thể cứu toàn thể các binh sĩ. Bọn Sioux đã gây nên rất đông đảo nạn nhân trong số các binh sĩ mà hồi nãy đã ở trên những cỗ xe bò gãy đổ. Vung cao những bộ da đầu đâm máu, những tên ấy đang rời xa, miệng hú vang những tiếng gào chiến thắng.

Xa hơn, một cỗ xe chở khoảng hai chục binh sĩ đang lăn bánh hết tốc lực về địa điểm nguy hiểm hơn cả, lối đi nhỏ hẹp nằm giữa ngọn đồi và dòng sông. "Ra-li-oo" người lái xe gào lên trong lúc tìm đường đi qua.

Trước mặt mình, anh ta thoáng thấy một đám da đỏ đang bận tấn công những người lính khác.

"Có nên đi qua hay không, có hay không?" - anh ta tự hỏi.

Nhưng bốn đôi la đã quyết định, thế là anh ta bị lao theo đà trong cuộc chạy đua điên rồ của chúng, lúc này không có cách nào bắt chúng dừng lại được, đến nỗi chúng phóng thẳng ngay vào nhóm thổ dân da đỏ. Chiếc xe nảy bưng lên, rơi xuống rồi lại nảy lên lần nữa trên mỗi tảng đá, với mỗi đe dọa có thể bị đổ gãy bất cứ phút giây nào. Những người đàn ông cố bám víu được chút nào hay chút ấy vào thành xe, nhưng người đánh xe vẫn không hề giảm bớt tốc lực.

- Hoan hô, bọn Sioux đã không bắt nổi chúng ta dừng lại! - Một trong các xạ thủ reo hò..- Chúng ta lọt qua rồi! - Một người lính khác reo mừng.

Nhưng họ đột nhiên nín bật: một người trong số họ ngoảnh đầu lại và đã phát hiện với nỗi kinh hoàng rằng cả toán da đỏ lúc này đều đang đuổi theo bèn gót họ.

- Khốn kiếp, bọn chúng đang đuổi theo mình... Bọn mình hãy sửa soạn đón tiếp chúng cho đích đáng đi là vừa!

Chỉ trong vài giây, bọn Sioux đã bắt kịp cỗ xe lạ. Không sao có thể nhắm bắn chính xác được từ trên cỗ xe điên rồ này, vì nó không ngừng nhảy bổ lên từng chập đàng sau lũ la bất trị. Và những viên đạn bị lạc đi tứ tán, là điều chỉ càng làm tăng thêm sự giận dữ của bọn da đỏ.

"Hadree hadree - Succomee, succomee..." Tiếng gào ấy của thần

chết rền vang trong tai những người trốn chạy. Bọn Sioux chỉ còn cách có vài mét... Peter Hardley, một xạ thủ dũng cảm, quơ lấy khẩu súng lục của mình và đứng thẳng người lên; bị lắc lư vì những cú dằn xóc, anh ta khó mà giữ được thăng bằng. Nhưng anh ta chẳng còn gì để mất, và liền nổ súng! Một chiến binh bị ngã ngựa và vừa lăn dưới đất vừa la ó om sòm. Peter lại bắn nữa.

- Bắn, bắn, hãy bắn đi, giờ thì chúng đang ở gần xít kia!

Loạt đạn đã buộc bọn Sioux phải giảm tốc và trì hoãn cuộc tấn công của chúng. Chúng liền chia làm hai nhóm.

- Coi chừng, chúng sắp bao vây bọn mình đây. - Một trong các xạ thủ la lên.

- Quát mấy con la của cậu đi chứ! Sao cho bỏ với số lúa mạch mà chúng đã "ăn không ngồi rồi" của ta biết bao năm nay...

- Bọn chúng tấn công ngang hông bọn mình đây...

- Bọn mình tiêu rồi, chúng sắp bao vây chúng ta...

May thay, những mệnh lệnh rõ ràng của Peter đang níu kéo lại đôi chút sự bình tĩnh và kỷ cương trong toàn bộ cơn biến loạn này: mọi người đã bình tâm trở lại.

- Tất cả về vị trí chiến đấu, anh ta gào lên.

Nếu chúng ta phải chết, thì phải chết một cách xứng đáng, trên cương vị của người chiến binh và trong lúc phấn đấu hạ sát quân thù càng nhiều càng tốt. Như thế sẽ là bớt đi bấy nhiêu tay súng cho các chiến hữu của chúng ta.

Những tên da đỏ đầu tiên lúc này đã vượt qua cỗ xe la, và toàn thể lính tráng đều xả hết đạn được trong súng của mình vào bọn chúng! Nhưng mọi chuyện xảy ra quá nhanh đến nỗi họ không có đủ thời gian để nạp tiếp đạn vào súng.

Rất nhiều tên da đỏ đã ngã và những cái xác bất động của chúng nằm ngổn ngang trên mặt đất..Nhưng những tên Sioux khác siết chặt trở lại vòng vây chung quanh cỗ xe và bắt giữ lũ la lại.

Giờ thì không thể nào nổ súng ở cự ly quá gần thế này, và binh sĩ đành phải bảo vệ tính mạng của mình bằng những cú đâm bằng lưỡi lê và những cú đập bằng báng súng!

Bỗng nhiên, một tên da đỏ bất ngờ xông ra và giơ cao cái rìu tomahawk của hắn trên đầu Peter. Nhưng người lính nhanh nhẹn hơn và anh ta đã bắn một phát súng lục ngay giữa ngực hắn.

Trận đánh thật gian khổ, và chẳng mấy chốc đã chỉ còn lại bốn người sống sót trên cỗ xe la.

Trong một cơn hưng phấn đầy uất hận, bọn da đỏ lao lên xe để kết liễu họ. Ba xạ thủ lăn tròn trên sàn xe, trong một màn đánh giáp lá cà

tuyệt vọng với các đối thủ của họ. Peter mò tìm khẩu colt của mình, anh chợt thấy một tên da đỏ đang đe dọa anh bằng ngọn giáo của y! Chính Lucrèce Borgia đã cứu anh ta. Buffalo Bill đã phi nước đại đến nơi ba kỵ sĩ và nổ súng.

Trong giây lát, bọn da đỏ đã bị đẩy lùi.

- Chúa tôi, Peter đây mà, người lính trinh sát rú lên khi nhận ra chiến hữu của mình máu me đầm đìa. Hãy lo cho anh ta đi, Buffalo Bill ra lệnh cho ba xạ thủ. Hãy dựng tuyến phòng thủ trong cỗ xe này và hãy đợi tôi.

Với tiểu đội của mình nối gót theo sau, Bill phi nước đại đến một cỗ xe khác đang bị bủa vây bởi bọn da đỏ. Một cuộc tấn công lóe sáng những ánh chớp đã giải phóng cho những người lính Mỹ.

Đoàn người ngựa phi nước đại từ xác xe này đến xác xe khác để tổ chức việc cứu hộ những kẻ sống sót. Cuối cùng, phần chủ lực của đội ngũ đã vượt qua được và đã ở khá xa.

Nhưng ta không thể bỏ rơi những người bị thương, vì làm thế chẳng khác gì kết án tử hình cả bọn họ dưới những màn tra tấn tàn khốc. Bị cầm chân từ xa bởi súng cá nhân và các khẩu ca nô, bọn Sioux đành từ bỏ việc đuổi theo các cỗ xe la và tập hợp nhau lại dưới chân đồi để triệt hạ những người còn chưa ra khỏi cái bẫy.

- Tiểu đội, tấn công! - Buffalo Bill gào lên.

Dẫn đầu đoàn kỵ binh của mình, anh mở cuộc tập kích chống lại bọn da đỏ, vượt trội hơn về quân số cả năm sáu lần...

Đôi mắt của Red Cloud tóe lửa căm thù khi hắn nhìn thấy "Pa-Has-Ka" xông thẳng về mình.

Chàng trinh sát cũng đã nhận ra tên cầm đầu của bọn da đỏ trong toán chiến binh đang chờ tấn công đoàn kỵ binh.

Chàng trinh sát rất rành tên Red Cloud, anh biết sự gan dạ của hắn, quyết tâm của hắn và sự khôn khéo của hắn trong lúc giao tranh.

- Tiến lên nào, Brigham, chúng ta sắp sửa biết liệu cái kẻ săn da đầu góm ghiếc ấy có sáng giá hơn tay thợ săn bò rừng bison này hay không rồi đấy.

Và Buffalo Bill thúc ngựa của mình băng qua một trận mưa những mũi tên. Bất động, Red Cloud kiên nhẫn chờ đối thủ của hắn. Xung quanh họ trận đánh hung tàn đã được phát động và đang hoành hành dữ dội. Hàng trăm mũi tên bay rợp trời, trúng vào những tấm bia sống ở rải rác đó đây: hai phe đã đụng độ nhau với một sự hung bạo chưa từng thấy, những thanh gươm và những lưỡi rìu tomahawk va đập vào nhau không một phút giây ngưng nghỉ.

Buffalo Bill ném một cái nhìn sau hết về vùng thảo nguyên. Những cỗ

xe la bị trì trệ đều đã có thể tiếp tục trở lại cuộc đua ngay khi đoàn kỵ binh xen vào chắn giữa họ và bọn da đỏ. Yên tâm về số phận của họ, chàng trinh sát lao trở lại trận đánh.

- Tao với mày một chọi một, Red Cloud! -Bill rống lên.

Tên thủ lĩnh da đỏ chĩa mũi giáo và phóng nó về phía Buffalo Bill; anh đã kịp né nhờ bắt con ngựa của mình xoay vòng lại.

- Hãy chiến đấu như một người đàn ông trung thực hay là tao sẽ cho cây gậy khắc ra lửa của tao lên tiếng đấy! - Buffalo thách thức.

Thấy thế, Red Cloud buông một tiếng gào giận dữ và, trong giây lát, toàn thể các chiến binh đều giãn ra: một vòng tròn hình thành xung quanh hai đối thủ.

- Mày chọn loại vũ khí nào, hả Red Cloud?

Tên da đỏ giơ cái rìu của hắn lên.

- Ta chấp thuận. - Buffalo Bill nói.

Ai đó quăng cho anh một cái tomahawk, và anh chụp bắt ngay trên đường bay.

Trận đánh mở màn trong một sự câm lặng hoàn toàn và nặng nề.

Cuộc quyết đấu này hẳn sẽ là màn tỷ thí đầy kịch tính nhất mà những con người ấy được tham dự trong cả đời mình.

Được chặn cứng để khỏi bị trượt trên yên ngựa của mỗi người, chàng trinh sát và tên da đỏ nhìn thẳng vào mắt nhau thật lâu.

Buffalo Bill biết rằng mình bị bất lợi, bởi anh đâu có sử dụng điệu nghệ cái tomahawk bằng tên thủ lĩnh Sioux.

Thế nhưng anh có một con ngựa phi thường về tính dễ bảo và sự uyển chuyển: Brigham.

- Đi nào... anh bảo nó.

Con ngựa nhảy bổ lên và chàng trinh sát bổ cái rìu tomahawk của anh xuống. Nhưng Red Cloud chặn đỡ cú đánh dễ như trở bàn tay. Buffalo Bill liền hiểu ra ngay chiến thuật nên áp dụng. Bằng một cú đánh gót nhẹ nhàng, anh làm con Brigham xoay tròn trước khi tên da đỏ còn chưa kịp trở tay.

Tức điên lên, tên da đỏ đến lượt mình liền tấn công, hắn chồm tới người lính trinh sát với lưỡi rìu vung cao. Buffalo Bill đứng đợi một cách bình tĩnh rồi, bằng một sức ép như thường lệ, anh khiến con Brigham tạt ngang một bước qua bên hông. Cái rìu tomahawk của Red Cloud bổ vào khoảng không. Bị kéo theo bởi đà lao của mình, tên Sioux thiếu chút nữa thì bay vọt qua đầu con ngựa của hắn!

- %! Mất mi có vấn đề rồi phải không? -Buffalo Bill hỏi móc.

- Ta sẽ đập vỡ cái sọ dừa của mi! - Tên da đỏ điên cuồng gầm lên.

- Ta đang đợi mi đấy...

Tên thủ lĩnh da đỏ lại tấn công và lần này, từ phía trước mặt. Chầm chậm, Buffalo Bill dong ngựa đi nước kiệu về phía hắn và, vào phút chót, anh đột ngột giật mạnh dây cương. Brigham lồng lên, hai chân trước đập đánh túi bụi vào đầu con ngựa rừng của kẻ thù, khiến nó cũng lồng lên theo. Vừa may, Red Cloud đã kịp bám vào bờm của nó để khỏi bị ngã, nhưng cây rìu đã rơi khỏi tay hắn.

- Mi đã thuộc quyền sinh sát của ta, Buffalo Bill tuyên bố, ta có thể giết mi, nhưng ta thích đưa mi vào tù hơn: chính công lý của bọn ta sẽ bắt mi phải trả giá cho các tội ác của mi.

Anh đánh mạnh sống rìu xuống, nhằm khiến hắn ngất xỉu chứ không hề muốn đoạt mạng hắn.

Nhưng nhè ngay lúc ấy, tảng đá vừa nặng vừa bén được dùng làm lưỡi búa, đột nhiên rơi xuống!

Hóa ra tên phù thủy trước đó đã dùng kéo cửa hờ hờ những sợi dây buộc.

- Đồ hèn, Buffalo Bill gào lên, vẻ khinh miệt.

Anh đánh gót con Brigham khiến nó lồng lên. Hoảng hồn, con ngựa rừng của tên da đỏ nhảy múa và xoay tròn, trối chéo Red Cloud theo mọi hướng, khiến tên này phải cố bám chặt lấy cổ ngựa, miệng la vang những mệnh lệnh.

Tiếng la gào chiến tranh của tên thủ lĩnh như phóng thích các chiến binh. Mất phương hướng vì cuộc tấn công bất ngờ đó, các kỵ sĩ phải nổ súng để khỏi bị tàn sát. Một lần chót, Buffalo Bill thúc con chiến mã của anh xông thẳng vào con ngựa rừng của Red Cloud. Anh né tránh cái rìu mà tên này vừa quăng về mình, chụp bắt nó một cách giần dữ ngay trên đường bay và quăng nó xuống đất.

- Đây mới chỉ là một món nợ trả góp thôi, hai ta sẽ sớm gặp lại nhau, Red Cloud ạ!

Bằng một cái nhìn, anh trình sát xem cho chắc rằng các cỗ xe lúc này đều đã đi khá xa khe núi hiểm nghèo.

- Sứ mạng đã hoàn thành! Bill hô to. Hãy thôi kèn rút quân!.

Buffalo Bill

Chương 11

Hiệp định hòa bình

Vậy là chính vào ngày 16 tháng tám 1866 là ngày quân đoàn của

tướng Sawyer thoát khỏi cuộc phục kích của Red Cloud và khỏi cuộc săn đuổi của bọn Sioux nhờ lòng dũng cảm của Buffalo Bill. Việc phân đội đến Fort Laramie đã gây nên một sự thay đổi tận gốc rễ trong cách điều khiển những cuộc hành quân ở Wyoming.

Vào đầu tháng mười, Buffalo Bill đã được mời, với tư cách tham mưu, đến đại hội đồng chiến tranh họp tại Fort Laramie để quyết định phần tiếp theo của các cuộc hành quân. Vấn đề đặt ra là phải đánh thắng một quân thù mười lần vượt trội hơn về quân số mà lại có thể tái tiếp liệu cho mình về cung tên bao nhiêu tùy thích. Câu hỏi của nghị trình là: làm thế nào để an ninh ngự trị trên ba mươi lăm ngàn cây số vuông của vùng Wyoming?

- Chúng ta không có đủ người, mà cũng chẳng đủ đạn dược để lao vào một trận đánh như vậy. - Đại tướng Connor phát biểu.

Sau nhiều màn tranh cãi, Buffalo Bill đề xuất một ý tưởng thần kỳ:

- Trong những tháng sắp tới chúng ta có thể xây dựng hàng loạt những đồn lũy nhỏ dọc theo trục lộ chính. Ngay khi một đồn lũy nhỏ được xây xong, nó sẽ là cơ sở cho việc xây dựng một đồn lũy nhỏ thứ hai, và cứ thế tiếp tục. Và nếu chúng ta làm mau chóng, tổng thể các công trình xây dựng may ra sẽ được kết thúc vào mùa tuyết tan. Và Bill chỉ trên bản đồ những điểm đích xác mà các đồn lũy nhỏ sẽ phải được xây dựng.

- Như vậy, các đoàn quân xa sẽ có thể được an toàn tuyệt đối khi du hành từ đồn lũy nhỏ này đến đồn lũy nhỏ khác. Tất nhiên, chúng sẽ phải được hộ tống bởi những đội kỵ binh.

Vị đại tướng quay về phía các sĩ quan và dò hỏi họ bằng ánh mắt.

- Đề án này tôi thấy có vẻ là có giá trị đấy, Sawyer trả lời. Vậy là chỉ còn mỗi việc là nghiên cứu và tiến hành nó nữa thôi.

Và những gì đã được đề nghị thì đều được thực hiện cả: ít lâu sau, cái đầu tiên trong số các đồn lũy nhỏ đã được dựng lên ở cách Fort Laramie một trăm cây số về hướng Tây Nam.

Người ta đặt tên cho nó là Fort Fettermann, để tỏ lòng tôn kính đại úy Fettermann, người đã thai nghén ra nó.

Dần dà, các núi non và vùng đồng bằng đều bị bao phủ bởi một lớp tuyết dày, biến quang cảnh thành một hoang mạc rộng lớn trắng xóa, trên đó xuất hiện rải rác đó đây vài con bò bison hoặc nai caribou.

Tại Fort Fettermann, đoàn quân viễn chinh phân tán mỏng ra. Tướng Sawyer tiếp tục về hướng Tây, xây dựng những đồn lũy nhỏ dọc theo dòng sông La Platta, rồi dọc theo dòng Sweetwater River. Như vậy là ông ta để lại trên bước đường rong ruổi của mình các đồn Fort Casper, Fort Jeffrey, Fort MacGraw và Fort Bridger. Các đồn này sẽ

phải bảo vệ tất cả những đoàn quân xa vận chuyển quân sĩ về vùng Cali-fornia và vùng Oregon, trong phần nguy hiểm nhất của lộ trình: giữa các vách núi Thửa Đất Của Quý và các triền dốc phía Nam của dòng sông Gió Cuốn.

Trong thời gian ấy, tướng Connor hướng về miền Bắc, trong phần lãnh thổ được kiểm soát bởi Red Cloud. ông xây một đồn binh tại Mid-west, trên bờ Nam của dòng Powder River. Con-nor vượt qua dòng sông này, và, sáu chục cây số về phía Bắc, ông bắt gặp khe nước chảy siết trên sườn núi Mụ Đàn Bà Điên. Chính đây là nơi mà ta nên lo sợ những cuộc chạm trán nảy lửa. Cũng bởi thế, nhờ lao động cật lực không ngưng nghỉ, những người đàn ông đã khiến các doanh trại mọc lên nhanh và nhiều như nấm sau cơn mưa, đồn nọ cách đồn kia khoảng bốn chục cây số.

Dần dần, một vành đai những đồn lũy nhỏ vây quanh những ngọn núi cao thuộc dãy Big Horn, nơi Red Cloud trốn chui trốn nhủi trong đó.

Nhưng công việc rất gian khổ ngoài cái mệt, cái lạnh và lũ chó sói, nạn đói đôi khi hoành hành suốt nhiều ngày, thậm chí nhiều tuần ròng rã.

Và, càng khốn cực thêm nữa, những cuộc tập kích của bọn da đỏ càng gia tăng trong chuyến lộ bộ về miền Bắc ấy. Bọn Sioux đến, lạng lẽ và mau chóng, trên những đôi vọt làm bằng ruột thú vật căng trên bộ xương sườn của loài bò bi-son.

Chúng tấn công ồ ạt, nhanh như chớp, rồi rút lui ngay, thậm chí trước khi sự phòng thủ còn chưa kịp được thiết lập.

Cũng còn phải gọi nhớ đến những cuộc chinh phạt ấy, từng đẩy lùi bọn da đỏ ngang qua những ruộng đồng đã đóng băng, dưới những cơn mưa tuyết tầm tã và những trận bão tố. Một trong những cuộc chinh phạt ấy sẽ mãi mãi được khắc ghi trong ký ức mọi người. Đó là cuộc thảo phạt được điều khiển bởi tướng Connor, vào đầu tháng chạp dương lịch, chống lại dân tộc Ogallas thuộc bộ lạc của tên Gấu Xám.

Gấu Xám là em trai của Gấu Đen. Từ hồi anh và bố hắn bị giết, chính hắn là người đã nắm quyền chỉ huy bộ lạc và hắn đã thề độc là sẽ trả thù tất cả bọn người Mặt Tái - chỉ chung dân da trắng theo cách gọi của thổ dân da đỏ..Buffalo Bill đã được chọn để hướng dẫn một trăm binh sĩ của Connor truy nã Gấu Xám trong vùng núi non không thể xâm nhập ấy. Ròng rã suốt gần nửa tháng trời, chàng trinh sát không ngừng bám theo dấu vết của bọn da đỏ, mà lần nào chúng cũng né tránh lại vừa đánh vừa rút lui theo kiểu đánh du kích. Cuối

cùng, bị dồn đến chân tường tại một khe núi hẻo lánh, chúng không còn đường trốn chạy nữa. Chúng chỉ còn mỗi nước là chiến đấu, và chính là trong thế "chó cùng cắn giậu" mà các chiến binh của tên Gấu Xám lao vào các binh sĩ. Đôi mắt của đại tướng Connor ánh lên nỗi căm thù và sự quyết tâm:

ông muốn một lần dứt điểm cho rồi, diệt chủng những tên da đỏ "quỷ tha ma bắt" ấy. Quá nhiều binh sĩ đã thiệt mạng. Việc nổ súng liên tục bất tận đã thắng được bọn da đỏ trong vài phút, không còn một kẻ sống sót nào. Nhưng cơn khát máu thù của Connor vẫn chưa chấm dứt, và ông đã quyết định tiến quân về phía ngôi làng. Dọc đường đi của mình, ông phá hủy toàn bộ những chòi lá và giết hại không chút áy náy lương tâm toàn bộ các thổ dân da đỏ, không chừa một ai cả. Đàn bà lẫn trẻ con cũng vậy...

Vụ tàn sát không còn tính người này đã lưu lại những trang sử đầy ô nhục. Và tiếp theo cuộc bắn giết dã man này, vốn đi ngược lại mọi quy luật của chiến tranh, Buffalo Bill đã cắt đứt mọi quan hệ hữu nghị với Connor!

- Người lính thì phải tuân theo mọi mệnh lệnh.

- Vị đại tướng nói với vẻ quan quyền hách dịch.

Buffalo Bill quay ngoắt lại nhìn thẳng vào mắt Connor:

- Nếu vậy, thì tôi quay về Frog City đây. Kể từ hôm nay, tôi không còn là người của quân đội nữa và tôi có quyền tự do đi đâu tùy thích. Công việc mà tôi làm ở đây không còn thích hợp với tôi nữa. Đối với tôi, thổ dân da đỏ đã chẳng bao giờ là một đàn súc vật tầm thường mà ta có thể hạ thịt tùy thích!

Dù Connor đã ra sức cố giữ Bill lại nhưng vô ích, Buffalo Bill không rút lại quyết định của mình. Tuy vậy, ông đại tướng biết rằng mình không thể xem nhẹ việc làm của chàng trinh sát.

- Vậy là anh cho rằng chúng ta nên dùng những phương pháp khác với người da đỏ ư?

- Tất nhiên. Đó là người da trắng nên hành xử với nhiều công lý hơn và nhiều lòng nhân đạo hơn đối với người da đỏ, là họ chỉ nên hành động khi những băng nhóm trộm cướp lang vãng gần những đất đai săn bắn mà lại không tôn trọng các luật lệ của dân da đỏ. Và khi ấy ông sẽ đạt được một nền hòa bình bền lâu.

- Có thể là anh có lý, rốt cuộc Connor thừa nhận. Vậy là hai giải pháp được đề ra cho chúng ta hiện nay: một cuộc chiến tranh đẫm máu hay là một sự cùng tồn tại trong hòa bình. Do quy phục các luận chứng của anh, tôi chọn giải pháp thứ hai. Thế nhưng giải pháp đầu chỉ tùy thuộc mỗi chúng ta, trong khi giải pháp thứ hai lại liên lụy đến

sự ưng thuận của người da đỏ. Tôi có một sứ mạng hệ trọng cho anh đây.

Buffalo Bill mở to hai mắt.

- Đại tướng muốn nói sao?

- Sứ mạng của anh sẽ là tìm cho ra nơi mà Red Cloud ẩn náu và đề nghị với hắn một thỏa hiệp.

- Loại thỏa hiệp nào chứ? - Bill hỏi.

- Chúng ta phải có sự đảm bảo rằng các đoàn quân xa sẽ có thể đi qua trong sự an toàn tuyệt đối vùng lãnh thổ của thổ dân Sioux để đến với vùng Montana. Nếu Red Cloud nhất trí thì chúng ta sẽ ngưng mọi cuộc hành quân.

- Đây là những đảm bảo của ông?

- Lời hứa của tôi!

- Red Cloud chắc chắn sẽ đòi hỏi, những người khai hoang mở đất trong các chuyến đi ấy sẽ không tấn công họ dưới bất luận hình thức nào và nhất là sẽ không tìm cách xâm chiếm đất đai của họ.

Connor nhún vai:

- Red Cloud nên hiểu rằng hắn không có quyền chọn lựa! - ông ta sẵn giọng cự lại.

Buffalo Bill lại do dự, rồi cuối cùng thở dài nói:

- Tôi sẽ cố thử xem sao.

Vào một buổi sáng tháng chạp, Buffalo Bill khởi hành từ Fort Phil Kearney cho sứ mạng mới của anh.

Ba mươi người hợp thành đoàn hộ tống danh dự cho anh đã khoác lên bộ quân phục đẹp nhất của mỗi người, họ đã đánh bóng tất cả những gì có thể lóe sáng được, từ thanh gươm cho đến những khuy nút trên áo dài của họ. Cần phải gây ấn tượng cho dân da đỏ chứ!

Lộ trình đi ngang qua những đoạn đường đèo rất khó sườn sề, và việc tiến tới là cực kỳ gian nan.

Peter Hardley đã muốn đi theo chàng trinh sát trong cuộc hành trình này, vậy mà giờ đây anh ta lại đang tự hỏi liệu họ có bao giờ đến nơi chẳng. Trong hai tiếng đồng hồ, họ chỉ đi được vồn vẹn hai cây số! Sau khi đương đầu với gió, với cái lạnh và với những động vật hoang dã, nhóm người đã bị bất ngờ vì một trận bão tuyết trong đêm.

Buffalo Bill và các bạn đồng hành của anh được che phủ bít bùng cho ấm được chút nào hay chút ấy trong những tấm thảm yên ngựa, thế nhưng với sức mạnh của gió, những lọn tuyết vẫn len lỏi vào được tận bên dưới lớp áo quần của họ!

Chàng trinh sát cố khích lệ những người lính mệt lả bằng tất cả sức mình. Họ không thể dừng lại được, vì làm thế là quá liều lĩnh và

chẳng khác nào họ tự chôn sống mình trong tuyết vậy. Họ chẳng nhìn thấy gì ở cách xa hơn một mét và, để khỏi lạc nhau, các binh sĩ liên tục gọi tên nhau, nhờ tiếng nói, họ mới có thể dẫn đường chỉ lối cho nhau. - Thôi nào, can đảm lên chứ, Buffalo Bill cổ vũ, hồi chiều nay, tôi đã trông thấy một cái hang núi, chắc là chúng ta không còn xa chỗ ấy mấy đâu.

Bị gục ngã trước cái lạnh, một số người lết lại phía sau, bám vào yên ngựa của họ, Peter là một trong số những kẻ ấy.

- Nào! Cố thêm chút nữa, chúng ta sắp đến nơi rồi đấy!

Đúng lúc ấy, Bill cảm thấy sức nặng của Peter như bất động trên vai mình. Peter đã ngất xỉu!

Buffalo Bill, lo lắng dâng ngập cõi lòng, đảo mắt nhìn quanh. Binh sĩ hết thấy đều mệt nhoài, và không thể nào tiếp tục đi hơn nữa. Làm thế nào tìm ra được cái hang núi ấy? Cuộc tìm kiếm có nguy cơ sẽ còn kéo dài.

Hai kỵ binh khác tới lượt họ cũng bất tỉnh nhân sự.

- Hãy cho ngựa của anh em nằm xuống đi, anh liền ra lệnh. Và anh em hãy nằm xuống cạnh chúng, chúng sẽ che chắn cho anh em.

Binh sĩ tuân theo không một lời cãi vã và, ngay tức khắc, họ đã cảm thấy đỡ hơn, nhờ lũ ngựa che chắn cho họ khỏi gió và tuyết, Buffalo Bill, về phần anh, vẫn chưa đặt chân xuống đất, anh tiếp tục một mình đi kiểm chỗ trú thân và, vài giây sau, anh mất hút trong cơn bão!

Sau một chuyến cuộc bộ đầy thử thách kéo dài khoảng hai chục phút, cuối cùng anh đã phát hiện ra hang núi. Con Brigham quả cảm khi ấy cố đưa người chủ mệt mỏi của mình về với các kỵ binh. Đột nhiên, nó ngần ngại, dừng lại, bước một bước về đằng trước, rồi một bước về phía sau và lại dừng chân như cũ!

- Brigham, "em" phải tìm lại các bạn của chúng ta đi chứ.

Con ngựa lặp lại các toan tính của nó, nhưng chỉ tốn công vô ích. Nó đã lạc đường và không còn biết phải hướng về đâu nữa. Dù toán kỵ binh chỉ ở cách đấy khoảng hai trăm thước là cùng!

Toán lính bắt đầu lo lắng. Vì đã gần một tiếng rưỡi rồi từ lúc chàng trinh sát rời xa họ!

Bỗng chốc, lũ ngựa chiến bắt đầu hí vang lên.

- Bọn chúng mắc chứng gì vậy nhỉ?

Chính là con Brigham đã gọi chúng từ xa, mà các binh sĩ đã không thể nghe thấy tiếng hí gọi bầy của nó. Nhờ được hướng dẫn theo cách đó bởi bạn bè đồng loại, con chiến mã của chàng trinh sát đã mau chóng trở về đúng đường và, không mấy lâu lắc, Buffalo Bill đã

gặp lại được toán lính. Nửa giờ sau, mọi người đã ở bên nhau trong sự an toàn trong hang động. Lúc rạng đông, một tia nắng đánh thức những người đàn ông đã lạnh cóng. Ngay phía trước hang, in hằn trên nền trời là đỉnh Mây Trời, đỉnh cao nhất của dãy núi Big Horn. Mọi người đều nhìn lên phần chóp đỉnh.

- Không có cò! - Một người la lên..- Đó không phải là một tín hiệu tốt, Buffalo Bill nói, hãy chuẩn bị cho điều tệ hại nhất đi là vừa!

Trước chuyến đi, hai tù binh người Sioux đã được phóng thích để loan báo với Red Cloud về cuộc "ghé thăm" của đoàn đại biểu. Và nếu tên thủ lĩnh chấp nhận tiếp Buffalo Bill, thì đáng lý ra hắn đã phải kéo một lá cờ trắng lên đỉnh ngọn Cloud Peak, nhưng không một tín hiệu nào được nhìn thấy cả.

Bất chợt, một anh lính la lên:

- Hãy nhìn trên cao ấy...

Thật vậy, có vật gì đó lúc này đang động đậy trên ngọn Cloud Peak, đó là một mảnh giẻ trắng buộc vào một cây gậy.

- Tiến lên, Buffalo Bill hô vang, Red Cloud đang đợi chúng ta đấy.

Vậy là tên thủ lĩnh "vĩ đại" và chàng trinh sát sắp sửa một lần nữa mặt đối mặt với nhau!

Nhưng cuộc gặp gỡ lần này khác xa với lần trước, tại Thửa Đất Của Quỷ, nơi mà Red Cloud đã từ khước mọi đề nghị hòa bình. Cũng y chang Buffalo Bill và những người của anh, bọn da đỏ Sioux cũng tìm cách gây ấn tượng với các đối thủ của chúng. Các thổ dân đều mặc những bộ y phục đẹp nhất và đã tập hợp trong khu đất rộng lớn có rào giậu vây quanh toàn bộ những con ngựa rừng của chúng, tất cả đều được chải lông thật mượt và được trang sức cầu kỳ cho hợp cảnh hợp tình.

Một sự bứt rứt căng thẳng ngự trị trong ngôi làng thổ dân và, từ nơi này nơi khác, những tiếng gào hú chiến tranh đầy kích động nổ tung từng chập. Năm ngày trước hôm sứ giả tới nơi, Red Cloud đã phái những người đưa tin đi khắp lãnh thổ Bảy Lửa, tức bảy quốc gia da đỏ liên minh với nhau, với lời đòi buộc sự góp mặt của thật đông đảo các chiến binh mà từng nước có thể huy động được. Vì thế dưới chân núi Cloud Peak hiện thời đã mọc lên một bản làng khổng lồ. Trong mấy tiếng đồng hồ, quả vậy, những người vợ của các chiến binh da đỏ đã dựng lên hàng trăm, hàng trăm những cái chòi làm bằng vỏ cây và bằng da mà trong thời buổi gió rét này thì tiện nghi hơn loại lều tipis nhiều.

Khi nhìn thấy ngôi làng này còn lớn hơn bất luận một thành phố nào ở miền Tây, những người "Mặt Tái" đều dừng chân, ngạc nhiên đến

cao độ.

- Ôi! Chúa ôi! - Peter rống lên. - Hãy tưởng tượng tất cả bọn da đỏ này đều nhất loạt ủa ra tấn công chúng ta thì...

- Chúng ta đến đây cốt yếu là để điều đó đừng xảy ra mà. - Buffalo Bill nhắc nhở.

Thời gian còn lại của buổi sáng, các binh sĩ dạo chơi trong ngôi làng rộng thênh thang, có vô số những lý do để thán phục tài khéo tay và sự chăm chỉ của dân da đỏ, những kẻ chỉ sử dụng toàn vật liệu gỗ và những gì mà họ trích ra được từ loài bò bison để chế tạo vật dụng thiết yếu cho các thợ săn và các chiến binh của họ.

Rồi, thỉnh thoảng, những bộ trống làng bắt đầu khu vang, loan báo sự khai mạc của phiên họp trọng thể. Các chiến binh ngồi thành một vòng tròn mà ở trung tâm là một khoảng không gian nhỏ hẹp quy tụ các vị thủ lĩnh vĩ đại. Trong số đó có các tên Little Crow, Gấu bò lết, Tatanka - Yotanka và gã Sitting Bull lừng danh... Và đến phiên ông điều giao hòa luân chuyển qua khắp lượt giữa các vị thủ lĩnh và các vị đại biểu "Mặt Tái". Mỗi người đến phiên mình đều hít lấy một ngụm khói thuốc, và những kẻ xấu số nào chưa tập cho quen với vỏ của loại cây kinnikinnick đều khổ sở vì những cơn ho sặc sụa kéo dài. Sau những bài diễn văn dài lê thê và nảy lửa của những tên da đỏ, Buffalo Bill lên tiếng và đề cập đến điểm chủ yếu mà vì nó anh đã được cử đi.

- Những người "Mặt Tái" chỉ đơn giản muốn rằng các đoàn xe của họ có thể đi ngang qua các vùng đất mà không bị tấn công. Họ sẽ không làm điều gì ác cho dân Dakota nếu những người này không gây nguy hiểm đến tính mạng của họ.

- Làm sao tin được thứ ngôn ngữ xảo quyệt của bọn người có nước da trắng chứ?

Buffalo Bill ném một cái nhìn khinh miệt về phía Red Cloud.

- Tôi đến đây là để giải thích với các người rằng bất luận cuộc tàn sát nào cũng đều vô nghĩa và rằng ta phải cố tránh đi điều đó! Chính mi, và chỉ mỗi mình mi thôi, Red Cloud ạ, là kẻ muốn có chiến tranh, mi mong muốn dân tộc Dakota sẽ tôn mi làm vị thủ lĩnh tối cao chứ gì!

- Mi nói láo, tên Red Cloud gào lên, tất cả mọi người dân Dakota đều muốn có chiến tranh!

- Vì mi đẩy họ tới chỗ đó, mi đã lừa bịp họ, vì mi muốn trở nên nổi tiếng, giàu sang, và có thế lực. Mi khát khao danh vọng và thế lực nên để được như vậy, mi chẳng ngần ngại dẫn dắt những người của mi và nhiều người khác nữa lao vào chỗ chết!

Hai mắt Red Cloud giận tóe lửa:

- Tai không phải là kẻ thù của dân da đỏ, Buffalo Bill nói tiếp. Ta là kẻ thù của mi thôi, Red Cloud ạ. Ta đến là để thách đấu với mi. Ta muốn kết thúc cuộc tỷ thí của hai ta...

Đúng lúc ấy, Peter Hardley đứng bật dậy.

- ông điên rồi, thiếu tá ạ, tôi sẽ ngăn cản ông...

Bằng một cử chỉ quyết đoán, Buffalo Bill bắt anh ta ngồi xuống trở lại.

- Thế nào, Red Cloud, ta muốn có câu trả lời của mi!

Các vị thủ lĩnh khác đều im lặng, điếng người đi vì sửng sốt.

- Đó là biện pháp duy nhất để tránh khỏi chiến tranh, Bill nói tiếp. Red Cloud, Crazy.Horse và các vị khác tưởng mình là bất khả chiến bại, và thái độ kiêu ngạo của họ kéo theo những kẻ khác, đến chỗ diệt vong.

Các vị thủ lĩnh tiếp tục tỏ ra dăm chiêu. Khi Buffalo Bill lên tiếng trở lại, những lời lẽ của anh dội vang giữa một sự tĩnh lặng nặng nề:

- Red Cloud, hỡi vị thủ lĩnh các bộ lạc của dân tộc Dakota! Ta kêu gọi đến sự phán xử của Manabozho!

Nghe những lời này, bọn Sioux đều nhất loạt "ồ" lên một tiếng than lớn. Vì, theo tín ngưỡng của họ, Manabozho là vị trung gian giữa đức Manitou, Thần Linh vĩ đại, và loài người. Chính qua Ngài mà Thượng Đế tối cao tỏ bày các ý nguyện của Trời, và chính Ngài là đáng xui khiến mọi hoạt động của loài người, những kẻ mà Ngài có thể ban cho một phần nào những quyền năng siêu phàm của Ngài. Duy chỉ những chiến binh nào có một lòng dũng cảm siêu quần bạt chúng mới có thể đòi hỏi sự phán xử của Manabozho.

- Trước tối nay, bộ da đầu của mi sẽ được treo ở thất lừng của ta, cuối cùng Red Cloud đáp lại, ta nhận cuộc quyết đấu và mi sẽ thấy rằng đáng Thần Linh Vĩ Đại không bỏ rơi dân tộc Dakota.

Little Crow, vị tù trưởng kỳ cựu nhất trong số các vị tù trưởng, kết thúc cuộc tranh cãi và nhắc nhở Buffalo Bill các quy luật phán xử của Manabozho.

- Anh sẽ phải chiến đấu cho đến khi chết mới thôi. Tất cả mọi thứ khí giới và mọi mưu mẹo đều được cho phép, và không một đòn nào bị cấm cả. Red Cloud, kẻ mà anh đã thách đấu, có quyền xuất phát trước tiên, và anh ta muốn đi đâu thì đi.

Được các chiến binh của hân tiếp tay, tên thủ lĩnh Sioux khẩn trương chuẩn bị. Hân lấy một khẩu súng cạc bin và một cây cung. Nơi thất lừng, hân giắt vào đây cái rìu tomahawk của mình và một con dao bầu rộng bản. Rồi hân lấy tấm lá chắn nhỏ có mang biểu tượng vật tổ của hân - một con mãng xà có đầu chim đại bàng - nhảy lên con ngựa rừng của mình và biến mất vào hang núi phủ đầy tuyết

trắng!

- Đến lượt anh đấy, Pa-Has-Ka, - Litte Crow ra lệnh.

Buffalo Bill chạy đến con ngựa của mình và nhảy phóc lên yên. Và cả anh cũng biến mất hút.

Chốc lát sau, anh đã đi khá xa và hướng thẳng đến một mê lộ đầy những hang núi, những khe rãnh sâu hoắm, những bờ núi phẳng vừa hẹp vừa bị phủ đầy băng giá. Bill luôn cảnh giác đề phòng, tay cầm khẩu cạc bin và ngón tay đã đặt sẵn nơi cò súng, sẵn sàng nhả đạn. Bill cảm nhận sự có mặt của Red Cloud đang gần anh, nhưng là ở đâu cơ chứ? Những dấu chân còn lại dẫn chàng trinh sát về một gò đất đã bị tuyết phủ trắng xóa..Bỗng, một vật gì đó đang lấp lánh trên nền tuyết, Buffalo thúc con Brigham, đưa nó quay sang bên phải: một tiếng nổ dội vang hầu như cùng lúc ấy, và một viên đạn làm tung bay một đám mây tuyết chỉ cách vài phân chỗ Buffalo Bill đang đứng. Một tiếng nổ thứ hai, rồi thứ ba và, hàng loạt những đầu đạn xé gió bay phớt qua đầu Bill, khiến anh vội vàng lao nhanh tìm chỗ trú ẩn. Và, khi đi vòng quanh ngọn đồi tuyết phủ một cách thận trọng, Buffalo Bill rốt cuộc đã phát hiện ra kẻ thù của mình. Anh bắn, nhưng kỳ lạ quá viên đạn lại đi trật tám bia sống, và tên da đỏ vội bỏ chạy trên con ngựa lùn của hắn, bụng võng xuống tận đất.

- Hãy bắt kịp nó nào, Brigham!

Con ngựa quả cảm mạo hiểm trên triền dốc đóng băng của ngọn đồi, với sự thận trọng, nó đặt hai chân trước xuống. Thành linh, Brigham bị trượt và ngã khụy. Nhờ phản xạ, Buffalo Bill bay chồm người qua cổ ngựa, rơi xuống cách đó mấy thước và lăn vòng vòng xuống tận chân triền dốc! Bởi tuyết lở, cả con Brigham cũng ngã lăn xuống hầu như ngay trên người của Bill, miệng nó hí vang trời vì đau đớn!

- Anh bạn bị gãy chân rồi ư? Rõ khổ cho anh bạn!

Nhưng con ngựa đã chỗi dậy, nó chỉ hơi bị choáng váng thôi.

Giờ đây, Buffalo Bill càng thận trọng gấp bội.

Đúng lúc ấy, lại thêm một tiếng súng nổ xuất phát từ trên cao! Cái mũ của Bill bay lên không trung và, trước khi tên da đỏ kịp nổ súng tiếp theo, chàng trinh sát đã lao mình ra sau nấp vào một bụi cây. Một viên đạn lại xé gió, nó chỉ trật mục tiêu cách đó khoảng một thước. Sự yên lặng lại bao trùm. Tên da đỏ chỉ còn lại năm viên đạn, và hắn phải giữ chúng lại đề phòng khi kẻ thù của hắn xuất đầu lộ diện trở lại.

"Mình không thể làm gì được nếu năm viên đạn ấy chưa được bắn ra... à, mình có sáng kiến này", Buffalo Bill nghĩ thầm.

Chàng gỡ từ dây lưng của mình một miếng vải đỏ và buộc nó vào

nòng khẩu cạc bin của mình. Sau đó, chàng làm cho nó ló ra bên trên các bụi cây. Tên da đỏ đã rơi vào cái bẫy và liền nổ súng. Lại một viên đạn nữa uổng phí! Bây giờ hắn chỉ còn lại bốn viên nữa thôi. Bill bò lết tới tận mép bụi rậm, sau đó anh đứng vùng lên, rồi tạt ngang qua một bên trong lúc kê súng lên vai.

Một phát súng nữa dội vang! Viên đạn của Red Cloud chui tọt vào trong tuyết. Tên da đỏ lại bị mắc lừa thêm một viên đạn, nhưng lần này, viên đạn đã sém trúng vào mục tiêu.

"Còn ba viên, trong số đó chỉ cần một viên thôi cũng đủ để đưa mình về châu ông bà rồi!" Buffalo Bill thầm nghĩ.

Đúng lúc này, anh chợt nhận thấy vật gì đó đang nhúc nhích trong một bụi cây! Phải rồi! Đó là một chú thỏ rừng, lông nó trắng toát. Hốt hoảng, nó đã nằm bẹp dí trong cụm cây thạch thảo.

- Ta rất ân hận, thỏ con ơi, nhưng may là cơ may duy nhất của ta! Buffalo Bill túm bắt lấy chân con vật và tìm một địa điểm thuận lợi chàng thả nó ra. Con thỏ rừng bật mạnh một cú, và co giò chạy hết tốc lực. Ba phát súng liên tiếp đã ghim trúng ngay ngực nó. Đến phát thứ ba, Bill lao nhanh ra khỏi bụi cây và chạy về phía gò đất, nhưng, một lần nữa, Red Cloud đã tẩu thoát!

Chàng gọi Brigham về bằng cách huýt sáo và lại tiếp tục cuộc truy sát. Xa xa, chàng thấy con ngựa rừng màu đen của kẻ thù, tên da đỏ chắc chắn vẫn chưa đi xa. Có thể hắn đã núp trốn đâu đó trong các hang núi. Đến lượt mình, Buffalo Bill đi sâu vào một khe núi lọt giữa những vách đá dựng đứng cao độ bốn mươi mét. Anh biết rằng bất cứ lúc nào một mũi tên cũng có thể ghim trúng mình! Nhưng không gì còn có thể bắt anh dừng lại được và anh bắt đầu leo lên vách đá trơn trượt để rồi cuối cùng đến được ngay đúng chỗ tên Red Cloud. Đến lưng chừng triền dốc, người bạn của chúng ta thành linh thấy hắn xuất hiện trên đỉnh vách đá và đang giương cung xuống. Trong nháy mắt, bất chấp tư thế khó chịu của mình, Buffalo Bill lập tức nổ súng, ngăn tên da đỏ kịp chỉnh lại đường tên bắn.

- May sẽ chết. - Red Cloud gào lên.

- Nào! Hãy chường mặt ra đi chứ, dám không hả!

Khoảng mười lăm phút sau, Bill rút cuộc đã lên tới đỉnh. Không bỏ lỡ một giây nào, chàng nạp tiếp đạn vào khẩu cạc-bin của mình. Rồi anh nhảy xuống một bờ núi phẳng, nhưng một mũi tên đã rít lên bên tai anh. Bill nhào người nằm sát xuống đất, khẩu colt vẫn nằm trong tay và, thêm lần nữa, tên da đỏ lại tẩu thoát.

Giờ đây, hai đối thủ đều đang ở trên một mặt phẳng hình vòng cung, dài năm trăm mét và rộng vào khoảng một trăm mét; nó trông xuống

một vực sâu và một mặt dựa lưng vào vách núi thẳng đứng của ngọn Cloud Peak. Tên da đỏ đã bị buộc phải ẩn náu sau một bức tường tuyết.

Buffalo Bill muốn kết liễu hắn cho xong vì thế chàng bắn một phát vào đầu, tuyết bay tung tóe, rồi chàng bắn thêm một phát và một phát nữa, khiến bức tường tuyết đổ sập xuống khác nào một tòa lâu đài xây bằng những lá bài tây. Red Cloud lúc này phải nằm bẹp xuống để khỏi bị trúng đạn, nhưng những viên đạn rít càng lúc càng gần hắn hơn. Cuồng cuồng, hắn chỗi dậy và cố bỏ chạy lần nữa. Nhưng lần này, bức tường thành của ngọn Cloud Peak đã chặn ngang đường hắn!

- Giết ta đi, Pa-Has-Ka, Manabozho đã quyết định như vậy, hãy giết ta đi, bằng không sự phục thù của ta sẽ rất ư khủng khiếp!

- Ta đâu có sợ mi. - Buffalo Bill vừa nói vừa quăng khẩu cạc bin xuống đất. Sau đó, anh xông thẳng đến tên da đỏ.

- Một chọi một, tay không, như những người đàn ông...

Tên da đỏ giận dữ lao vào người đàn ông da trắng!

Trong lúc ấy, ở làng, các thổ dân đã ngừng cầu khẩn đức Manitou Vĩ đại. Châm chậm, màn đêm bắt đầu buông rủ. Bất chợt, một giọng nói vang lên:

- Naw! Ay naw!... Có người nào đó kia!...

Không một ai nhúc nhích nữa: tất cả đều chờ đợi trong sự thấp thỏm hy vọng. Trong bóng tối lúc ấy hiện ra một bóng người thoạt đầu còn mờ mờ lung mờ ảo...

- Red Cloud!

Toàn thể các thổ dân Sioux vùng chỗi dậy và rú lên vì mừng rỡ. Tên da đỏ tiến tới bằng những bước loạng choạng, máu tuôn ra rất nhiều từ những vết thương.

- Thiếu tá đã hy sinh rồi, Peter thì thềm, thất kinh hồn vía.

Đúng lúc ấy, đến lượt Buffalo Bill thoát ra khỏi bóng tối. Cả anh cũng đã mệt lả và cũng mang nhiều thương tích, quần áo anh rách toạc và be bét máu. Bill dừng bước tại trung tâm vòng tròn, tay nắm chặt thanh gươm của mình với mũi gươm cắm vào lưng Red Cloud.

- Nghe đây, hỡi những người anh em da đỏ của ta, chiến tranh sẽ không xảy ra, Buffalo Bill nói bằng một giọng dứt quăng. Red Cloud đã đưa ra lời hứa đó, không một điều ác nào sẽ còn được gây ra cho những người đi khai hoang mở đất nữa. Còn tôi, Pa-Has-Ka, ta cũng cố gắng cho các bạn lời hứa của ta rằng toàn bộ các đồn lũy nhỏ của chúng tôi sẽ được phá hủy hết!...

Vậy là, chiến tranh đã chấm dứt như thế đó.

Toàn bộ các đồn lũy nhỏ đều đã san thành bình địa, y như lời hứa của Buffalo Bill. Thế nhưng, thỉnh thoảng, những vụ xung đột vẫn còn nổ ra, do những băng nhóm thổ dân khát máu hoặc do những kẻ đi khai hoang khát khao chiếm lấy những vùng đất mới.

Dù có thể nào đi chăng nữa, Red Cloud vẫn tôn trọng một cách trung thành hiệp ước của hắn. Và chính người da trắng là những kẻ sẽ vi phạm hiệp ước đó, vào năm 1876, do đó gây nên cuộc nổi loạn của dân da đỏ Sioux do tên Crazy Horse và tên Sitting Bull cầm đầu.

Nhưng vị tù trưởng của dân tộc Oglalas sẽ quyết từ chối đào cái rìu chiến tranh lên, trung thành với lời hứa đã được công bố mười năm trước đó với chàng Pa-Has-Ka!.

Buffalo Bill

Chương 12

Một gã Ned Butline bá vợ

Mỗi lần một trong các sứ mạng của anh kết thúc, Buffalo Bill đều rơi vào trạng thái trầm cảm suốt mấy ngày liền: anh đâu có gì để làm và vì vậy cậu cứ đi đi lại lại suốt ngày như một con sư tử bị nhốt trong cũi sắt vậy. Và thế là, Bill phải làm việc gì đó để chống lại sự nhàn nhã và nỗi chán chường đang khiến mình trở nên tiêu tụy dần, anh đã quyết định xây một ngôi nhà nhỏ và đón những người thân của anh đến ở cùng: Louisa vợ anh, Arta con gái anh, và Helen em gái anh. Vì vậy anh liền bắt tay ngay vào việc. Nhưng rồi một buổi sáng nọ, người giao liên đem đến cho anh một thông điệp của đại tướng Sheridan, hỏi xem anh có chấp nhận việc hướng dẫn một toán những nhân vật quan trọng tham gia một chuyến săn bắn giải trí hay không. Mọi chuyện đều phải thật hoàn hảo, cho đến những chi tiết dù nhỏ nhất.

Bill đã khoác lên mình bộ lễ phục: bộ cánh mới toanh bằng da dê trắng, một cái áo sơ mi màu đỏ chói có cần ngọc trai và cái mũ Stetson rộng vành của anh. Ngồi trên lưng chú ngựa trắng của mình, Bill trông giống vị thần Nhân Mã Centaure đầu người mình ngựa. Với một đoàn hộ tống gồm một trăm con ngựa, các thợ săn bắt đầu lên đường: cuộc săn phải kéo dài suốt một tuần lễ. Tối đến, họ cắm trại bên một dòng suối, và các bữa ăn đều diễn ra trong tiếng đàn ghita. Trong đám các nhân vật được mời có Gordon Bennet, ký giả của tờ

New York Herald.

Một đêm nọ, ông ta gọi chuyện với Buffalo Bill.

- Tại sao anh không đến thăm chúng tôi ở New York nhỉ? Tôi cá với anh là anh sẽ gây chấn động tại đó cho xem.

- ông tử tế lắm, ông Bennet ạ, nhưng tôi thích ở lại nơi mà tôi luôn cảm thấy hạnh phúc, đó chính là nơi đây đây!

- Dù sao thì anh cũng nên để tâm suy nghĩ cho kỹ. Anh biết cho rằng tôi không phải là loại người dễ chấp nhận một tiếng "không" cho câu trả lời đâu nhé. - Bennet nói thêm với một nụ cười tươi rói.

Cuộc săn bắn là một thành công thực sự, Buffalo Bill đã nhận được những quà tặng đắt giá để cảm tạ cho những ngày hết sức tuyệt vời ấy. Và có rất nhiều nhân vật đã mời mọc anh quá bộ qua miền Đông.

- Chúng tôi đã trải qua một cuộc săn bắn rất tuyệt nhờ có đại tướng Sheridan và nhờ có Buffalo Bill. - Các vị khách mời nói trong lúc chia tay với niềm tiếc nuối.. "Còn bây giờ thì thế nào nhỉ?" Bill tự hỏi.

Rồi, một ngày kia, lúc đang từ xe lửa bước xuống, một người đàn ông với vẻ hơi trịnh trọng tự giới thiệu đã gặp Bill tại nhà riêng của gia đình Cody và xin được nói chuyện với anh.

- Tôi là nhà văn và là trung tá E.B.C. Judson, nhưng tôi được biết đến nhiều hơn dưới danh xưng Ned Butline. - Nhân vật kỳ lạ nọ tự giới thiệu.

Là tác giả của nhiều kịch bản sân khấu, Ned Butline đã có được một tiếng tăm nhất định trong cả nước. Bill nhìn người đàn ông nhỏ con ấy mà trong lòng không khỏi cảm thấy ít nhiều thích thú. Tấm áo choàng của ông ta có gắn đầy những huy chương sáng bóng và những kỷ niệm chương của nhiều hiệp hội khác nhau.

- Hầu hết những truyện mà tôi đã viết đều nói về biển; nhưng nay thì tôi đã chán ngấy đại dương rồi, tôi muốn trải rộng ra những mảng đề tài mới khiến người ta say mê. Cái mà tôi cần có hiện nay, đó là một người hùng cỡ như Daniel Bonne, hoặc Davy Crockett, nhưng họ đều đã qua đời, mà tôi thì lại muốn một người hùng đang hiện hữu kia. Thế là tôi đã nghĩ đến anh, thiên hạ đã nói với tôi rất nhiều về các cuộc giao tranh giữa anh chống lại các thổ dân da đỏ, về những chuyến tung hoành trên lưng ngựa của anh ngang qua vùng đồng bằng. Đúng là những cuộc phiêu lưu tuyệt diệu. Dư sức để lấp đầy một quyển sách!

Buffalo Bill đang lắng nghe với sự quan tâm và biểu thị sự đồng tình của mình: cuộc phiêu lưu mới trong lãnh vực văn học, lần này tỏ ra hấp dẫn anh rất nhiều.

Suốt bao ngày rỗng rã, Bill thuật lại những cuộc phiêu lưu vô cùng

gây cản và đầy hiểm nguy của mình: chúng sẽ được dùng làm bộ phóng cho trí tưởng tượng phong phú của ông nhà văn. Ông này chưa gì đã chọn sẵn tựa đề cho cuốn sách mới của ông: Buffalo Bill, chúa tể biên cương, và ông dự định sẽ in ra thật nhiều ấn bản. Điều đó cũng có nghĩa là, lúc cuốn sách được phát hành, Bill Cody đã đi vào huyền thoại và tên tuổi của anh bắt đầu được biết đến trên toàn thế giới.

Louisa, về phần mình, cô chẳng quan tâm đến cái huyền thoại đang vây quanh Bill, nàng cảm thấy lẻ loi đơn độc, bởi Bill tiếp tục bỏ đi, suốt nhiều ngày ròng rã trên lưng ngựa. Tuy vậy, cuộc sống vẫn tiếp diễn, và một biến cố điểm phúc chẳng mấy chốc sẽ được loan báo tại nhà của cặp Cody. Quả không sai, ít lâu sau, Louisa đã hạ sinh một em bé kha khá khinh dễ thương.

- Con trai anh đấy, nàng tỏ vẻ với niềm tự hào đầy tình mẫu tử. Chúng ta sẽ đặt tên nó thế nào nhỉ?

Bill nghĩ ngợi một lát trong lúc nhìn đứa bé sơ sinh với niềm xúc động.

- Em nghĩ sao về cái tên Kit, như Kit Karson ấy mà? Nghe cũng kêu đấy chứ, phải không? - Kit, hay đấy, em đồng ý. - Louisa đáp.

Bill thề với lòng rằng sẽ ở bên cạnh và giáo dục con trai mình nhiều hơn là anh đã từng làm với đứa con gái của anh: ngay khi thằng bé đến cái tuổi biết bắn súng, anh sẽ dạy nó cách sử dụng thuần thục một khẩu colt.

Ít lâu sau ngày sinh thằng bé, Bill được mời tới nhà vị đại tướng của doanh trại Fort Hays:

đã có những vụ trộm vặt vãnh thường xảy ra trong vùng đó, mà không có ai để xử tội bọn trộm cắp.

- Tôi đã nghĩ ngay đến anh. Một chức quan tòa hòa giải, anh đồng ý chứ? - ông đại tướng đề nghị.

- Tôi ư? Nhưng tôi đâu có một khái niệm nào về pháp luật... mà cũng chẳng có tư cách để làm việc đó nữa!

- Tôi hoàn toàn tin rằng anh sẽ có thể dễ dàng xoay sở thôi. Vả lại, chúng tôi sẽ cung cấp cho anh các sách luật về những đạo luật hình sự tố tụng và những đạo luật của vùng Nebraska, anh chỉ cần nghiên cứu chúng là đầu vào đấy ngay ấy mà.

Buffalo Bill cuối cùng đành nhận lời đề nghị của ông đại tướng và với thời gian qua mau, anh đã chứng minh, mình là một thẩm phán hoàn toàn có đủ năng lực, với một phương thức đôi khi rất độc đáo để làm cho pháp luật được mọi người tôn trọng. Chẳng hạn, một lần, một người đàn ông trẻ đến gặp anh để nhờ anh tổ chức lễ thành hôn cho

anh ta. Nhưng Bill không hề có may mắn khái niệm nào dù nhỏ nhất về cách thức hợp pháp để tiến hành các thủ tục kết hôn.

Chàng liền tìm đến căn hộ nơi mà nghi lễ sẽ được diễn ra tại đó. Và giờ đây chàng đang đứng trước mặt đôi vợ chồng tương lai, hơi lúng túng, nhưng kiên quyết một cách sắt đá đóng trọn vai trò được giao phó cho mình. Nhìn thẳng vào mắt người thanh niên, Bill hỏi anh ta:

- Anh có chấp nhận lấy người phụ nữ trẻ này làm vợ hợp pháp, nhận nâng đỡ nàng và yêu thương nàng suốt đời anh không?

- Có, tôi muốn thế. - Người đàn ông trả lời.

Sau đó, quay sang cô gái:

- Còn chị, chàng nói tiếp bằng một giọng long trọng, chị có chấp nhận lấy làm chồng hợp pháp người đàn ông hiện có mặt ở đây, nhận tôn trọng anh ta và yêu thương anh ta suốt cả cuộc đời của chị không?

- Tôi cũng muốn thế ạ.

Bill liền kết thúc nghi lễ bằng một công thức, mà cho đến tận ngày ấy, chưa hề tồn tại trong một bộ luật nào, bất kể là luật gì:

- Giờ đây, anh chị đã được kết hợp nên một, anh chị nay đã thành chồng thành vợ, nhân danh Thượng Đế và nhân danh Buffalo Bill!

Cầu mong cuộc sống của anh chị sẽ dài lâu và thịnh vượng. Amen!

Liên đội 3 kỵ binh, được chỉ huy bởi tướng Reynolds, giờ đây đã thay thế cho liên đội 5 tại Fort MC Pherson. Nó bao gồm những tay thợ săn tinh nhuệ không chệ vào đâu được, đã gây được một tiếng tăm vang dội trong suốt quá trình những cuộc thảo phạt của họ ở vùng Arizona.

Họ đã tham gia những cuộc hành quân thanh trừng với Buffalo Bill dẫn đầu, được trợ lý bởi Omahundra, một người đàn ông nhỏ con với mái tóc đen đã từng làm việc cạnh chàng trong thời kỳ nội chiến, dưới danh hiệu Texas Jack.

Lần theo dấu vết những tên da đỏ nổi loạn, cuối cùng họ đã tìm được bọn chúng tại vùng Nebraska, ở Platta River. Vấn đề là phải phong tỏa các lán trại của bọn chúng. Sáu người của Bill khi lại gần đó, anh nhận ra ngay là quân thù của mình rất đông. Vì vậy cậu cần phải tấn công nhờ yếu tố bất ngờ thôi.

- Ta hãy tiến tới một cách thận trọng. - Bill dặn dò.

- Chúng tôi sẽ theo anh. - Texas Jack cam đoan với chàng.

- Vậy thì, xung phong!

Không hỏi han gì nhau nữa, những người đàn ông xông thẳng vào giữa các lán trại.

Bị một vố bất ngờ, những tên Sioux nổi loạn không kịp chống trả, chúng phóng về phía bầy ngựa của chúng đang gặm cỏ ở bờ bên kia

con sông. Từ xa, những tên khác đã trông thấy sự xuất hiện của những người da trắng, lập tức đến cứu nguy cho đồng bọn. Buffalo Bill đuổi theo chúng, cũng vượt qua sông và lao mình vào giữa bọn chúng. Những mũi tên bay rào rào như mưa, bọn da đỏ vung cao những cây rìu tomahawk của chúng. Chỉ mỗi mình con Brigham là chịu bơi qua sông, những con ngựa khác đều nhất quyết từ chối không chịu nhúng chân vào nước.

- Xuống ngựa đi, Bill gào lên, và hãy lại đây với tôi nào!

Trong lúc gào lên như vậy, chàng thấy mình bị vây quanh bởi bọn da đỏ. Bỗng nhiên, chàng cảm thấy đau nhói ở đầu. Máu chảy tràn vào mắt, làm chàng trở nên đui mù trong chốc lát.

Không buồn để ý đến vết thương, chàng lau mặt và lập tức đuổi theo kẻ tấn công mình: chàng đã bắt kịp hắn và đập vỡ sọ hắn! Một số tên da đỏ bỏ chạy về hướng thượng nguồn, số khác núp trốn sau các bụi rậm để khỏi bị phát hiện.

- Trận đánh đã kết thúc, Buffalo Bill hô hào, giờ ta hãy quay về thôi. Vì chiến công này, Bill đã được thưởng huân chương anh dũng bội tinh, một trong những huân chương danh dự cao quý nhất vào thời đó.

Năm 1872, các cử tri thuộc vùng Nebraska đã chọn Buffalo Bill, công dân được mọi người ưu ái, để tại chức ở Phòng dân biểu. Chính kể từ hôm ấy mà tên của chàng bắt đầu đứng phía trước với danh hiệu "Ngài".

Bất chấp công việc đa đoan, Buffalo Bill vẫn chuyên lo việc hòa giải người da trắng với dân da đỏ, để tưởng nhớ thân sinh của chàng đã đấu tranh và đã hy sinh cho những kẻ yếu và những kẻ bị áp bức. Và nhờ lòng quảng đại của chàng, nhờ uy tín sẵn có và nhờ vào chính danh dự của mình, chàng đã tranh thủ được sự tín nhiệm và lòng ngưỡng mộ của đông đảo các thủ lãnh lớn của dân da đỏ, vốn là điều rất hi hữu.

Lúc Bill trở về nhà mình, vào mùa hè năm ấy, một hậu duệ thứ ba đã được sinh ra: đó là Orra, một đứa con gái xinh như mộng. Gia đình lúc này sống tại miền Bắc Plata, nơi Buffalo Bill đã xây cho những người thân của mình một căn biệt thự tiện nghi và chàng đặt tên là "Nhà nghỉ của chàng lính trinh sát".

Một hôm, lúc đang nhìn qua cửa sổ, chàng thấy ở chuồng ngựa một thằng bé khoảng mười tuổi đang mở dây cho con Brigham quả cảm. Thắc mắc, Bill vội vàng đến gặp nó. Thằng bé liền tiến về phía anh, một cách khiêm tốn, chìa những sợi dây cương của con ngựa ra cho ông chủ, nhưng không một thanh âm nào lọt ra được từ cuống họng

đã cứng đờ vì xúc động của nó.

Cuối cùng, khi hoàn hồn lại rồi, nó áp úng:

- Thừa chú Buffalo Bill, xin chú đừng cho rằng cháu muốn bắt trộm con ngựa của chú đâu, ngay cả mượn cũng không phải luôn. Và cháu lại càng không muốn làm tổn thương nó ạ. Chỉ là cháu muốn lại gần người bạn đồng hành bất khả ly thân của chú thôi, muốn đung vào những sợi dây cương mà chính chú đã thường xuyên cầm trong tay, chú là người đàn ông tuyệt vời nhất trên trái đất và là vị anh hùng của cháu đấy ạ.

- Cháu tên là gì, hả cháu bé?

- Dạ, là Johnny Baker ạ, và cháu khâm phục chú hơn bất cứ ai trên đời này. - Nó nói thêm mà mặt mũi đỏ bừng.

Buffalo Bill ở lại với thằng bé rất lâu và kể cho nó nghe một vài cuộc trong số bao nhiêu cuộc phiêu lưu kỳ thú của chàng. Rồi chàng tạm biệt người bạn bé nhỏ của mình và nhảy phốc lên yên để đi đến chốn tỉnh thành. Dọc đường, chàng nhớ lại những lời nói của thằng bé. Chàng liên tục nhủ rằng mình có khả năng và có bổn phận làm cho những người khác cảm nhận được nỗi đam mê đem lại sức sống cho thằng Johnny Baker ấy. Một ý kiến nảy mầm trong đầu óc chàng: hay là anh sẽ giới thiệu với hàng ngàn người một màn biểu diễn quy mô về chủ đề Miền Viễn Tây xem sao?

Rất nhiều chuyện đã xảy ra từ thời thơ ấu của Bill tại vùng Iowa: chuyến đi về miền Tây, những cuộc chạm trán với các thổ dân da đỏ, những cuộc săn bắn kỳ ảo lũ bò bison; cả cuộc nội chiến nữa, và quân đội, nơi mà đại tướng Sheridan đã gọi chàng là Trinh sát trưởng của Liên đội 5 kỵ binh... Biết bao biến cố hiện lên trong đầu óc chàng.

- Màn trình diễn ấy sẽ là tuyệt vời biết bao, khi mà nó sẽ ra mắt khán giả vào một ngày kia!

Mai sau.

Sắp rồi đấy chứ!.

Buffalo Bill

Chương 13

Khi thẩm phán tòa hòa giải trở thành diễn viên!

Đúng như ông ta đã hình dung từ trước, Ned Butline gặt hái một

thành công mỹ mãn với bài tường thuật về cuộc đời của Buffalo Bill, gồm tám mươi tập xuất hiện đều đặn, tuần này sang tuần khác, trên tờ New York Weekly. Bộ tiểu sử kỳ này sắp sửa được chuyển thể sang sân khấu, và chính nhờ thế mà Buffalo Bill, chúa tể biên cương được đưa lên Bowery Theater (nhà hát Bowery). Đạo diễn đã gửi Buffalo Bill giấy mời hạng nhất, dành cho chàng một chỗ ngồi danh dự trong một khán đài riêng. Bill chấp nhận lời mời ấy với niềm thích thú. Ẩn mình trong không gian mờ ảo, anh mỉm cười khi nhìn thấy diễn ra trước mắt mình thiên anh hùng ca về những cuộc phiêu lưu của chính mình. Rồi, bất thần, chàng cảm thấy mình trở thành cái bia nhắm của mọi ánh mắt. Và Bill, kể mà suốt quá trình cuộc sống sôi động của mình, chưa từng biết sợ là gì, anh bắt đầu đổ mồ hôi tía tai dữ dội khi, tất cả cử tọa - đứng lên rần rần, bắt đầu nhất loạt hô từng chap đều đặn:

- Buffalo Bill, diễn văn, đọc diễn văn đi!

Các nhà tổ chức buộc lòng phải ngưng ngang màn trình diễn. Ned Butline bước đến khán đài riêng của Buffalo Bill và mời chàng lên sân khấu để lên tiếng phát biểu:

- Hãy cho tôi một đạo quân ô hợp thổ dân da đỏ Sioux, hoặc tất cả những gì ông muốn, nhưng chuyện này thì dừng. - Bill rên rỉ.

- Hãy nói điều gì với họ đi chứ, Butline cố nài, sự cuồng nhiệt của họ mạnh mẽ đến nỗi có thể phá hỏng toàn bộ ghế ngồi và leo cả lên trên đây hòng nhìn thấy mặt anh cho rõ hơn đấy.

Dĩ nhiên, Buffalo Bill đâu hề muốn có cảnh tan hoang như thế trong thâm tâm mình. Hai chân run bắn lên, mặt mày thì tái mét hơn cả thàn chết, anh đành để mặc cho người ta dẫn dắt anh đến trước ánh đèn màu chiếu rọi, nhưng mãi rất lâu, chàng không sao thoát nỗi lờ lờ nào! Cuối cùng, chàng cũng trấn tĩnh lại và, húng hắng ho cốt để thông giọng, thế rồi anh lên tiếng:

- Các bạn thân mến, tôi rất sung sướng và cảm động vì thấy các bạn đến đây tối nay đông đảo thế này. Tôi hy vọng các bạn sẽ thích thú với vở kịch đang được giới thiệu và tôi xin hết lòng cảm tạ vì sự đón nhận này của các bạn.

Xin thân chào các bạn! Và đó là tất cả những gì Bill có thể thốt lên được.

Những giọt mồ hôi ánh lên lấm tấm trên trán anh.

- Thật là tệ hại còn hơn cả khi giả như tôi phải chạm trán với những tên da đỏ nguy hiểm nhất hoặc khi tôi phải hạ một con bò rừng bison hoang dã nhất trên vùng thảo nguyên nữa ấy chứ.

- Anh buột miệng thốt ra.

Lúc này, công chúng cuồng nhiệt vỗ tay tán thưởng, sau khi đã giữ yên lặng một cách hầu như kính cẩn trong lúc chàng phát biểu. Kể từ ngày ấy, Ned Butline không ngừng gửi đến Bill vô số thư từ với mong muốn thuyết phục Bill nhận đóng vai của chính anh trên sân khấu.

Thậm chí ông ta còn hứa sẽ dẫn đến khoảng hai mươi thổ dân da đỏ thứ thiệt để hoạt cảnh diễn ra sẽ mang tính trung thực và tự nhiên hơn.

Louisa đã từ lâu vẫn mơ ước được đến sống tại thành phố, nên cũng hứa theo thuyết phục chồng mình.

- Công việc của anh hầu như đã kết thúc ở vùng đồng bằng rồi còn gì. Việc săn bắn cũng đâu còn gì là hứng thú cơ chứ, còn bọn da đỏ từ lâu đã chẳng còn là mối đe dọa cho người da trắng nữa. Hãy nghĩ đến mẹ con em, gia đình của anh, và hãy chấp nhận kế hoạch ấy đi, anh nhé.

Bill ngẫm nghĩ: anh thừa rõ là mức lương năm trăm đô la một tháng là rất đáng kể đối với những người thân của anh. Các con anh sẽ chẳng thiếu thốn gì cả, và chàng sẽ có thể gửi chúng vào học tại những trường dạy giỏi nhất.

Ned Butline ngay lập tức giới thiệu anh với ông Nixon, giám đốc nhà hát mà màn trình diễn sẽ được công diễn. Sau khi nhìn chằm chằm hai người đàn ông suốt từ đầu đến chân, ông ta tỏ vẻ đồng ý ủng hộ kế hoạch của họ và yêu cầu được gặp thành phần còn lại của nhóm.

- Hừm, Butline nói, tôi đã bảo Cody dẫn theo khoảng hai chục tên da đỏ Cheyenne, mà hình như anh ta đã quên khuấy đi rồi thì phải.

Nhưng giờ thì chính tôi sẽ đích thân trong vài giờ nữa tập hợp đủ số diễn viên cần thiết.

- Ông chẳng đời nào làm nổi chuyện ấy chỉ trong vài giờ ngắn ngủi đâu! Chẳng thà ông diễn tập các vai với Buffalo Bill và cho tôi xem sơ qua kịch bản thì hơn, qua đó tôi sẽ nắm chắc được là ông cần có loại người nào.

- Nhưng, thưa ông giám đốc, kịch bản chưa được viết mà!

- Sao? Lại còn thế nữa! ông điên rồi chắc?

Hôm nay đã là thứ tư, mà chương trình biểu diễn sẽ khởi diễn vào thứ hai sắp tới, thế mà ông vẫn chưa làm được trò trống gì, một sự sơ xuất như vậy là không thể tha thứ được. Ông cứ coi như hợp đồng giữa tôi và ông đã bị hủy bỏ! Trong thâm tâm mình, Bill khắp khởi mừng thầm vì như tìm được lại sự tự do thân thương của mình, bị từ bỏ một cách chẳng đáng dừng cho sà diễn. Nhưng lão Ned Butline đâu có chịu hiểu theo hướng đó, lão tiếp tục thương thảo với

Nixon bằng những lời này:

- Tôi sẽ phải chi bao nhiêu để thuê trọn gói rạp hát này trong một tuần lễ?

- Sáu trăm đô la!

- Nhất trí, có đủ số đây! Lại đây nào, các bạn, khấn trương lên, chúng ta phải viết kịch bản ngay thôi.

Bốn giờ sau, kịch bản đã được viết xong: nó được đặt tựa đề là Những người lính trinh sát vùng đồng bằng.

- Giờ thì hãy tiến lên! Hãy khấn trương học thuộc các vai diễn của mỗi người đi, các bạn!

Hẹn gặp lại nhau sáng mai, lúc mười giờ, để diễn tập lần thứ nhất. Chúng ta phải chứng tỏ với ông Nixon rằng chúng ta đã sẵn sàng vào đúng ngày đã hẹn trước.

Khi Ned Butline đã đóng cửa lại, hai diễn viên tập sự dò hỏi lẫn nhau:

- Cậu cần bao lâu để học thuộc kịch bản? -Bill hỏi Texas Jack.

- Thiên thu bất tận, thế còn anh?

- Cũng gần bằng cỡ đó. - Chàng thở hắt ra vẻ chán chường uể oải.

Thật thế, hai người họ, vốn quen với những chuyện chọc trời khuấy nước và những màn cười ngựa rượt đuổi phi nước đại, nhưng đã hết sức chật vật với việc tập trung chú ý và ghi nhớ những chuỗi lời thoại dài lê thê; với họ, một cuộc giao tranh ác liệt với bọn da đỏ xem ra còn sung sướng và dễ dàng hơn nhiều.

Ngày trọng đại đã đến. Chương trình biểu diễn đã có thể bắt đầu. Và cuối cùng, Butline xuất hiện và loan báo một cách long trọng:

- Và đây là Buffalo Bill..

Chẳng có gì nhúc nhích trên sân khấu cả!

Nghĩ rằng có thể người anh hùng của mình đã không nghe thấy, lão lặp lại câu nói của mình lớn tiếng hơn. Nhưng vẫn chẳng có động tĩnh gì hết!

Thế là lão liền cất tiếng gọi:

- 〉 kìa, Bill, anh ở đâu mà lâu thế?

Bill vẫn không sao cử động nổi, chứng đau khớp đang làm anh tê liệt, nhưng may thay anh vừa nhìn thấy ông Milligan, người đã cùng anh đi săn mới đây, đang niềm nở mỉm cười với anh.

Chốc lát, Buffalo Bill lấy lại được sự tự tin của mình và tiến tới:

- ồ! Nãy giờ tôi bận đi săn với ông Milligan mà.

Câu trả lời ngẫu hứng đó đã khiến toàn thể khán giả thấy thoải mái hơn và không còn nhăn nhó mặt mày nữa..- Hay lắm, Ned Butline đồng tình. Vậy anh hãy nói cho chúng tôi nghe một chút về cuộc đi săn ấy?

Bill cảm thấy hết sức thoải mái: giờ đây, anh ngụp lặn trong trọng tâm của đề tài, chủ đề "ruột" mà anh luôn tâm đắc hơn cả. Chương trình biểu diễn đem lại một thành công vang dội, và các nhà báo đều không tiếc lời ca ngợi đội ngũ diễn viên không chuyên nhưng lại đầy tài năng diễn xuất ấy.

Mười lăm ngày sau, vở kịch được công diễn tại Saint-Louis. Đây là lần đầu tiên Louisa thấy chồng mình trên sân khấu, mặt mày sáng rỡ, cô hết sức tự hào vì anh. Sau đó, đến lượt New York là nơi dán tràn lan các áp phích quảng cáo của Những người lính trinh sát vùng đồng bằng, và liên tù tì suốt ba năm trời rờn rã!

Về mặt doanh thu, đây là một thành công không tiền khoáng hậu. Bill giờ đây đang làm chủ một tài sản kếch sù, nó cho phép anh tậu được nhiều sở đất trong vùng Wyoming và tập chú vào việc khai thác trang trại mới của mình.

Chúng ta đang ở vào năm 1873.

Buffalo Bill

Chương 14

Sau hết... màn trình diễn miền Tây hoang dã

Cuộc sống êm ả của trang trại hoặc sự hoạt náo của thành phố không phải là loại cống hiến cho Bill sự toại nguyện một cách sung mãn.

Tuyến đường xe lửa giờ đây đã chạy chằng chịt dọc ngang trên khắp đất nước, miền Tây đã tìm lại được sự thanh bình, loài bò rừng bison đã bị tuyệt chủng, và các thổ dân da đỏ chẳng còn là một mối nguy hàng đầu nữa.

Bill Cody trở thành một kẻ vô công rồi nghề, mất phương hướng, anh ta dường như chẳng còn có mục đích và lý tưởng sống nữa. Khi Bill diễn xuất ở nhà hát, chính là để có thu nhập mà anh cần để nuôi sống gia đình mình. Mà, hiện nay, cả anh lẫn các người thân của anh đều chẳng còn thiếu thốn gì nữa, điều duy nhất còn có thể khiến anh bức xúc, đó là ý tưởng sẽ dàn dựng một màn trình diễn vĩ đại, sẽ đưa lên sân khấu những người đi khai hoang mở đất của miền Tây. Vì vậy chàng quyết định đi tìm cho ra anh bạn Nat Salisbury của mình nhằm làm sáng tỏ các dự án đang quay cuồng trong đầu óc chàng.

- Đó sẽ phải là cái gì đó tuyệt đối xác thực, cống hiến một hình ảnh

chuẩn xác về nếp sống ở miền Viễn Tây.

- Đúng, với những nhân vật có thật đã trải qua nếp sống đó, Salsbury bổ sung thêm. Anh có thể thuyết phục một số thổ dân da đỏ được không?

- Không thành vấn đề. Sẽ cần phải có cả những con ngựa rừng của họ nữa, và thậm chí cả những con bò rừng bison và những con nai sừng tấm nữa chứ... tóm lại là tất cả những gì mà cậu muốn có.

- Những chàng cao bồi thứ thiệt hả? -Salsbury hỏi.

- Tất cả những gì là thiệt hơn cả thứ thiệt ấy chứ. à, tiện thể, tớ mới nghĩ ra đây: ta sẽ có thể đưa lên sân khấu cả chiếc Deadwood Coach nữa, loại xe ngựa chở khách xưa kia từng nối liền đồn binh Fort Laramie với những mỏ vàng thuộc khu vực Đồi Đen ấy mà. Có lẽ nó hiện đang còn nằm ỉ ở đâu đó ven bờ một con đường, và hẳn là chẳng ai thèm đoái hoài tới nó nữa. Nghĩ lại, biết bao phen, nó đã từng bị ngăn đường chặn lối bởi bọn lâu la thảo khấu và bị tấn công bởi các thổ dân da đỏ.

- Đã thế, cả chúng ta nữa, chúng ta cũng sẽ tấn công nó luôn. - Nat phấn khích cắt ngang lời Bill.

Bản danh sách mà trên đó Salsbury liệt kê những gì anh ta muốn có cứ càng lúc càng kéo dài thêm mãi.

Bill vẫn còn thêm một gợi ý nữa:

- Và dĩ nhiên là cả công ty Pony Express nữa chứ, với những người đàn ông đã thật sự công tác ở đó. Bob Haslam chẳng hạn. Để tớ nói cậu nghe, cuộc diễu hành ấy sẽ kéo dài bất tận cho xem!

Và màn trình diễn cứ kéo dài, kéo dài mãi, theo đà trí tưởng tượng trào dâng lai láng của họ. Sau cuộc tọa đàm này, Bill trở về Nebraska để tập hợp những người và những thú vật mà họ sẽ cần đến. Đây là một công việc rất nhiều khê.

Mỗi giờ đồng hồ trôi qua càng làm tim Bill đập dồn dập hơn. Giấc mơ cả cuộc đời anh rốt cuộc sắp trở thành hiện thực, và toàn bộ các biện pháp đều phải được huy động ngổ hầu màn trình diễn đó sẽ là một sự thành công trọn vẹn.

Mọi chi tiết đều được điều phối một cách tỉ mỉ, đến tận giây phút cuối cùng.

Buổi đầu tiên, màn trình diễn được ra mắt tại Saint-Louis. Sau đó nó được giới thiệu ở Chi-cago, và hàng ngàn khán giả cũng chen chúc nhau ở New York. Từ những người trẻ nhất cho đến những người cao tuổi nhất, ai nấy đều muốn coi Buffalo Bill's West Show. Toàn thể các bạn của Bill đều có mặt trên sân khấu, John Nelson, giới hữu trách của trại thổ dân và đã kết hôn với một phụ nữ da đỏ, đang ngồi

trên cỗ xe ngựa chở khách, với sáu đứa con xinh xắn của anh ta. Thiếu tá Frank North, kẻ khét tiếng nhất ở miền Tây về vụ xóa sổ các thổ dân da đỏ nhận phụ trách biên đạo các vũ điệu chiến tranh của dân tộc Pawnees. Ngoài ra còn có Buck Taylor, người phụ trách các chàng cao bồi. Wild Bill Hicock và Johnny, cũng tham gia màn trình diễn. Với dàn diễn viên hùng hậu cỡ đó, lẽ nào màn trình diễn của Buffalo Bill lại có thể là cái gì khác hơn là một thành công chói lọi cơ chứ?

Suốt cả mùa đông, Salsbury và Cody quyết định giới thiệu màn trình diễn tại miền Nam:

xuôi theo dòng Mississippi và dừng chân ở những thành phố nằm dọc hai bên bờ sông sẽ cho phép họ thu lại các khoản chi phí của chuyến đi này.

Vì vậy Bob Halsam đã thuê mượn ở Cincinnati một con tàu chạy bằng hơi nước, một chiếc steamboat, để chuyên chở cả người lẫn các động vật.

Nhưng nếu Bob có biệt tài bình luận về những gì có liên quan đến loài ngựa, thì anh ta lại kém cỏi chưa từng thấy trong việc chọn lựa một chiếc tàu chạy bằng hơi nước, và than ôi, đó sẽ là nguyên nhân dẫn đến một thảm kịch đáng tiếc. Một tối nọ sau màn trình diễn, các con vật được lừa lên tàu như thông lệ. Trời mưa như trút nước, ta có cảm tưởng như đang chứng kiến cảnh tượng con tàu của ông No-e. Bóng tối đen như mực, và con tàu dường như chìm ngấm trong màn đêm dày đặc, bỗng nhiên còi hú rú lên ảo não cùng lúc với một tiếng gậy rỗng rắc oan nghiệt! Những vòi rồng nước lẫn cả bùn lầy ào ào đổ xuống cầu tàu: Nó vừa va vào bờ. Những động vật cuống cuống kêu lên, và, trong lúc chiếc tàu đang chìm dần, người ta chỉ kịp có đủ thời gian để cứu mạng những con người. Các thú vật đều bỏ mạng dưới lòng sông, chỉ ngoại trừ chiếc xe ngựa chở khách và một cỗ xe khác, thế là tất cả đều mất hết!

Đây là một thử thách rất đau lòng đối với Buffalo Bill vì cho đến nay, anh chỉ gặt hái được toàn những thành công tiếp nối.

Và bi kịch này đâu phải là tấn thảm kịch duy nhất trong đời người đàn ông dày dạn này.

Một tối nọ, vào lúc việc tậ hại ấy sắp sửa xảy ra ở Springfield, thuộc vùng Massachusetts, chàng nhận được một bức điện. Mảng tin nhắn thật khủng khiếp: Kit, đứa con trai duy nhất của chàng, đang bị ngã bệnh nặng, chắc hẳn là bệnh sỏi. Mà vào thời đó, bệnh tật, bất kể là bệnh gì, vẫn còn gây nên những cảnh chết chóc kinh hoàng.

- Hay là ta hãy hủy bỏ màn trình diễn và trả tiền lại cho các khán giả.

- Salsbury góp ý.- Không, Bill nói bằng giọng quả quyết, tôi sẽ diễn phần đầu. Sau đó, cậu sẽ giải thích với công chúng lý do vắng mặt của tôi và cậu sẽ diễn tiếp mà không có tôi.

Hồi hải quay về, chàng gặp con mình đang nóng bừng vì cảm nặng. Thằng bé đưa tay về phía bố và bám lấy anh.

- Hãy làm gì đi chứ. - Bill khấn khoản van xin thầy thuốc, bằng giọng nghẹn ngào tức tưởi.

Bệnh nhân nhỏ bé vừa lăn lộn từ cạnh bên này sang cạnh bên kia của chiếc giường nằm vừa rên la thảm thiết. Để làm nó nguôi ngoai, Bill cẩn thận nâng nó lên và ẵm nó vào lòng. Nhưng, đột nhiên, tấm thân nóng như lửa đốt của nó uốn cong như một cái đòn gánh, cứng đờ, thằng bé trợn trừng hai mắt. Nó đã tắt thở.

Bill, tuyệt vọng dâng ngập cõi lòng, không còn đủ sức để dịu đỡ Louisa cũng như để dỗ mấy đứa con gái của mình nín khóc. Bill lao ra khỏi nhà và bắt đầu lang thang quanh vùng như một kẻ mất trí. Cuộc đời anh dường như đã hoàn toàn đổ vỡ trong cái khoảnh khắc oan nghiệt ấy lúc con anh rời bỏ anh mà đi.

Tuy vậy, sau vài giờ, anh đã bình tâm tỉnh trí trở lại và quay về nhà. Kể từ đó, anh tỏ ra âu yếm Louisa hơn và cho cả Art và Orra tình phụ tử bao la mà trước kia anh dành cả cho Kit.

Để quên đi nỗi khổ tâm của mình, anh làm việc cật lực hơn. Và sau Những người lính trinh sát vùng đồng bằng, chàng sáng tác Những hiệp sĩ vùng đồng hoang pampa, Cuộc diễu hành của miền Tây vĩ đại và nhiều chương trình biểu diễn tạp kỹ khác nữa.

Để các công lao của Buffalo Bill được công nhận rộng khắp, vì tiếng tăm của anh giờ đây đã trải rộng trên khắp năm châu bốn biển, vị thống đốc vùng Nebraska đã vinh thăng chàng lên hàng trung tá của đội vệ binh quốc gia. Về sau, thậm chí, anh đã lên tới hàng tổng lý trưởng, nhưng chính quan hàm "trung tá Cody" sẽ là tước vị lưu lại với anh đến tận những ngày cuối đời.

Theo các chỉ thị của John Burke, nhân viên quảng cáo của chàng, không chỉ ngang qua khắp lãnh thổ Hợp Chúng Quốc Hoa Kỳ, mà còn xuyên suốt lục địa châu Âu là những nơi mà chàng sẽ rảo qua trên bước đường lưu diễn, suốt ba chục năm trời ròng rã, màn trình diễn bất hủ của anh, mỗi tối đều tái tạo lại, những biến cố mà anh đã là nhân chứng và là diễn viên chính.

Kể từ đó, Bill đã tiến hành những chuyến viễn du ra nước ngoài. Tây Ban Nha, Áo, Hungari, Đức, Pháp, Bỉ và Đan Mạch đón tiếp anh và những thổ dân da đỏ, những chàng cao bồi vận áo thêu sặc sỡ có viền tua diêm dúa và những tên lâu la thảo khấu cùng đi với chàng!

Trong năm 1887 ấy, nước Anh tổ chức lễ kỷ niệm 50 năm triều đại của Nữ hoàng Victoria..Những cuộc biểu tình lớn đã được tổ chức hầu như ở mọi nơi trên khắp đất nước, và, theo lời khuyên của ông hoàng xứ Galles, chính nữ hoàng đã đích thân mời đoàn Wild West Show đến trình diễn tại London trước các vị khách mời của Hoàng Gia.

Tối đến, Buffalo Bill duyệt lại lần chót chương trình biểu diễn tạp kỹ của đoàn mình và rà soát lại từng chi tiết nhỏ nhất. Nữ hoàng đã tôn vinh Bill qua việc quan tâm đến màn trình diễn của anh, vì vậy anh không được phép phạm phải một sơ xuất nào.

Nat Salsbury đến gặp Bill tại hậu trường để thông tin cho anh:

- Đoán thử xem có bao nhiêu ghế đã có người ngồi trong khán phòng nào? Hàng ngàn ghế đấy!

Và không một ghế nào bỏ trống cả.

- Đây là ngày đẹp nhất đời tôi! - Bill reo lên.

Chẳng hề muốn để mặc cho mình bị say men thắng lợi, nhưng dù sao cũng phải tự nhận rằng sự thành công đang khiến đầu óc anh chệnh choáng như người say rượu...

Chốc lát nữa thôi, màn biểu diễn sẽ được bắt đầu. Franck Richmond tiến ra sân khấu để mở lời cùng mọi người:

- Tâu Nữ hoàng, các quý bà và quý ông, tôi rất lấy làm vinh dự được giới thiệu cùng quý vị:

Buffalo Bill, người lính trinh sát vĩ đại nhất của khắp Miền Tây Mỹ quốc!

Ngay tức khắc anh xuất hiện, trang trọng, trong bộ lễ phục của mình. Với cái mũ rộng vành của mình, anh cúi chào công chúng đang nhìn mình với ánh mắt cảm phục. Con chiến mã lông trắng toát của anh, đứng thẳng lên bằng hai chân sau, lúc này đã hạ thấp xuống để phủ phục nữ hoàng, trong hàng loạt tràng pháo tay rền vang như sấm tưởng như không bao giờ dứt. Một sự cuồng nhiệt bao trùm lên khán phòng.

Đức vua tương lai Edouard VII bước xuống sân khấu và, rất giản dị yêu cầu được ngồi vào chiếc Deadwood Coach.

- Nhờ đó, ta sẽ có mặt trên khán đài riêng hạng nhất để thưởng thức màn trình diễn, ngài dĩ dõm tuyên bố. Và chẳng mấy chốc, ngài đã được sánh vai với quốc vương nước Đan Mạch, thái tử điện hạ nước áo, đại công tước xứ Saxe, và quốc vương nước Hy Lạp. Và cũng chính trong cái cảnh huyên náo ấy, bọn da đỏ Sioux và Cheyenne đã tấn công cỗ xe ngựa chở các vị này.

Khi tấm màn nhung đã buông xuống, Bill bỗng cao hứng thốt ra

thành lời ý nghĩ của chính mình:

"Con đường mà mình đã rào qua mới dài, dài biết bao, kể từ hồi mình đi chăn bò với đồng lương hai mươi lăm đô la mỗi tháng." Bill cũng chợt nghĩ đến thân phụ của anh:

Có lẽ cha đã rất tự hào khi trông thấy đứa con trai của cha tối hôm nay!

Năm tháng qua đi: thiếu tá Cody hiện đã gia nhập cộng đồng những người chăn thả gia súc gauchos ở Nam Mỹ, những kỵ sĩ ở Rập và những người Cosaque, mà chàng đem theo nhân những chuyến công diễn đầy thắng lợi của mình xuyên suốt lục địa châu Âu, trước khi ghé qua Hội chợ Triển lãm Quốc tế ở Chicagô vào năm 1883. Nhưng Buffalo Bill không phải chỉ lúc nào cũng gặt hái toàn những thành công thôi đâu.

Với khát vọng của mình là làm vừa lòng mỗi người, anh tài trợ cho một số những đề án đầy mạo hiểm của bạn bè, đàm đạo với từng đoàn đông đảo những kẻ có ý lợi dụng anh, đầu tư các khoản lợi tức của mình vào những xí nghiệp mà người ta cảm chắc sẽ thất bại. Anh xây dựng, chẳng hạn, một quán trọ ở Sheridan, thuộc bang Wyoming. Anh thiết lập một hệ thống tưới tiêu rộng lớn cho các nông trại tọa lạc giữa Big Horn và Yellowstone Park. Anh còn là người khởi xướng một thành phố mang họ Cody của anh và đã đổ vào đấy phần lớn tài sản của mình, chính điều này đã buộc anh phải lao động cật lực để kiếm miếng ăn mỗi ngày; và cứ thế cho đến tận cuối đời của anh.

Bill giờ đây là một người đàn ông mà râu tóc đã bắt đầu ngả sang màu trắng, và chẳng dễ dàng gì cho anh việc thích nghi với công việc mới của mình. Quả vậy, từ ít lâu nay, anh là thành viên của gánh xiếc Barnum Bailey. Khi ở cùng đoàn Wild West Show, anh thường ở lý suốt năm hoặc sáu tuần tại cùng một địa điểm, thì ở đây anh lại phải ép mình vào một nhịp độ làm việc hoàn toàn khác hẳn. Chỉ nội trong một năm duy nhất, anh đã phải theo gánh xiếc đi qua ba mươi hai thành phố khác nhau, để trình diễn thường chỉ là một hoặc hai suất ở mỗi thành phố trong số đó mà thôi. Và chẳng, các chuyến lưu diễn của gánh xiếc đều ghi nhận hết tổn thất này đến tổn thất khác, và, khi Bailey đột ngột từ trần giữa cơn suy thoái về tài chánh, thì Buffalo Bill thấy mình đã rơi ngay vào cảnh "nợ như chúa Chổm".

Bây giờ anh là thành viên của gánh 101 Ranch Show và, bất chấp tuổi "thất thập cổ lai hi" của anh, những người thuê mượn anh đã yêu cầu anh phải tham gia mỗi ngày vào cuộc diễu hành quảng cáo, giới thiệu trên sân khấu một trong những tiết mục cũ rích của anh: dùng

súng các binh bắn hạ những trái banh bằng thủy tinh đủ màu. Và tối nào cũng vậy, khi người dẫn chương trình loan báo đến lượt của Buffalo Bill, anh liền trỗi dậy, vung tay đám thành thích vào ngực và vẩy lia vẩy lĩa chiếc mũ trắng của mình để chào khán giả. Thời gian trôi nhanh. Và rồi một hôm, Buffalo Bill ngã bệnh trong một khách sạn ở Chi-cago.

Để tiện bề chăm sóc anh, người ta đã đưa anh lại nhà một trong số các chị em của anh ở Denver. Bác sĩ được mời đến giường bệnh của anh, và Buffalo Bill, vẫn với lòng dũng cảm và sự sáng suốt đặc trưng của mình, đã đòi được biết sự thật về tình trạng bệnh của anh.

- Thôi được, nếu giờ cuối cùng đã điểm, các bạn cũng sẽ thấy tôi mỉm cười vì được chết trên giường của mình. Tôi sẽ hết sức hồ thẹn và lúng túng nếu phải chết trên sân khấu, ngay trước mặt hàng ngàn khán giả hâm mộ. Vậy thì, hãy cho tôi biết là tôi còn sống được bao lâu nữa nào? -Bill hỏi trong lúc mắt nhìn thẳng vào người thầy thuốc.

- Chỉ hai hoặc ba ngày nữa thôi. - Thầy thuốc trả lời.

- Ít thật đấy. - Buffalo Bill thở dài.

Cuối cùng, vị anh hùng của miền Tây từ trần ngày 10 tháng giêng 1917. Hàng ngàn người, đến từ mọi ngả của châu Mỹ, tham dự tang lễ của Bill. Quan tài của anh hoàn toàn bị vùi lấp dưới những bông hoa tiền đưa của các đồng bào của anh.

Chậm chậm, đoàn đưa đám diễu hành qua các phố sá của thành phố; một con ngựa trắng không người cưỡi đi theo sau linh cữu, một khẩu súng lục treo lưng lửng bắc qua yên ngựa. Sau lưng nó, bảy chục chàng cao bồi đang lững thững bước đi, đầu cúi gằm. Đối với những con người thuộc mọi màu da, Bill - kẻ đã hết lòng muốn hòa giải họ -, cái chết của Buffalo Bill gần như là một cái tang chung của vùng Texas.

Thi hài của Buffalo Bill từ nay được an nghỉ trên đỉnh núi Lookout Mountain, dưới chân một tượng đài khắc họa anh trong tư thế ngồi trên một con ngựa bằng đồng thau.

Nhưng, trong trái tim của rất nhiều người, Buffalo Bill vẫn hiện diện ở đó! Truyền thuyết về anh và tinh thần của anh vẫn còn sống mãi, không riêng gì trên mảnh đất đã từng là sân khấu chứng kiến các việc làm "chọc trời khuấy nước" của anh. Bởi trên khắp đất nước này Buffalo Bill đã để lại dấu chân người khổng lồ của anh. Trên khắp đất nước ư? Không, phải nói là trên toàn thế giới chứ!.

Hết

Nguồn: NXB Kim Đồng
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA